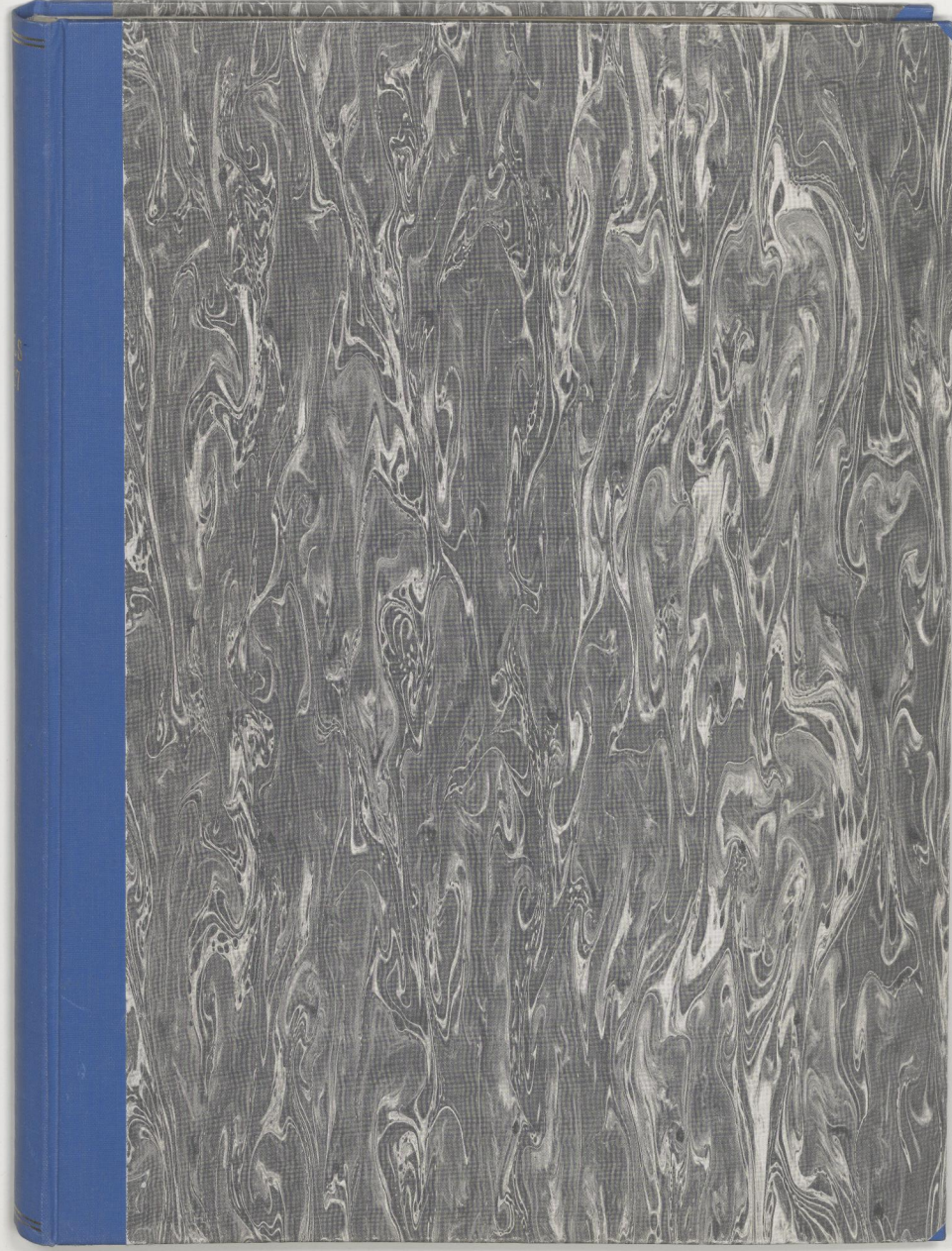
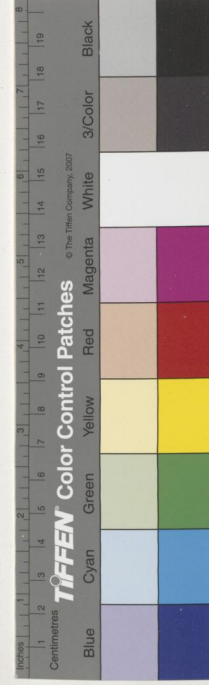

Microfilm 2 87.

Folkvisor:

1. Om bröllopet på Skagård och Skallars sacken i Salland	23	a. 1 - 2
2. Din vän jag är och brukar bli	24	b. 3 - 3
3. Den öfvergifna: Guds nåd, som jag har fått	25	c. 4
4. Tyvärr brukar jag mig illa om jag inte har den som jag älskar	26	d. 5 - 5
5. Guds nåd, som jag har fått	27	e. 6 - 7
6. Det står ett stort skuggat hus i den stora staden och det står ett stort skuggat hus i den stora staden	28	f. 8
7. Om jag vill ha en vän som är som jag är	29	g. 9 - 10
8. Om jag vill ha en vän som är som jag är	30	h. 11 - 12
9. Om jag vill ha en vän som är som jag är	31	i. 13 - 14
10. Om jag vill ha en vän som är som jag är	32	j. 15 - 16
11. Om jag vill ha en vän som är som jag är	33	k. 17 - 18
12. Om jag vill ha en vän som är som jag är	34	l. 19 - 20
13. Om jag vill ha en vän som är som jag är	35	m. 21 - 22
14. Om jag vill ha en vän som är som jag är	36	n. 23 - 24
15. Om jag vill ha en vän som är som jag är	37	o. 25 - 26
16. Om jag vill ha en vän som är som jag är	38	p. 27 - 28
17. Om jag vill ha en vän som är som jag är	39	q. 29 - 30
18. Om jag vill ha en vän som är som jag är	40	r. 31 - 32
19. Om jag vill ha en vän som är som jag är	41	s. 33 - 34
20. Om jag vill ha en vän som är som jag är	42	t. 35 - 36
21. Om jag vill ha en vän som är som jag är	43	u. 37 - 38
22. Om jag vill ha en vän som är som jag är	44	v. 39 - 40
23. Om jag vill ha en vän som är som jag är	45	w. 41 - 42
24. Om jag vill ha en vän som är som jag är	46	x. 43 - 44
25. Om jag vill ha en vän som är som jag är	47	y. 45 - 46
26. Om jag vill ha en vän som är som jag är	48	z. 47 - 48
27. Om jag vill ha en vän som är som jag är	49	aa. 49 - 50
28. Om jag vill ha en vän som är som jag är	50	ab. 51 - 52
29. Om jag vill ha en vän som är som jag är	51	ac. 53 - 54
30. Om jag vill ha en vän som är som jag är	52	ad. 55 - 56
31. Om jag vill ha en vän som är som jag är	53	ae. 57 - 58
32. Om jag vill ha en vän som är som jag är	54	af. 59 - 60
33. Om jag vill ha en vän som är som jag är	55	ag. 61 - 62
34. Om jag vill ha en vän som är som jag är	56	ah. 63 - 64
35. Om jag vill ha en vän som är som jag är	57	ai. 65 - 66
36. Om jag vill ha en vän som är som jag är	58	aj. 67 - 68
37. Om jag vill ha en vän som är som jag är	59	ak. 69 - 70

Fortsättning

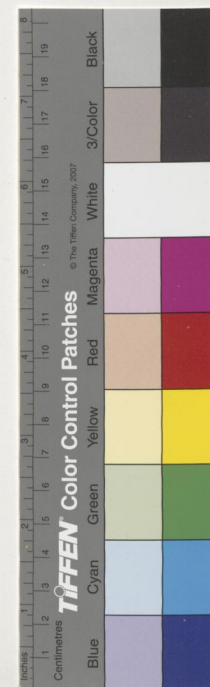

Mikrofilm K 27.

Folkvisor:

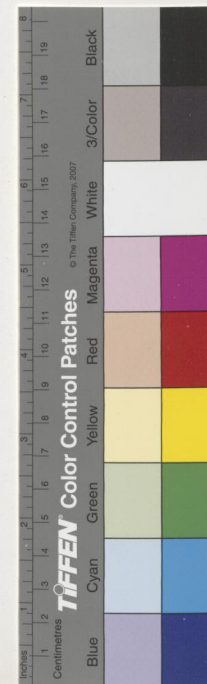
1. Om bröllopet på Näsgård och Adellafts socken i Småland	MA	s. 1 - 2
2. Din vän jag är och önskar blifva	PL	2 - 3
3. Den öfvergifna: Ostadig vän, hvad var din ed	MA	3 - 4
4. Ebba Brahes klagan: Den lätta manteln breder	MA	4
5. Gumman Winter: Plats god herrar, nu börjar balen	SV	5 - 6
6. Det sista ordet: Bindeln fallit ännu blott ett ord	MA	6 - 7
7. Sjömansvisa: Kanske du tryckt en annan	MA	8
7a. Gref Volmar och skön Rosamund: På Neistorff, der Wattuvas våg	PL	9 - 14
7b. Grefven i Rom: Jag säger vänner käre	PL	14-17
7c. Frierivisa: Lika svårt det är att fria	PL	17-18
8. Marsch-Visa för finska militären: Finska gossar gerna tåga ut att slåss med fienden		19-22
9. Svenska visan: Bland alla land på denna jord	PL	23-24
10. Pigan, som trampade på brödet: Med sorgslig ton jag sjunga vill		24-26
11. Hjalmar och Hulda: På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och qvad	MA	27-30
12. O yngling, vandra varsamt uti din blomstringstid	PÖ	30
13. Sjömansvisa: Vid bergen uti norden, der är jag	PL	31-32
14. Ensam i skuggrika dalen tätt vi en svalkande ström	MA	33-34
15. Jag helsar dig fredliga flagga		32
16. Kärleks häppd: När qvällen kommer och bjuder vila Axel och Hulda		34-36
17. Bland Wärends, du sköna, de rika lunder satt		37-38
18. En visa för eder jag nu framföra vill (vers 7 sid. 42, vers 11 sid. 42)		39-42
19. Akta dig kära flicka, akta dig kära bern	PL	42
20. Jag gick mig ut i lunden att höra fåglars sång	MA	43-46
21. Sex år har förflutit sen jag skådade mitt land	MA	46
22. (26) I kyrkoherdens trädgård vid Tauberheim	MA	47-50
23. (29) Det bodde en herre på Jykland, Jykland 8	PL	51
24. (30) Magdalena stod på Källebo	PL	52-53
25. (31) Tolf dagens stunder: En visa vill jag sjunga om tal, i Skriften finns		53-54
26. (30) Hon ryste förfärligt, men samlade sig	MA	55-56
27. (36) En gosse omkring åtta år han miste far och mor	BE	56-57
28. (37) Lisett en envis flicka var, en flicka utan seder	BE	57-58
29. (38) O Gud! Hvem står för dörren vår	BE	58
30. Danssång: Simons lilla nätter flicka	PL	58
31. Ord till en tvästegs vals: O hvad lycka! O hvad sällhet utan namn	PL	58
32. (41) I Stralburg der bodde en adelsman så rik	BE	59- 61
33. (43) Ack se huru morgonrodnaden hälsar		61
34. Det gick en jungfru uti en hage	MA	62
35. (49) Hjertat klappar i mitt bröst, lilla vän	PL	63-64
36. (50) O yngling skall jag allt för dig försaka		65-66
37. (51) Här du lilla vackra flicka, om du vill	MA	66

Fortsättning

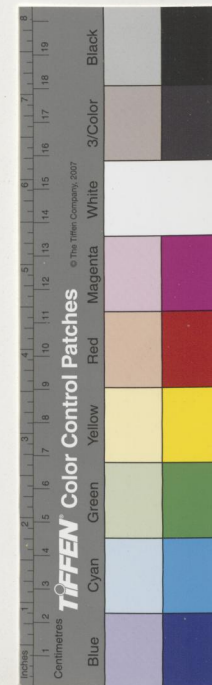
Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 127.

38. (53)	Ett tusen sjuhundrade sextio tre	PL	s. 67-70
39. (54)	Kom afton sänk dig neder	MA	71
40.	<u>Danssång:</u> Ett, två, tre, fyra, låt oss lustiga vara		72
41. (56)	Den tid, du tänkte mig att få	BE	72
42. (57)	Brodermordet i Upsala: God vänner, nu en visa vill vi sjunga	PL	73-74
43. (59)	En krigsman så bård och en fröken	MA	75-77
44. (60)	Min foster bygd du är mig kär	BE	77-78
45. (39)	Densamma jag diktat, densamma jag skref		78
46. (61)	Anders han var en hurtiger dräng	PE	79-80
47. (62)	Har du intet hört att jag skall gifta mig	PE	80
48. (63)	När gossarna(flickorna) skall hålla bröllo p	PE	80
49. (64)	Bocken, getten, den jag gaf dig	PE	80
50. (6)	Hej, 'sälj, så får du mej	PE	81
51. (66)	Stjerner små uppå himlen blå de lyser	PE	81
52. (67)	Gå, gå, frimodiga gosse För all den tid "		81
53. (68)	Aj, aj, aj, mitt hjärta är borta	PE	81
54. (69)	Skära, skära hafra	PE	82
55. (70)	Å villen i nu veta, å villen i förstå	PE	82
56. (71)	Hör du gubbe grå	PE	82
57. (74)	Med grämlse svår och befande hjerta	BE	83-85
58. (75)	Kom Jordens folk och ljuten tårar heta "		85-86
59. (76)	Fröken Adelin hon gångar sig	PL	87-90
60. (81)	Jag är en fattig yngling	NÄ	91
61. (82)	Händelsen passerad i Pörtom prostgård: En man har middag åtitt	PL	91-92
62. (90)	Den sköna Emma tröstlös låg	MA	92-94
63. (95)	Amerika Wisa: Kom stadna, goda vänner	NÄ	95-96
64. (98)	Resan till Amerika: Vi sålde våra hemmand och gaf oss sedan ut	MA	96-98
65. (96)	En Karleby sång: I min ungdom det roar mig att sjunga	PL	99-100
66. (97)	Styfmoders-visan: Den fromma fru Signild på sotsängen låg		101-102
67. (100)	Sjömans-visa: När jag endast på dig tänker	PL	103
68.	O moder från grafen du kom till oss	PL	104
69. (100)	Sjömansvisa: (upptecknad i Petalaks efter Föredrag af bonden Gabriel Pant) När jag endast på dig tänker	PL	105-106
70. (99)	Sjömansvisa: När gossarna tager hyra	MA	107
71. (101)	En ny visa författad år 1810 uti marie månad, Erik Snickars nämndeman i Nerpes.) Sjunges som: Jag är ingen blifvande stad. Två runda år ha vi nu fått	NÄ	108-109
72. (102)	Sjömansvisa: Adjö, farväl min hulda	MA	110
73. (103)	Om herr Peder och liten Chirsten, huruledes deras kärlek är plötsligen ändad vorden. Herr Peder och liten Chirsten de såto öfver bord	BE	111-114
	fortsättning		

Fortsättning på innehållsförteckning till SANLING 127.

74. (104)	Visa: Allting är tyst och stilla	PL	s.	115
75. (105)	Visa: När så skall vi brygga	PL		115-116
76. (113)	Ack hör du lilla pie med ditt gullgula hår	SV		116-117
77. (114)	Sen jag med ögon klara	BE		117-118
78. (111)	Jag lefver i Gudsfruktan	PL		119
79. (112)	Sex runda år omkring	PL		119
80. (127)	Om en blind man: Jag vid min harpa sjunga vill en melankolisk sång	ÖV		120-121
81. (128)	Krist gifve om alt vatten vore vändt	KN		121-122
82. (115)	Gammal folkvisa: Jungfrun hon gångar sig iborjagården in	PL		123
83. (116)	Sjömansvisa: När jag var ett och tjugo år	MA		123-124
84.	Adertonhundrasjuttio det skrifves	MA		124-125
85.	Jag gick mig ut en aftonstund	BE		125-126
86. (129)	Bonden han gångar (sig) till staden	PL		127
87. (130)	Huru trefligt och roligt	PL		127-128
88.	I staden der är också roligt ibland	PL		128
89. (131)	Den förnöjda arbetaren: Vår somliga sucka och klaga sin tid	LF		128-129
90. (132)	Danslek: Det är skam för dig att stå	PL		129
91. (133)	Danslek: Unger svennen (jungfrun) uti dansen går	PL		129-130
92. (134)	Lekvisa: En vacker sommarafton jag mig	PL		130
93. (135)	Lekvisa: Drink ur min hjertans silfver-skål	PL		130
94. (136)	Afskedssång: Adjö, farväl! för sista	MA		131-132
95. (138)	Kärleksvisa: Ack högandes himmel	PL		133
96. (139)	Der gingo två jungfrur i rosendelund	KN		134
97. (140)	Sjömansvisa: Skjut ut min båt	MA		135
98. (141)	Kärleksvisa: I Rudala socken och Varkela by	BE		136-137
99. (142)	Jag går i tusen tankar och älskar den	PL		138
100. (144)	Leksång: Jag gick mig ut i en örtagård	PL		139
101. (145)	Danssång (Trindans) Hör du, sparfve	PL		139
102. (146)	Folkvisa upptecknad i Jakobstads skären: Det var (stod) ett ljus i Österrik	PL		139-141
103. (147)	En herrdag i höjden är blifven besluten	MA		141-142
104. (143)	Att vara skön är måttlig lycka	PL		142
105. (151)	Den blindes klagan: Hvarvid skall jag trösta mig	PL		143-144
106. (152)	Den brottsliges klagan: Hvarvid skall jag trösta mig	PL		144-146
107. (153)	Fångvisa: (inniterad efter no 159 i dr Ranckens förteckning af Erik Strmbäck i Petalax, då han satt häktad för mord, men blef frikänd. (Fragment)			
	En visa vill jag sjunga. Fast jag nu fången är	PL		146
108. (155)	Det kom en riddare uti vår ång	BE		147-148
109. (156)	Ack! mär som jag kom ifrån främmande	BE		148-149
110.	Den bedragna: En visa vill jag sjunga fast sorgen den är stor	BE		149
111. (157)	Bonden skulle till staden fara	PL		150
	fortsättning			

Förteckning på innehållsförteckning till SAMLING 127.		
111.	177. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
112.	178. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
113.	179. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
114.	180. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
115.	181. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
116.	182. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
117.	183. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
118.	184. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
119.	185. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
120.	186. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
121.	187. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
122.	188. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
123.	189. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
124.	190. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
125.	191. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
126.	192. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
127.	193. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
128.	194. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
129.	195. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
130.	196. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
131.	197. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
132.	198. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
133.	199. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
134.	200. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
135.	201. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
136.	202. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
137.	203. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
138.	204. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
139.	205. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
140.	206. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
141.	207. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
142.	208. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
143.	209. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
144.	210. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
145.	211. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
146.	212. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
147.	213. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
148.	214. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
149.	215. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
150.	216. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
151.	217. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
152.	218. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
153.	219. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
154.	220. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
155.	221. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
156.	222. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
157.	223. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
158.	224. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
159.	225. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
160.	226. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
161.	227. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
162.	228. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
163.	229. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
164.	230. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
165.	231. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
166.	232. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
167.	233. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
168.	234. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
169.	235. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
170.	236. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
171.	237. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
172.	238. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
173.	239. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
174.	240. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
175.	241. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
176.	242. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
177.	243. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
178.	244. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
179.	245. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
180.	246. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
181.	247. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
182.	248. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
183.	249. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
184.	250. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
185.	251. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
186.	252. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
187.	253. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
188.	254. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
189.	255. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
190.	256. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
191.	257. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
192.	258. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
193.	259. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
194.	260. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
195.	261. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
196.	262. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
197.	263. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
198.	264. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
199.	265. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152
200.	266. Guden skäl. Den bästa kung	BE 151-152

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 127.

112.	Krigevisa om Oravais slag: Jag ville gerna sjunga om jag blott hade röst	BE 151-152
113.	I Pettersborg den stora stad	MA 152-153
114.	Spelas som "plågarmarsch" i Malax, som dansvisa i Korpo.	MA 153-154
115.	Gustafs skål. Den bästa kung	MA 153-154
	(Fragment) O Svea land! hvad tycks dig höra	BE 154
<u>Nothäfte:</u>	Solosånger till pianoackompanjemang	156-171
	Folkvisor	172-175
	Diverse småstycken	176-177, 180, 181, 182

Om författaren på Nöjes- och Skolans söder i Lunds län
En Uff. af minde sig, väl antänka, huru han kunde
på en Gt. G. med Lampa, han gaf henne många och söta
ord, att han kunde komma i hennes skor, han räddas med
Gt. G. och Bockar träcka om Uffens vilje i söder.

Så ville hon säga med honom ett spel, men de båda i skulder
fanns en fel, att sådant skick och godt behag sig vägrade
Gt. G. och tog väl lag, Bockar G. Uffens med Gt. G. möter när
han det dag står han på två fötter.

Och förjorde sig, af hjerta och sinn, att han hade bekom-
mit en sådan skilling. De fogade sig tillsammans i en skott
bänk, att Uffens skulle sova i Gt. G. famn, nu talar Uffens,
men Gt. G. bråkar, han fruktar i Uffens henne upptäcker.

Utan de hafva gift sig i stadsbröders lag, att det skulle
vara till dom dag: en Rätt af var marschall i denna skott, en
Uffens G. skilde Gt. G. med största frukt, gamla Gt. G. af var hufva
Gt. G. tadlemann, en Bröns G. var förordnad för alla dem.

Drakar i både större och mindre, så och i detta Lallaset
voro Orphaner G. i fullen dag, hördas här kallas till dagar
var till gamla baggar G. voro och bjuda det, så och de
Grisar m. med största ild.

Om af förhinder

Om af förhinder i kunde komma, utan önskar de unga
att lycka och frömm, flere voro och bjuda till gäst, ideo-
liga bänder och mängder frist, en Gt. G. m. var som dem
gaf tillsammans, jag minar det skedd med mycket gammal

Mer jag härom i skrifva har, utan Uffens är blifven
Gt. G. min, hade afföda häraf blifva vite, det säger väl
40 veckor till. Detta är sant och ingen dikt, borde väl skrif-
vas med rene skrift.

Fins.

Skrifven från ett gammalt skrifvet exemplar
hos Johan Bonn i Skåne.

Förs.

a) Brudgummen Mats W. b) Bruden Maria G. c) Fadren Erik G. d) Modren Marta B. e) Brudens ledsagare, Mor o. Brodern Bengt B. f) Marskalken Axel R. g) Monbrors fru Anna B. h) Fadren Erik G. i) Bröns gyllennars j) Monbrors och hans broder k) Smålands adels som hette Orkanar l) Landshövding Bengt Dagge m) Tolken Gris. n) Hyrkabuden i Skelleftehamn

Nr 2. 9 Din vän jag är och önskar bli på och tror att du mig att

Så må du dessa rader spara fast jag ej i din närhet finns

O! må dig lycka städs följa nu öfver allt på lifets stig
O! må ej meln din framtid källa, det önskar jag förvigt dig

Må glädjen bo uti ditt hjerta, och skuld hejras i ditt bröst.
Så hel du allt! att sorgens smärta ej höja för sin klagnas röst

Troddes jag dig aldrig glömma, fast du än skulle glömma mig
Om naturen jag städs om dig drömmar, om dagen tänka jag på dig

Minns du att mig, som jag har skrivit, ty det blir väl för mig intet
Att jag ej har förglömdu blifvit och slutit från det omma brödet.

Men är det så du har en annan, som du nu håller mera kär,
Så för du mig väl då bortglömma jag är väl nöjd att lida här.

Men hälsken skall evigt binna till dig o du min vän så kär!
Och vemsdelarna skola rinna, när jag af dig besiken är.

Om någon har en tagna älskning, så ska det aldrig minnen låta
Att från den tagna vännen skiljas, nej det ska på en sorgligt sätt.

Jag måtte nu afsked af dig taga, men ej förvigt, att min vän!
Jag hoppas väl att Gud så lagar, att vi ja träffas en gång än.

Blif förvilt min tagna älskning, jag kan ej minnen glömma dig,
Jag har dig städs uti mitt minne, aldrig förvilt glöm ej bort mig.

Diktad af Karolina Blom i
Föreläs.

Den öfvergipad.

Östadig vän, hvad var du, ed väl till,
Ja, du har sats mitt hela lif på spel;
Sorgens tårar bränna på min kind,
Du som det dyrt att evigt blifva min.

Men ditt lifte var blott som ett lif,
Som på jordens för en vindspelt duf.
Gläd du dig i dans och svärmeri,
Dagen kommer, att är då förbi.

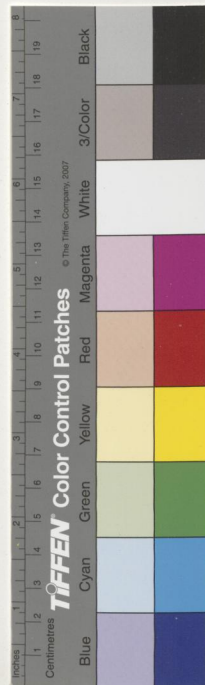
Du är slott af rosen på din kind,
Du har gjort så många ungdom blink.
Rosen visener snart och fäls af,
Förglömd du blir af alla i din grif.

Betänk en gång den ed du snart har,
Förinnan löst du minnet kvar.
Betänk en gång du snart skall dö för,
Hvad ondt och godt som du på jordens gör.

Tok dig nu en bättre vän än mig,
Men bruka inte falskhet eller svik.
Min vän är en kitta och grif
När en gång jag skiljes kärfrän.

Och till slut jag säger dig förvilt,
Gud var nådig mot din arma själ,
Hör väl dig för domar förä fram;
Hvad vill du snart honore, min kärre vän.

Sjungen af Brita Lager i Skelleftehamn.

4. *En Brakes klagan*
 Den lätta manteln broder aftonstundar.
 Ja' kysst och vänligt mot haf och land.
 Och sångarkoran tygstrat har i lundar
 Och kätarin hojar vid dess stolta stränd.
 I naturens lugna sköt naturens humlar,
 Men inom detta bröst en stormvind slår.

Och, friden egde jag i forna dagar
 Och humlen såg jag leunda och blå;
 Och menskagatan har en språk som talas
 Så kärleksrikt, jag kunde ej förstå.
 Jag lycklig var när morgonen mig väckte
 När guldans sol i vågorna sig sträckt.

Jag lycklig var, en ochatjesfull jag drömde,
 Och pyddel jag stod, som Gustaf Adolfs brud,
 Och kappet i min själ sin värdst ländes,
 Och smyckade min väg med blomstickad;
 Men tro ej kappet, det skan sorges föda,
 Det är en orme, som fuser för att döda.

Och, snart förgäflis skall din låga flamma,
 Som höjer sig i en bevakad brand;
 Det är förbi, min värld är ej darsamma,
 En hatad böja fängde skall min hand.
 O, Gustaf Adolff, låt mig att försöka
 Och tack med känd på De la Gardies makt.

Var kall, var kall och lät mig ensam hida,
 Och tröttnad gå på mina faders graf.
 En huldrik genings står invid min sida,
 Dess röst tryta skall min ranchings staf;
 En ängel hästande mita sorgens rinner,
 Och en ängel heter: Gustaf Adolfs minne.
 Gungen af Berta Haga i Målad.

125. *Gumman Winter.* [en "Glant"]
 Plats god kranar, plats, nu börjar baten,
 Se bryllar, så ståtly och förmån,
 Låt den här på gylfuit, mitt i salen,
 To är centrum i vår societet.
 Tvil det skur vår vält skal lyftas upp,
 Hoarje dem, hoarje dem, blir en liten kindskropp.

Skutur hit plansturna in köket:
 Räkkan, Karin, Lotten och Chamsell,
 Madam Winter, hon det gamla spöket,
 Hon vis ännu lycklig bli i goda.
 Och lille Ulla, hon är akandem här,
 Och jag sjelf, och jag sjelf nästan litet här.

Se för tusen, börja ännu aktur,
 Hurra gubbar, hoaraken tar sin
 Latta skrika genast efter vatten:
 Tuter krus, mancell skall ändä in,
 Anglagoda, rara, sockersäta ni,
 Stig nu på, stig nu på, det är bara vi.

Hors för tusen, Latta tappas hjölen,
 Utöf den finns kinnungen blatt gvar.
 Du blir det dager, nu skiner solen,
 Ulla kik sig uti att sin där,
 Karins ögon, det är allt hord hon har gvar,
 Spruta eld, spruta eld, som i forna där.

Hors för tusen, se på madam Winter,
 Gumman sprakar, hon kan inte stå;
 Lit med vatten, o, jag tror hon sluter,
 Och hord mer, hon vil ju ha bryll.
 Det var rätt madam, stå på sig och duk mer,
 Låt sig ner, sätt sig ner, hos sin kavaler.

Hage, spelman, slök man på violen
 Att pyra, annars hörs det ej.

Spela upp en gammal Smålands-ols,
Så ej du och bara sova mig;
Helt, fast gästen gal om liten tid ännu,
Skriker sött, skriker sött, ugglan sitt hukar.

Gulfrut kvarrar, dammet står i taket,
Köksan snapar disken fullt omkull,
Glas och muggar krossades i braket,
Färdan skriker äng och ondskefull:
Glas och muggar under kypans kanna gå
Städa till, mörk till, en och hundra till.

Madam vinter hon vet hvem som gjorde,
Ja, en kaksbjörn, med sitt läbebor.
Hon och doktorn ligger under bordet,
Nå, hvor är vår städgade kassör?
Ja, den stackarn kröker ryggen till vran,
Du så tar, nu så tar, från egen sitt län

Och hon som med sin glorio mundi,
Snappast född, när lyktan lajd på bär,
Lycklig den, som får en liten blunda i
Mörka ögat hure är det gä.
Staden jag till bäl en annan gång, så vet,
Att så bli, en annan sagittet.

Isak Backman i Lofn

Nr 6.9

Det sista ordet
Bindelns fallit ännu blott ett ord, och det är mitt
sista här på jord: Blekna icke se hur jag står fast,
stark jag blifvit, se mitt hjerta brast.

Gymt du lekt med hvard jag ädelst haft. Med min
kärlek, med min manna-kraft. Du förgiftat har min
nads fröjd, flika du har segrat, är du nöjd?

Med den skuldet som dig hunden gaf, har du viktat
för att få en slaf. Jag är slafven men har gjort mig
fri, fast mitt lagn för evigt är förbi.

Iden huldade kärlekens gestalt, har du bländat ditt hjerta temt
och kullt. G. hvad kärlek är du vet ännu, såväl är jag
sällare än du.

Endast hoas påfångeligheten bjöd har du följt, men aldrig
kändans glöd; hoaför utgaf du till offer mig? Mig som
lejde - lejde blott för dig.

När din sköna blott som flugsnar log, var det blott en irr-
skens som bedrog; när en suck språn din barm sig svög,
den med rodnaden i kaplan fög.

Ticks säg, a hoas skan man tro, hoar, a hoar skan kär-
leken väi bo? Par i kärleksbliden blott för sock och kärleks
sukar höjas blott på lek.

Och så fast jag tredde dig likvår, älskade en djupet af
min gä, skänkte dig min första kärleks skatt, och den
brann så innerligt, så glad.

Nå är sakens lagn i det bli, mat den första kärleken är
då. Anglarn på den med afund se. Du den matlag ut-
tan till att ge.

Mottog, liksom man en lekak tar, att förkosta syden
lön där. Lång var leken; men blif ät en stund, som
har kostat att min lefnads frid.

Blomma af mitt väsen, djälens hj, har du mördat till ditt
lidelseförcht, grät, du vet jag känna denna tår, arma! Jag be-
klagar dig och gä.

Hvare önskan från din bandens väi, höjdes blott för dig,
här ännu en i mä ej ängst krossa djupt din gä, mä
jag ensam äppet bli, farväl!

Orta Laga i Kalal

N° 7. Lönans visa
 Skänke du tryckt en annan till din sida, kanske du
 klappat har en annans kind. Men gifor Gud den dagen
 må framskrida, jag finner dig ej mera vara min.

Ofluka, säg, du får din ötra väjje, har någon a
 vän lockat dig från mig, så se dig om när du blan
 gossar väjje, om någon är så om som jag mat dig.

Lys, mäns, lys, om någon från det höga domar
 drata vaknar upp igen, o, fluka, lägg bort tankarna
 de hyer och flyg tillbaka till din trögare vän.

Stör, farväl, min hulla älskarinna, jag har ej lä
 ra tid att dröja här, ty skoppet ligger redan segelfast
 och vår kappten kan kaka oss om bord.

Än har jag afsked tagit af min fluka, jag ha
 ej längre tid att dröja här, jag måste bort, jag måste
 bort och lämna min älskarinna och min glada mors.

Vi hissa våra ankar ifrån botten och kittingen
 spelet löper rundt, vi stäcka våra segel upp i to
 pen och skoppet svajar genast ifrån land.

Med flaggorna vi dermed afskedtaga i från
 fluka och mitt fosterland; en gång igen jag säkert
 återkommer hem till min fluka och mitt fosterland.

Borta laga i Skala.

N° 7.

Kop.

Gref Volmar och skön Rosamund

1. På Nistorff, der Wattenas väg
 sig vildt öfver klipporna vällrar,
 i riddaretiden ett hängfäste låg,
 berömdt för sin prake och härnaders tag,
 en usaldrig stamborg för hjältar. —

2. Gref Volmar den starke i lifstiden var
 det fröjdade namn, som han burit.
 Ej prästen välsignat ett vackrare par,
 En skön Rosamund ifrån altaret har
 den trohetid hon honom svurit.

3. Men hastigt lik lagen på skördarnes fält
 ett krig sig förhärjandeänder.
 I härarna krigsbollar skalla så gällt.
 En hade ej Volmar i spotten sig ställt
 att strida för makar och länder.

4. En smärtande aning i hjärtat han bar,
 när fältroset upp honom vrickte.
 Han tänkte med oss på kommande dar,
 en underskän ring af sitt finger han drar
 och den åt den älskade räckte.

5. "Må," suckade han med en klagande röst,
 vi se hvarann lyckligt åter.
 I stridernas faror mig vinna den fröid,
 att du detta värdtecken bär vid ditt bröst,
 till dess du mitt dödsfad begräfer."

6. "Äck Volmar," hon snystar, i lust och i nöd
 skall jag denna pant hos mig gömma.
 Och om jag den lämnar i lif eller död,
 skall himlen förvandla till stenar mitt bröst
 och blod till dess dryck jag vill tömma."

7. Vid borggårdens port under sorgliga lind
han sikt sitt kaval henne skänkte,
an ryckte en kaval, som eleknades lind
och flog liksom fjärlin, som rycks bort af en vind
från blomman, dit nyss han sig sänkte.

8. Ej striden, ej segern, ej brynjor^{ns} svärd
kan älskarens lednad följaga.
Af kärlekens oro är Volmar förtärd,
snart svartjukan ser i sitt garn honom snärd
och skyddas att honom kedra.

9. Ung Fridolin skönast bland ungdomen var
och länge han älskat hans maka.
Rin Volmar en misstro till riddaren bar,
en längtan, en oro i hjärtat han har
att Rosamunds trohet beakta.

10. Så ängslig på slottet går skön Rosamund,
förtärd utaf saknad och sorg.
Hvem tecknar hvar klagan, som flyr från dess mun,
hvar orolig dag och hvar bortgräten stund,
förtiden på ödsliga borgen?

11. Till aftonen skymmer jämt skärar (spejar) dess blick
af nörden, där Volmar sägs strida.
Hon kysser den ring, hon vid afskedet fick
och kallar så ömt på sin Volmar, som gick
för äran och henne att strida.

12. En gång, när i öppnade fönstret hon satt,
en korp sig förbi henne singlar.
Knappt lägger hon tankfullt ifrån sig sin hatt,
förin fågeln med giriga klor får den fatt
och flyktar på ilande vingar.

13. Hon vred sina händer och klagande lopt
och älskarens vördtecken saknar.
Att återfå ringen hon eger ej hopp,
så gruffligt ur doalan en skendöd far upp,

som instängd i grafkoret sitter.

14. Och långt till en skogstät och obedd trakt
den girige korpen ses ila,
men juist der den stannar har fött af en jägt
sig under en ek unga Fridolin lagt
att efter dess mödor sig hvila.

15. Den unge, upplagd af kärlornas brand,
en brud sig af himmelen beder.
Han önskar sig ledas af kärlekens band
och nu på den bedjande ynglingens hand
släpps ringen af voffageln neder.

16. Han dypt sig förvirrar i drömmarnes land
och börjar på underverk tänka.
Han tror att en ande i kärlekens band
så underbart lämnat den ring i hans hand,
som giff hon ej honom fått skänka.

17. Till borgen så tankfull han hem sig heger
och där under sorgliga linden
i åsyn af månen han sätter sig ned,
så aningsfull, dysler på henne han ser
och tårarna badade kinden.

18. Den ringen han fast vid sin riddarehed,
äck, suckar han, "hvarför dig följa?
O ängel, du blicke då blott på mig ned,
en kyss på din ring må beöpla min ed:
att den skall i döden mig följa."

19. "Ja, dit den dig följ," gref Volmar nu röt,
och hastigt sprang fram bakom linden.
All svartjukans eld utur blickarna sköt,
och fraggan kring gnisslande tänderna flöt
och tårarna badade kinden.

20. Hans dundrande stämma snart kallade hop
hans kämpar att fjättra den arma.

12
I vinden då hört unga Fridolins rop,
ej röra hans tårar den hämdlystna hop;
ej ville sig någon förbarma.

21. "Jag skall", ryter greffen, "ej fläcka min hand,
ej uslingens blod jag vill tömma.
Jag tändt hos min maka sin brottsliga brand,
han slitit den husliga sällhetens band:
I mågen imellan oss dömma."

22. Och nu de en vildhäst framföra i hast,
dess järnsmidde fjättrar man lossar.
Vid svansen de binda ung Fridolin fast
och djuret flyr bort med sin ovana last
och denne mot klipporna krossar.

23. Än Volmar ej mättat sitt hämdebegär,
nu söker han endast sin maka.
Hon önskar, hon väntar en ankomst så kär,
med tårar och klappande hjerta det är,
hon ser honom komma tillbaka.

24. Han tror, då han finner i gråt henne sänkt,
att Fridolin gör henne smärta.
"Äh", säger han öfverfullt, "den ring jag dig skänkt,
den har du väl ofta med tårar bestänkt
och bär den väl än vid ditt hjerta!"

25. Vid återföreningens glädje gif den
som pant på din trohet mig åter.
"Äh", myftar hon, "du kan ej på den äga.
En korp röfvat bort den ifrån mig, min vän,
och denna förlost jag begråter."

26. Af ursinnig vrede nu skälver hans kropp,
ett ögonblick han sig besinnar.
Sen tog han på gättstark arm henne opp
och upp med den arma på vårdtornet lopp
och sköt henne öfver dess tinnar.

13
27. "Får", ropar han, "tag för den ed du mig bjöd
den lön du dig själv velat gömma.
Här himlen skall skänka dig stenar till bröd
och blod till dess dryck du får tömma."

28. Då han henne släppte, så ängsligt hon köed,
men sen ingen jämmer man hörde;
ty änglarna buro så lätt henne ned,
att knappast hon stenarna rörde.

29. Hon vaknar och sig i ett brädddjup hon ser
och allt henne synes en gäta.
Med rykning hon mins, hvem som stött henne ner,
men likväl för Volmar så ifrigt hon ber,
att Gud måtte honom förlåta.

30. Sen sökte hon nunnors oskyldiga frid
och afsvor med blödande hjerta
den kärlek, med hvilken hon än var i strid.
Det rykte hon bar all sin öfriga tid;
ej afunden ens kunnat svärta.

31. Så snart hennes öde i nöjden var känt,
strax Volmar förnimmer med fasa,
hvad misstag hans brottsliga vrede har tändt,
hvad under som himlen för oskulden sandt,
och börjar att ursinnigt resa.

32. I härsk och aska till klostret han går
att för hennes löster få vaka.
I ånger och gråt han beständigt där står
och ber henne komma tillbaka.

33. Hon svarar, så ofta hans klagan hon hör:
"din vilja har åtskilt oss tvänne".
Fast ålska det fasta beslut han ej stör
och påfångt till heliga grafven han gör
en varufart att återfå henne.

34. Han sedan hvar dag så sorgsen gick upp
på vårdtornet, ångsligt och öde.
Her måtte han tidens så långtamma löpp,
som aldrig bröts af med det lugnande hopp,
att Gud skulle mildra hans öde.

35. Så följd af det straff, honom himmelen sändt,
hans lifstid blott tröjes af kvalen.
Så snart hennes dödsfull i nåden var känt,
han fann henne död men med ansigtet vändt
ännu emot klostret i dalen.

36. Mot klostret i dalen han vänder sin syn
och bedjande armarna sträcker.
Så klagande tränger hans rop emot skyn
i natten, som hvilat på skogarnas bryn
och grafvarnas hemlighet täcker.

(Hos G. A. H.)

Grefven i Rom

9 1° En märkvärdig historisk visa om en grefve i Rom, som
hade gjort ett löfte att resa till den heliga grafven och huru han
på resan blef fången i Turkiet och måste draga plogen samt huru
grefvinnan med list och behändighet skaffade sin man fri.

(Fördraget af Anna och Fredrik i Rhodanus).

1. Jag säger vänner käre,
Om ni mig hoga vill:
I Rom, där bodde en herre,
en väldig grefve dertill.
Han hade sig utlofvat
att den helga graf,
den resan ville han våga
för ära och ridderskap.

2. Hans hustru sig förförde
och tog den grefven i famn:
"Ären min ädle herre,

dertill min ähta man.
Hvi viljen i från mig skiljas,
efter sådant ridderskap?
I hafven och fältet hvad i viljen
både ära och rikedom nog."

3. Grefven till henne sade:
"Gud spare dig frisk och sund,
jag vill dig Gud befalla
rätt nu i denna stund!"
Och så for han från henne
långt bort i främmande land.
Hör sorg månde honom hända,

han kom i järn och band.

4. Han kunde de järn ej vika,
det var hans största kval.
För plogen måste han drifva,
fast mer än år och dag.
Han led stor hungers krida,
det var honom svåra emot.
Konungen onåd hos honom rida,
grefven föll honom till fot.

5. Konungen sade och hota:
"Ingen vön kan hjälpa dig,
fast om du än till fota
fölle på knä för mig.
Men kan det sig begifva,
din hustru kommer hit,
så skall du löst bli.
Dertill ställ du din lit."

6. Hör sorg måste man höra
uppå den grefven fin.
Läter jag min fru hit för,
så mistar hon äran sin.
Och skulle jag här blifva,
så dö jag visserlig:
därpå så vill jag skrifva,
att hon kommer hit till mig."

7. Det var en man till redo
uppå det sammaslott.
Med honom talade grefven
och lofvade mycket godt:
att han ville bortrida
med brefvet, som han skref
och bedja hans fru dit komma
och frälva hans unga lif.

8. Det badskap sig fast skyndas,
for öfver det salta haf.

I Rom fann han den kvinnan,
brefvet han henne gaf.
Det kunde hon gifver lösa,
den ädla kvinnan var,
förnam sin herres väsend
hennes hjerta bedröfvadt vändt.

9. Hon skref ett bref tillbaka
igen så snarelig.
Det gjorde hon sig ursaka,
det var omöjelig,
en kvinna föra kunde
så långt och farlig stig,
så långt i främmande land,
ty hon befruktade sig.

10. Det badskap sig fast skyndas,
for hem uti sitt land.
Bedröfvad var den kvinnan
dock goda råd påfann:
än kappas lät sig skära
en munk att vara lik.
Det gjorde hon för sin herre,
lät bekrona sig.

11. Hon band uppå sin sida
sin harpa och luta god.
Efter båret månde hon rida
och bort till grefven fot.
På foro de öfver tillika
så ganska underlig.
Hon börjar hon att leka
att hvar förundrar sig.

12. Det badskap hon väl kände,
som grefven hade utsändt.
Men han kunde icke henne,
så hade hon sig förvändt.

13. Det bådskap fick i sinne
och sade till munken så:
"Om ni vill penningar vinna,
med mig ni följa må.
Uti min herres rike,
der hafver ni stor fördel,
han lönar eder riklig
och gifver hvad ni vill".

14. Så for de öfver de felder,
öfver berg och djupa dal.
Den frun i munkhållader
kom in i kungens sal.
Den konung kom angången,
som landet hörde till;
den munk blef väl undfången
med sina stränga spel.

15. Hon lät sin harpa klinga
och lutan, som hon hade fört;
de hedningar börja att springa,
de aldrig så fört hade fört.
Det mände att aftonen lida,
folket till sångs skulle gå;
de hedningar hade stor glädje,
grefven fick tiden der då.

16. Hans fru ej fara kunde
så lång och farlig stig,
så långt i främmande lande,
ty hon befruktade sig,
att hon sin ära skulle mista,
komma i sorg och nöd.
Då tänkte den grefven till visso,
här blifver jag visserlig död.

17. Den andra dagen mände hon uppstå
på muren himmelig.
Der såg hon sorgliga,
grefven för plogen gick.

18. Hon hade honom gärna hjälpt,
var hennes hug och ått.
Fyra veckor var hon på stället,
förr än hon om afsked bad.

19. Konungen ville munken löna
och honom begära väl:
har en guldkedja sköna,
en säck med guld dertill.
"Jäger detta käre herre,
jag beder försmå det ej."
Hon sade sig icke begära,
men säger dertill: "Nej".

20. Jag begär ej ädla stenar,
ej guld, ej husgeråd,
utan den man allena,
som ute för plogen går."

21. Konungen ja strax sade:
du skall honom gärna få.
Så lät den grefven från plogen
och inför konungen gå.

22. Konungen grefven nådde
tacka munken ödmjukelig:
"Ty denna man af nåde
hafver förlöstat dig."

23. Den frun strax i de dagar
gaf sig ut på det vida haf.
Den grefven han ville då draga
ut till den helga graf.

24. Då hade han ej mera
folk, gård hus eller land.
Så gafs honom då vår Herre,
att han sin sorg förvann.

25. Så mände han hemkomma
så mycket armelig:
hans fru honom undfånga
med tukt så gladelig.

26. Jag hafver till dig skrifvit
min sorg och stora nöd.
Då äst du himma blifven,
sköttes om jag var död.
"I skolen mig icke onisstänka,
det badet jag ej kände,
ty jag befruktade mig:

27. att jag min ära skulle mista,
komma i sorg och nöd."

28. När grefven var hemkommen
all på den andra dag,
då kom hans vänner tillsammans
och beqvate föra klag
öfver den frun och sade
med afund och vrede stor,
att hon bortdragit hade:
ingen visste, hvart hon for.

29. Den ädla frun med jämmer
hon stod uträ upp från bord,
gick in uti sin kammar;
hon ville g tala ett ord.
Hon ville g tala ett ord,
hon ville g tala ett ord,
sin harpa och lutan god
hon vid sin sida hängde.

30. Lika snart det är att frä,
som det lätt att älska är.
Många är jag i Maria
varit blyg och dödligt kär.

31. Men en kväll jag hastigt sade:

32. som hon för konungen stod.

33. Med tukt och dygdigt sinne
hon inat dörren trängde
så många som dörinne
hon helsade kvar och en.
Då sade den grefven med ära,
när han den munk förnam:
"Välkommen ädle herre!
I lösten mitt fångst och band."

34. Herre, jag har nu lärt
eder, det är nu så,
från plogen i hade dragit.
Jag mig för konungen stå.
Då jag sag eder gånga
i stor sländighet,
jag sade då: "arme fänge,
du må nu gå i fred."

35. Då grefvens vänner det hörde,
så föll all deras mod.
De stod strax upp från borde
och föll den fru till fot
och sade: "Nådige frue
fortät oss denna sak!"
Så blifver mången belugen
ännu på denna dag.

36. Darrande till alla leder,
svor jag dock att vara man

och jag gick i salen neder,
der jag flickan ensam fann.

4. Flickan vardt så röd om kinden.
Ett god morgon möt mig kläng.
Och så snabb som hvirvelvinden
jag till hennes sida sprang,

5. Tog dess händer, ömt dem tryckte
och i sköna ögat såg.
Och vid gud jag nästan tryckte,
att uppmuntran deri låg.

6. "Bäste du, hvad kan det vara?"
sade hon och mildt hon log. -
"Ack jag kan det ej förklara,"
sade jag. En suck hon drog.

7. Handen tog hon strax tillbaka
och gick ut helt misslyst och.
Nu jag ropte: "Blif min make",
men då var hon ute ren.

8. Och jag tänkte: "morgonstunden
passar ej för frieri,
fast den än bär mat i munnen,
bär den brist på poesi."

9. Middag kom. Med kinden lutad
emot handens flickan satt.
Nu så kom jag fast beslutad,
vid min åsyn till hon spratt,

10. Såg på mig och sade stilla:
"ack min vän, hvad fattas dig?
Har det händt dig något illa,
så förtro det frögt åt mig."

11. "Ack Maria lilla,

detta är just hvad jag vill."
Ater teg jag stilla,
teg försagd der till.

12. "Bäste du, hvad kan det vara"
låg mig det, så är du snäll. -
"Ack jag kan det ej förklara,
skall förklara det i kväll."

13. Och jag tänkte: "middagstunden
passar ej för frieri,
fast den än ger mat i munnen,
ger den inga ord deri."

14. Kvällen kom och natten hade
öfver land och haf sig lagt;
flög jag till Marias sida,
drifven af en helig magt.

15. Och fram på sin bama tvänne
främlingstjerner synes,
och jag viskade till henne:
"låt oss vandra som de frä"

16. "Färdt behöfde jag ej skaka
på en frukt som mogen var.
När jag bönföll: "Blif min make",
fick jag kysstar blott till svar.

17. Och jag tänkte: "aftonstunden
passar bäst för frieri,
Lyden manna ger åt munnen
och den lägger ord deri."

N° 8.

Marsch - Fida
^{för} finska militären
Finska gossar gärna taga
ut att slåss med fienden;
Lif och blod de glada våga,
Strida såsom finska män:
Slås för älskad fosterbygd,
Gung, gung, gung, gung,
Fattara fallera fallera
Fattara fallera falle na.

Statta England, som vi gripa
Hela världen i sin hand,
Lagar må du gerna skipa,
Mer ej för vårt fosterland.
Engelsmän må se sig om
Hvarföre han till Finland kom
Gung, i:

Fransmän! hvad har du att göra
Uti Tuomis sköna land?
Tror du att vi ej fått höra
Hur du blodadt har din hand
Uti dina kungars blod?
Visar det att du har mod
Gung, i:

Fienden är rik - han tänka -
Därmed skryter han så stort,
Hur sin bildning åt oss skänka,
Bildning, som han själv har gjort.
"Ack för gäffar!" ha bra,
Som vi sedan gammalt ha.
Gung, i:

Engelsmän och fransmän måga
Gunga till hvarann i hand
Och, som goda vänner, taga,
Taga bort till Turkens land.
Ja att turken det vi har,

Ge så ni har inlet gvar.
Gung::

Verlden vet hur kriget fördes
Smittlynn, sommararen,
Stora ord det ofta hördes,
Kägar sköte smeklan den.
Skeddels väl om Sveaborg?
Hj, det brändes i Wäborg
Gung::

Skatte öfver denna bragden,
Hvar at kinstue ^{nytt} ~~fy~~,
Husen sattes till södra trakten,
Stegdes in vid Carlshj,
Men der blif det slut med äran:
Folk det fanns som vaktat Gården.
Gung::

Stå det blif vid Halkkukaari,
Fjenden skaa der i land,
Blod det flöt, förtty försvaret
Laddes af en säker hand.
Mer än hundra engelsmän
Fingo der sitta respans hem
Gung::

Stå öfver den förlusten -
Som en stjärnlös blefven luff -
Svärma de kring finska kustar,
Briga finska partyy upp;
Krigade med hem som kom,
Förde inbilden egendom.
Gung::

Kägar stort dock skulle göras
Lå helga bragder små,
Stydes så till Bomarsund,

Laga der i veckor rund.
Gung::

Tjätusen fransmän måste
Föras från till Alands kust,
För att taga in ett fäste,
Som försvarades med lust.
Af tusentusna soldater -
Finmar, ryttar - bra kamrater.
Gung::

Tänk om Bomarsund dock färdigt
Hade varit byggt ändå,
Ständen fullkomligt värdigt,
Säkert fäst der om en stia; -
Nära nog till norrdens pol
Stå som vid Sevastopol!
Gung::

Lå gick striden förra året
Mistundels med råföret;
Hvad i är den för i spåret
Det ej kunna veta vi;
Det vi vet, att för vårt land
Tagit vi gevär i hand.
Gung::

Ingen bapvan när vart himne
Om och striden heter blir;
Hvaroch, som ärlig finne
Faran uti ögat ser.
Med stor lust vi skola slåss,
Hjiparens ögon se på oss.
Gung::

Har sam pieder åter ännar
Kamman till vårt land igen,
Fapnen vi ipån oss lemnar

Ta i plagen såsom män,
 Modans län blir ett godt bo,
 Där vi vara få i nö.

Gung;

Eget bo och egen smaka
 Finske militären har,
 Färdheten blott den får smaka,
 Som i striden duktig var:
 Finska kvinnan älska ken,
 Men dock blott en toppen man
 Gung;

Om hushållat skulla börja
 Blifva allt för manstakt, då
 Den soldaten ska sörga,
 Bröd nog skola alla få:
 "Ingen nöd och ingen sorg!"
 Kejsarn fins i Östersborg!
 Gung;

Petrus Mångforn från Lunds

tryckt i Wada 1855

Mänska visor

Bland alla land på denna jord
 Det bästa är boden, vår svenska bod,
 Så rik på himlens häfvar,
 Der fins ej Fädernas öfverflöd,
 Men fern och karlar, mat och bröd,
 Och flickor sin Guds gåfvar.

Bland alla språk på denna jord
 Det bästa är språket i Sveriges nord,
 Det har sin sträffa sida men
 Men ordet aldrig britta kan
 Der hjertan tala med hvarann,
 Som njuta eller lida.

Bland alla flickor på vår jord
 Den bästa är flickan i Sveriges nord
 En matvial i lunden,
 Den daffar skönt, men lagom blott
 Klar ej som rasen, torren fätt,
 Och blommar länge stunden

Bland alla hustrur på vår jord
 Den bästa är hustrun i Sveriges nord
 Så utantill som innan,
 Hon skaffar hemmet god som guld,
 Sin gryta och sin bagga full,
 Och gör en hjälp af gynnans

Bland alla söder på vår jord
 Den bästa är soden i Sveriges nord,
 En sed af äkte släkt,
 Insk knapp och späl och hyddans friid,
 Och skänkt och allvar i sin tid,
 Och lagom runt kring laget.

Ja lifa all den vida jord!
 Den bästa för vnsken är Sveriges nord

Han håller den i heder,
Och lemnar gamla grannar rätt
ett valja land och lifnadsfett
Och byta tro och seder.

Skildrad i Kannelund, Petalax.

N:o 10. Pigan som trampade på brödet

Med sorgelig ton jag sjunga vill. Om ett förfärligt under
Du som det hör, märk nog till Och minns det alla stunder
I Lebas by vid Rens strand, i Tinneren dit ^{alias Tinneren} ~~lyfta~~ ^{laga} ~~laga~~
Skall saken vara händt.

En fattig kände bader der, Och barn han hade små
Som gjorde honom stort besvär. Om bröd han drogas
Men äldsta döttern af sin far, samt mor och systen af
Och ger sig kort att tjena.

Den samma kände icke sig, än kom sig ej till räd
Men vared oförigtelig. I krogen och spelandes
Ty all sin lön hon kunde få, vil prast och stöt den
Och till höghärdig lifnad.

Husbonden sade: jiga här, Låt sådant högmot på
Detänk af hvad för folk du är. Hvar kan man sig väl
Bli något öfvert af din lön. Så gif din far det är min
Han tigger ju sin föda.

Hon svarar: jag är ung och skön, den gramma kläder
Hvad vill förstå min lilla lön. Om jag ^{med} ~~min~~ ^{far} ~~far~~ ^{far}
Som andra skad jag kladder på, Ej något tar jag någons
Men hjälper till fortjener.

En tid därefter händt sig ett gamla fadern döde,
Så modern som sig ömkelig, på kysse och kyska stöde
Bad döttern som var tändig, vil grafen hjälpa
Som barnlig dygd befalte.

Hon hade då på 14 år sig mycket godt förvärfat.

Om hon med högmot lynden svar,
Guds gåfver ej förderfat.
Hon sade: det går mig ej an,
Begraf en hur i vill och kan:
Men jag mitt mynt ej skingrar.

Jag bör på nästa marknadsdag,
Nya kläder köpa:
Ej gagnar det mig då att jag,
Berätt om lön skall löpa
Hur jag går kläder, hvar man sin
Stor sak, hvad graf man gubben gör,
Ej någon derom sköter.

Så komms fru rik hårdhet sig,
Hon mera ädelt tänkt.

Barmhertig i sin hela häg,
Hon mat och yngar skänkt,
Hvaraf den arma givnan då,
Tugvalad, mande ginst gå,
Sin döda att begrava.

Till fadder pigan tyden stef
Hon derför sig väl pysslar;
Gaf Guds och dygden skitgödrer,
Och högmotsandan lydder,
Ses fru gaf henne tvanne bröd,
Ett ge sin mor som led stor nöd,
Och sådan hjälp behöfde.

När han ett stycke hade gått,
Och hvar sin bröden burit,
Sin frus barmhertighet försmätt,
På modern höfligt svarit,
Som han, der ragen även var,
Märk hvad för model hon då tar
Ett röda (alias nya) skorna spara.

26 Här fanns ej sten, här fanns ej gräng, på den som kunde ha
Gått kring, gjord vägen allför lång, ej vill hon smutsig bli.
Ty lägger hon de bröden ut, att hon på dem kunde torrläsa
Huru händelsen redan täcktes.

Här hon således sig straffad ser Begynner hon att grå
och jord och himmel hjälpa hon besvärat blake kinder ut
att fäkt till Rydhan skulle gå, så sällsom syna de un
na, och för hvarann förkunna.

Med släktad Gudstjänst folket gav, att detta under ska
kan en, hvar sydenskan han står och kan sig intet
Om tige hon tigger, kvaje man, de gjuda till, men inga
Sitt fot från marken röra.

De fromme rädde henne till, Mid allvar bättring gör
Bekänna synden, ty då vill, Gud arme syndarn höra
Hon ropar då: jag ulla barn, Här lyft mig snart i
garn, för tyngsten jag nu lönas.

Guds ord jag aldrig älskat har, Med prestens sagt, för
Redräpat både mer och far, Koldlektion eftertraktat
Guds gäfvans misshand var min lust, och mattas
af guld och perla, och sådant allt med rätta.

Om människor som på mig se. Låt den detta lära,
att man här Gudi lysskan ge, Föräldrar skall
ära, ty kognad som en rot till allt, Som görs mot
Gud befällt. Blin af min oförd visa.

Snart kunde hon de sista ord, Mid bruten röst framföra
Förän den eljes fästa jord, Begynna sig att röra
Huru knäpste sina händer hon, Och ejuk så när in
Som henne stral beträffte.

O, människor! Betänken en Högjorden lättnad
och girigheten som man ser, för och en färdig snara
Låt pigans oförd varna en, Från synd och ståtthet
och mer, till dygd och gudlig sednad.

27

Halmar och Hulda.

På blomsterklädda kullar sate Halmar och gräs om förntas
bragder engång, om lifjörnas kulkar och rosornas blås
de, bugade djupet för hans sang, och foglarna satte så
lysta på träden, som gyllene avan på gungande sadeln
de mikade bifor vid värvindens fläkt. Midt smekte han
ponna hans krigiska dräkt.

Och hela naturen förnygras och skinn och ljus i sin fast
rika skrud, med nyflätad blomhang och värmastel glän,
nu tog han en längtande blick, och glänsen och äran och hö
lekke, minne, de hälla sig fjerrglad för ynglingens sinne,
de hoppet med vingar af guldskiftad glans, lyft bjöds at
honora all sällhet som fanns.

Då nalkades slutet och drömmen förvarna för yng
lingens tjusande syn, han såg, undast henne, såg edvin
huru brunn, lik purpur på snöhvita hy, han kysser en
lär på det strålade äga, han tänkte på världen och stin
den så föga, lycksalig han färd i den tillbeddas fonn,
han glämdes bort ära och rykte och namn.

Du älskar mig Hulda och jorden mig bär, som rosen
på daggerlans stj. Du älskar mig Hulda och sakhets är
ej mera en framling för mig, ty bodnadens tomhet och sak
nadens smärta, de kitta ej vägen ned till mitt hjerta, ty
är ej naturens, ofluka med dig, ett paradys häru på jorden
för mig.

Men svika du mig, o då! Stoknas min sol, då brist
af ängar mitt bröst. Då funnas på jorden från pol till pol
ej någon som skänker mig tröst, dock svär du mig Hulda
vid himlen, som hör, att aldrig mig glömda vort ädt
mig för, att vara mig trogen i lif och i död, att älska din själ
mer i lust och i nöd.

O Halmar, vad lildla med lyf melodi! Och tiselat ^{skall} h
 mun med en kyss, hur ofta jag sagt att trogen jag bl
 det samma jag soor dig på ryggs; dock svar jag, o Halm
 vid himlen, som ser mig, att aldrig dig glömmad, ho-
 är för dig, och blek för min. Halmar jag klar mig, ha
 och byta jag eden så skaffa mig Gud.

Och salen var spänkt och fuktnad en log, så mild
 vårt älskande par, kring kullen sin dindlöja aftonen d
 men ännu de satta der kvar; dock måste till skilja
 de vandra, de svura nu högt bl trogen kvarandra, och
 da hon lofar att möta sin vän på nästa dags skym
 på kullen igen.

Så leda den lycklige Halmar en tid, och sommar
 flydda sin kos. Med sommaren och flydda hans gyllne
 friid, lik dalens förvisnade ros, ty så utbrast kriget
 höjande låga, från sorgande mö måste Halmar nu t
 i striden, men tullen i korekug glöde, soor än honom
 i lif och i död.

En är var han borta och glädje och lif nu vänta
 riket på nytt, slut var nu det grymma, det blodiga lif, o
 sorgen i glädjen förbytt; med ax och med puktat sag
 den sig smycka, då skyndade Halmar sig hem för att
 trycka sin långtande brud till sitt trofasta bröst, att by
 dess saknad i säkerhet och häst.

Tid hemmet han måste den äldre Sven, en gro
 och tryckte hans hand, välkommen bekyttade yngling
 från strider och frammande land; tack Sven, sade Halmar,
 hur mår min flicka, jag, där till henne och snart skall
 blicka med himmelk förlysande ögon på mig. Du kan
 mig, Sven, jag begriper ej dig.

Och Sven tog i blick och ryste hans häst, den af
 tiubaka ut steg, jag puktat du blir ingen välkommen
 så stundade Halmar och tog. Bemanna dig yngling, m

för att höra en hälsning, som helo den glädje han förstora
 ut då att skön tullen, förskräckliga bud, i dag är den stori
 Sebastians brud.

Ohimmet och afgrund! röt Halmar och dog förtör-
 lade stålhandskar ihop; menediska, vänta, jag träffar dig
 nog! Och döf för du aldrig rop, i sporbänk han red till
 och trötta hyddad, der förstöras vora af blommanen frö
 du och taktig gaf grafvud af gästernas sing, och harpor och
 bägernes släng på engång.

Och in trädde Halmar i krigare skud, och harpor
 tystna med hast; förgrummad han gav mot sin trötta
 brud och griper i brudkronan fast. Han slår den mildt
 ut det mörkbruna häst, på blek, som låga hon redan
 på bären, satta tullen med dödssträck och befranda brud
 fördämda älskarns hämnande arm.

Brudgummen han höjde mot Halmar sitt svära, men
 Halmar han höjde och sitt; han ropade utslung, bländad
 är du värde; nitt stäl biter bälte är ditt; som ljön
 och hämpade nu mot kvarandra, för lifet stred hand och af
 hämnad stred den andra, som eld hystigornens gästande
 par, men saken dock aviss och oafgjord var.

Ung Halmar han stätte sin klinga med hast i
 katad motståndarens bröst, men denna af honom rän
 dödsfäst bragt och bleknad med radande röst gjök
 älskligen med vid föräderskans sida, som icke upphörde
 att gråta och gida, när hon på den döende ynglingen
 såg, så blek som en afuggen lila han lag.

O, se mig! o, se mig! min Halmar jag tack! Hon
 räste och händerna vred, att svärja är till, men det är in-
 gen lek, att byta så tröst min ed. Och samvets gal
 lågrade sig kring dess hjerta, och snart på dagar hon dog
 utaf smärta, vid sidan af Halmar han dog utaf smärta,
 vid sidan af Halmar han jordades då, att brudpar i graf-
 var de blefor ända.

Hörning, säger sagan, när middnatten har sin d
miga näktergäla sträckt kring kullen och sopt den med
garnus par, står huldad i snöbukt dräkt, på platan,
ofta med Hjalmar hon sett, der hon gjort de eder,
tröttest hon brutit. Hon klagar och suckar så tårögd
lek: o, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag suck.

N:o 12.

Sjungen af Linnéa Wold i

O yngling, vandra varsam! uti din blomstring
ty världen är så fullg, man vet ej hur det går, jag
har erfart, men stundom har jag varit blottad
mycket sorg och gråt föräldrar har prän mig bortfärd

I grafvns tynga sköte de länge hvilat ha, men
Gud vet huru länge vi här på stända goar, förre
vi den för skada, O Gud! han var oss så nådig,
hoppas på träffa den yngling, då slutas att min

Min ungdoms tid har varit rätt underlig, jag
vet mit hjerta har utlopat upprättig kärlighet, men
falskhet har afbrutit; det band, som förr var kärlek
emellan dig och mig, min vän, den var skadad
jag åt igen.

Nu kommer snart den dagen, att vi ska ha
ty hafvens böljor säga, att vi ska färdig stå. Vår
vår sygdom käre, Gud vet om vi med oss tillsammans
efter detta är afbrutet med en färdig län.

Thy i rätt veta hvem visan diktat har, de
är mitt namn Matts Salbag, jag lefver än i de
så lång, som Gud mig sparar och lif och hälsan oss
så på vi vandra af och an och komma uti främmande
land.

Författarens hemort, Alkholma i Sör

Sjömansvisa

Tid berger uti Norden, der är jag barnlös
Och min fader ritti lindan den grona
Hans i fattigdomen stor har uppfattat mig si god
Tills jag fyllde mitt femtande år.

Sen gaf jag mig till sjö på skippet som der låg,
Som aldrig till segels förr har varit.
Vi segla till Kettindien, ja derifrån och hem igen
Och denna resa oss fögeligen varit

Der bodde och en herre, som min fader var bekant,
Han lefvade mig till sig taga,
Taga till sig för att i styrmansskolan gå,
För att lära mig på sjömansmaner

Ja min elam jag fick och som en styrmans jag utgick,
Och en styrmans de mig mänd' kallat
Mat och brännvin fick samt ett handla man utgick,
Endast femton utaf oss blef kvar

Sen gaf jag mig till sjö på det skippet som der låg,
Som aldrig till segels förr har varit.
Vi segla till Turkiet, till vår stora östans,
Som oss fängslade i bryor och i band

Der sattes han oss der uti fängelset ned,
Der vi ^{i sorg} omkände sitta i tre runda år,
Innan vi fundera på,
Hur vi skulle komma derifrån

Om dagen vi oss gömde i åkrar, skog och mark,
Om natten fortvåade vi vår resa
Om någon han fört, hurilla det kan gå
Sen resa varre än det närmast varit fört

Sen gaf vi oss till sjö utan segel, utan vad,
Det vinden oss mänd' föga,
I elfva månars tid, innan vi fick landet se

Fingal gick med till den sköna,
fattade ömt hennes hand,
drog henne upp i det gröna,
lät till vid den lunda strand.

Skönaste flicka! — han sade
o! kom här fört dig till mig,
fört dig till Fingal den glada,
som aldrig och skiljast från dig?

Samman sades den gröna:
"jag får ej blifva hos dig,
ty jag är ej någon herdinna,
och Fingal kan aldrig få mig."

Lunder mat hinder nu bränd,
Fingal gaf flickan en kyss
ordagad han hastigt sig vände
och Fingal stod ensam som nyss.

Han rasar och tar från sitt galler
bågen och modigt den för,
spänner den, skjuta och palen,
blickar mot himlen och dör.

Sjungen af Brida Flaga i Nalab.

Kärlekens hämnd

16. När gårdens kommar och bjuder heila,
Lustlösa koma åt lundens ila,
Att möta Alfred i dalens lund,
Han löfde komma i gårdens stund.

Han var så glad och hon var så nätt,
Sin barn hon full med de blommar sätta,
Tid höga trädde han binder fast
Med röda banden en blomstergast.

Stöga stur hörs gårdens torer,
Och larkar sjunger i lundens kronor,
Der vinden spelar på boars blod,
Och sköna Anna kan vandra ofrad.

I dalen, der de ha slämt sitt mäte,
Der hvilat hon sig i skogens sköte,
Der går hon längtanad dalen om
Men ingen Alfred till henne kom.

Han går i oro af längtans qualen,
De hördas ljuda ett skott i dalen
Och där på hördas en jemsorrop,
Som trängde fram mellan trädens hop.

Han går att möta Alfred på vägen,
Men stannar genast bestört, förtägen.
Allt som en bild han förötnad stod,
Ty Alfred badade i sitt blod.

Han frågade, men hans röst var bruten,
"Ätt, hvar Alfred, säg, är du skjutit?"
Han dignar till hans blodröda panna,
Men Alfred viskar blott hennes namn.

Han vänligt räckt åt henne handen
Och sade: "Anna nu lösas banden!"
"Stöga! min Anna, nu skiljs vi åt."
Hon brister ut i en häfzig gråt.

Det öppna sår i minna blöder;
Till Annas bröst ligger Alfred döder.
Han ligger kallad vid hennes barns,
Om hennes lif har han strickt sin arm.

Tid Alfreds bröst vakar Anna torgen;
 Men mordarn slade fram ur skogen
 Och ropar sjelf af förskräckelse:
 Jag hafven mördat. o, ve! o, ve!

Det svära kan han nu aldrig glömma,
 Han gav till Alfred för människor gömma;
 Men vänder om på den väg, han flytt
 Och laddas först sin pistol på nytt.

Pistolens han snart bröstet vänder
 Men Anna rycker den ur hans händer
 Och ropar sjelf med ett hastigt mod
 Och sader: blod har ej flutit nog.

Off våra skottet sig sjelf afläsa,
 Och blodet redan ur bröstet flossa,
 Men iken Bernhard en suck blott hör
 Tid Alfreds sida nu Anna dörr

19
 No 148.

Germanen
 På Suggens bank i Norderjörn lag,
 Der skeppet, nollar, nollar jag,
 Der våra fjel pondrelag,
 Och vi för Söjan mände låg.

Vi våra släpbor sen bortdrag,
 Och andra segel fördes drag,
 Vi kusa skoten och gör fast,
 Sen här vi all ett duktigt glas.

Helt till min fader och min mor!
 Helt till min syster och min bror,
 Att vi är alle man ombord
 Och har ett kortligt ejömanmod.

En ejöman han ej klaga må, fäst han för jöman på
 De himmelen den nulen är, han tänker på sin vän på
 Fredrika Högl

Skil och Lilda

17. Skil och Lilda
 Ständ Värmd, de skona, de rika lunder satt
 Ung Skil med sin Lilda sitta en sommarnatt,
 Der språkades om kärlek, om forna dagars fröjd,
 Då lyckans dal hon glänste uppå sin middagstid.

Den natten för Lilda var lika tung som glad,
 En alkade hon smekta, sitt bröst hon sakte led,
 Intill hans fröga hjerta och glad med sorgen själ:
 Farväl i Nankens frändes! - min alkade farväl!

Tän norden från norden min fader bort mig tar,
 Till Californiens stränder, i morgondag han far,
 Där kärlek vil han skicka: ty ringa är din bård,
 En son, som du ej gerna af honom släpser bård.

Talan då, farväl dock! må hatet få sin gård,
 En son, som jag, vid himlen är ej den fader bård,
 På stranden vill jag sörja, vid hafvet vill jag lå,
 Men aldrig vill jag glömma min älla svenska må!

På stranden ej länge jag tänker dröja få:
 Jag längtar till den himmel, der nordens stjärnor gå,
 Der vill jag blicka neder på jorden hvarje gå,
 Och glädjas skall mitt hjerta, om Lilda min är så.

Och vinden han förde ett skepp på blåad väg,
 På detta var skon Lilda, i maln snart skeppet låg,
 På stranden stod ung Skil och glad med sorgen gå,
 Farväl, farväl min Lilda! min alkade farväl!

Men Lilda allena satt inången afströmd
 Ut till ett nya hemland, der var en lifrik lund;
 Der sörjde hon sin alekling, som än i norden var,
 Hvi skulle han drugges i norden blifva kvar?

Men jorden och talen de rulla emma klot,
 Och dubbelt nuga öden får meriskan gå emat.

Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig in,
Han ligger på sin dödsbädd förändrad är hans

Hör Hilda min dotter, min käraste på jord!
Ett sammet böjas vakna för stolthet uti
Ditt hjertas sorg jag vållat, förkattat skäl är,
Ack, om han dock här vore, jag hade honom

Så talte och lade sig gubben sakt med,
En välnad än i brönnnen hans röda hjerta
Han dog och ned i graven han lades inom
Hans öfvergifna Hilda gick till sin lifsal bort.

På stranden en afton ej solen bergad var,
Vatt ännu skona Hilda uti sin lifsal var.
Hon tänkte på sin skäl, hon suckade hans namn
Och vinden tog den skona uti sin ambrasan

Och näcken han spulte på bågän opp en fjing
Och framför jungfrun trädde en yngling smått och
Kom i min famn du skona, förkjut mig jag be
Den kärlek som mig hit fort en till i himlen
Du skäl, du skäl, han suckade, jag är
Trän Norden har jag fört, du är mitt hjerta
På skänkens fäther aldrig jag mera trifvas
En turturdufvan Hilda, ur lunderna fördes
Kom skäl, kom skäl, och hvilta vid mitt bröst
En hamn skall här dig gifvas, du är min end
O Lucaland, du skona, du herrliga på jord,
Jag vill din ära prisa, flyg högt du säls ord
Och salen den klara på purpurbergen låg;
Till älskarne i lunden hvar liten ämor såg
Flur osenlappar sviktis, hur famntag gior
Det hvaje Norden tärna - som engång varit

Nad stunden anbragte, vet älskarn, endast han,
Att ämor här vann spilet trukas för min famn
Ty fjorten år driften sågs skils bröllop stå,
Der kärlek för sin trohet med ett skett knötes
Hut.

18. g

En visa för du jag nu framföras nie
Han är nu spacerandes, det tror jag dotter.
I Knoborg? du bodde en adleman så rik,
På guld och penningar hans honoringen lik.

Han hade sig en datter så ärlig och så pön,
Var älskad utaf alla och en fjörmän i frän land,
Så vänlig han talade till alla och till den,
Så ren och uppriktig hennes kärlek var till den.

En resa till Ostindien, der göman skad gå han
Han önskar så vänlig, att för sin lilla vän,
Han önskar honom lycka, mång tusen far väl,
Han bad till Gud i himmelen att för sin lilla vän.

Ja fjörmän den blef bort och tiden den blef lång.
I Knoborg der hamna en präglare i land.
Han präglar och han bider hennes fader dröm,
Om han kunde på hans datter så fram.

Jär för fadren i väntas så vitt till att få,
Ty bada vore rika och en präglare han var.
Maria hon grät och vägrade sig, min Gud!
Och min Herre visst hjälper du mig.

Maria i sorgliga tankar hon gick;
Ett litet brev i handen Maria hon fick.
Ett litet brev från Brandenburg, så litet som det gick
Det var till en betoning för den gifva hon fick

Det glädd hennes hjerta, det glädd hennes bröst
Hon gav han i sin kammare med glädd och med tröst,
Till på från att bekymmer, hon i sin kammare gav,
Hon bespott att bortglömd han, som uppi bordet låg.

En ämnda till stadens Maria hon gick,
 Men brofäst uti tankarna Maria hon fick
 Min Gud och min Herre jag prektar och tror,
 Att ni min faders i kommande sörjar.
 Han stöd du och tänkte på en stund,
 Strax komma hennes fader med brofäst i sin hand

Han talade till henne liksom en sköld han var
 Tro aldrig du en sjömans till ättman får ta.
 En sjömans har ej penningar ej silfver eller guld,
 Men vi kan ha ett hjerta, det vet jag mig är hult.

Jä ni får gifva bort mig till kom ni gifva vix,
 Tro aldrig jag gifva mitt fria ja datta,
 Ty en uppriktig kärlek kan aldrig släpas ut,
 Ej heller sig förändra, men kanske sist hos Gud.

Tycker den var inne och skeppet kom i land
 Strax gången hennes fader till skädstånd,
 På strand så tog han den sjöman i enskylhet för sig,
 Han kunde aldrig tro att det gälla om hans lif.

Du vix, du vill jag säger dig för sant
 Du har förfört min dotter och vill bli hennes man
 På dig så vix jag hämnas, jag tror det förändra
 Du sad att du skall ryggnas, men nu kommer du i land

Jag sda datter mycket älskat har, men henne att
 Min tanke aldrig var. Den första gång ni taltes vix
 Inapt någon visste det,
 Men nu är det tillfäst af fader att ge det.

Den barbariska mördaren han tänkarna hopar,
 Strax drog han från den knifven han under rocken bar,
 På stället han den knifven i sjöman så god,
 Der lät han honom ligga och rinna i sitt blod.

Strax gången han hem till sin dotter och sin vän,
 Kom fäst mig, ned till stranden och skada på den vän,
 Der för du skada chika bröllops skälen med lilla vännen din,
 Der får du blod i bägarn i stället för vix.

Maria hon blef nu så sorgden i sitt mod,
 När hon fick se sin fader vara bestänkt af blod.
 Han färdig var att gråta, men fötter mod igen,
 Hon bad till Gud i himmelen att för ni lilla vän.

Sen föddes de båda till skädständer ned,
 Att skada på vännen, som ligger du och bröder,
 Han såg hur hon blodde, han såg hur knifven sat,
 På oförmodat hon tog den och i sitt lif hon släp.

Och kära hjertans fader, den sista lör jag ber,
 Lagg mig i sjömans hesta och sedan på hans arm,
 På hvilat jag förmöjdar i lilla vännens främ.

Och sjömans bröder så fattig som han var,
 Han stände denna mördaren till skogarlaga rätt,
 Der hjälpte rike penningar, ej silfver eller guld,
 Han lifet måner mista, det var hans egen skuld.

En svepeduk de hade i silket så fint,
 En guld förgyllen hesta, som kejsaren gaf dem
 Och upp på deras armar blef sda med silket så rött,
 På knapt man kunde se dessa två var död.

Och kära ni förändrar, som barn uppföstra må,
 Lät deras uppföstra vara liksom den vara må,
 Ty en uppriktig kärlek kan aldrig släpas ut,
 Ej heller sig förändra, men kanske sist hos Gud.

42 Du älskliga Maria, som uti brefvet tog,
Har du förglömmt att sörja ditt älskliga blod.
The ligger vi för ankars vid Tosterbjergs hamn,
Men innan några dagar, vill jag kila i din famn.

43 Och kära hjärtans fader Låt mig en sjöman få,
Det är den största giften ni er sätter giften på.
En sjöman har ej pennningar ej silfver eller guld,
Men vi kan ha en hjerta, det vet jag mig är huld.

Nº 19. 44 Akta dig kära flicka, akta dig kära barn,
Att du inte faller i människogarn, att du sätter två till jag.
Frohet måste gässa bli så sällan spord.

45 Vid man till en mörka hafså några band,
Räknas hvassa skilling sked uti mammas hand
Änöt man till får höra, svaret blir så här, jag har inga
Och är ej mera kär

46 Blombuketter bjöds mig för hvarunda dag,
Allting, allting gjordes efter mitt behag,
Tägra blombuketter jag ej mera ser,
Nu det aldrig prägas, hvad behagas mer.

47 Nu det heter gummis låga, kära nu,
Att jag får mig middag just på dagens tu,
Ty jag reser kanske bort till en god vän,
Kommer sent i afton, kommer sent igen.

Petalax.

48 jag gick mig ut i sunden att höra foglarsång
Der närtargalen spelade i denna bysra klång
Men turturduvan hördes att en annan del
Och hennes gud utfördes, att hon ensam var

49 Jag stannade och hörde på denna sorgklång
Tills mina kärleks lävar på mina kindar rann
Där jag med sorg betänker, hvad kärlek smetar,
Helt när som han upprättlig emellan två sinner är

50 Du ättenskaps stiftare! du himmelske monark!
Som hafver inflyttat den kärleken i stark,
Att ingen häftig låga samsamma spargar
Och ingen människolaga ej heller der förläsa

51 Och om jag hade vingar som turturduvan snäll,
Och flöge sedan fjärran dit salen går om quell,
Så kunde jag ej finna en sådan kärlig vän
Som jag för alla älskar näst Gud i himmelen.

52 Här in och hjälp mig sjunga, som uti vad kärlek är,
Och minn och så med tunga kvad denna visan här
De fisker att berömma som som när trogen är
Och flicka jag ej glömmor, så länge jag är här

53 Om alla orgar klinga, ja all slag sjöel och läng,
Och alla fagotter mestännde på en gång,
Det mig ej glädja kunde emot din bysra röst,
Än när du endast sjunger att dermed ge mig tröst.

54 Det ord jag mig påminner i skriften tecknat är
Att ingenting är sötare af att hvad jorden bär
Än vara uti sällskap att med sin bästa vän
Det vill jag också föreska för Gud i himmelen

55 Ty när jag uti sällskap med andra flickor är
Och sedan eftertanke de dygder som du bär,
Så faller här och minne för att hvad nöje är,

44
När jag får i mitt minne, att du min kärlek om jag ej är värdig att hvila i din famn.

Ja om jag hade änglaröst och tunga utaf stål,
Jag kunde ej uttala de stora kärleks för,
Som för den fläskan kära har svurit i mitt hjerta
Jag önskar dig den ära som bor uti mitt hjerta
Om Gud så vill det skicka och hans behag så är

Och älskar både här och der, nej det är ej mitt skog vill jag gerna vänta på dig i några år.
Den som till mig bär kärlek som är of öf bärta. Den minnas kan min längtan, att jag dig äga får.
Den gifter jag mitt hjerta till dess jag läggs i gräs uppe min älla blomma som ett palmträd skön.

Tätt jag otaladig varit uti min ungdoms år.
Har jag allt fått erfarenhet och bättre löst förstått Gud tänkt upp en kärlek emellan dig och mig
Att världen kan kan lära en ungling uti tid och om sanner hindra dig till att äga mig.
Att dygd och sader bara och lifva stadadig. Så vill jag den försöka, att de det ängra få.

Det ej så hastigt ändra vår vänskap som är kär.
Låt mig något nämna om kärlek som jag har fins väl många fläckor, ja många tussenfaltt.
Jag kan ej afsked taga af dig min lilla vän.
Låt mig få med dig tala, jag glömmar dig ej.
Men det mig inte gläder att göra många val.
Det vill jag ej försöka att bedja än en gång än.

En liten tid har varit i sällskap med dig än.
Du ägon hafva dragit mitt hjerta, liksom mig.
Jag måste nu omvända mitt sinne och minsta
Lemna kvar min lilla, till dess hon lifvar åter.

Som solens strålar draga en lyfvelig plan,
Låt gör en segerfana, som flår på Fredriks flå.
Du går en täcker lila, som rann ut jordens skål.
Liljor en unge fläcka med dygdens purpur.

Som ung och oförståndig jag mig än räknar
En ungling helt skunnig omkring en tygo är.
Så säger jag att försva på ord af ömt begär
Till dig min ros och lila, om du mig hellen får.

Den är väl något yngre uti den blomstringen är.

45
och kanske jag är tyngre och ringa aktad här.
Låt jag var så dristig, vill bli din fästman.

Öfverfälskadt hjerta du minna skall hos mig.
Men det gör mig stor smärta, om du ombytter dig.
Men vill du bli min fläcka, så hafver jag dig kär.
Om Gud så vill det skicka och hans behag så är.

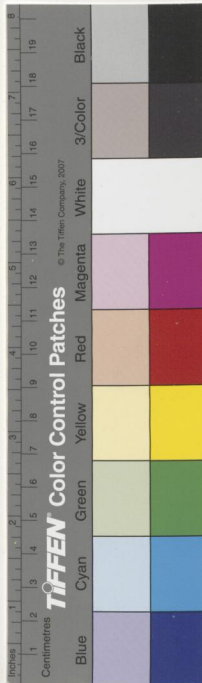
Men dag kan också komma, min längtan blir belönt.
Jag de kan det kan det få ängra i alla ära är.

Men det mig inte gläder att göra många val.
Men det mig inte gläder att göra många val.
Men det mig inte gläder att göra många val.
Men det mig inte gläder att göra många val.

Tål kan jag finna mig en vän, du som mig håller kär.
Men aldrig älskar jag någon mer, som jag älskat kan.
Suckont om jag ej får para mitt hjartalag med dig,
Skall jag i minnet bära dig i all min lifsnadtid.

Jag önskar hvori tomma, ja också hvori minnet
Ut i mitt blanda hjerta ett lyckoligt stute.
Uppå de sorgedrickar som världen skänker mig.
Jag önskar för den fläskan, jag älskat. Hjertelig.

Men vän, så de dygden fina, som gläder alla mitt.
Gudsfröktan låt och skina! hon gyller och dömd.
Så blir din lifnad sällor och lyckan blir din lott.
Notgängen allong faller hen till den Gud hopp bär.

Lof väl, min ros och flicka! jag slutar denna
 10 Och dessa verser skrifvar uto sin egen hand.
 Om du vill eftervinna, hvad selen innebär,
 så kan du säkert finna, att jag dig håller kär.
 Afstrifven från Anna Sofia Längs visbok i Malala.

21) Det är här förflett, den jag skadade mitt
 Och den dårliga jungfrun; jungfrun hopps farallat.
 Och skönaste stjärnor på himmelen den blå,
 De gränsla i mitt fädernesland.

På seglade vi för en åttorlog vind och möter så ett skep,
 med en skarp bidesvinda. I förm uppi det skeppet sto
 jungfru så skon; och hon var den dårligaste mö.

Jag skadade den flickan med ett tusende be-
 skena ögon det sig vände hvarvunderte dag, jag försäkras
 om det också skulle kosta mitt lif, jag vill se på honom.

Så kastade jag mig uto bågorna de blå, för att de
 ombord på det skeppet komma må. Gångt lycka
 mig att i falkroströypan. Och ombord seggja skugga.

Kaptenen pröjar an: Hvarifrån kommer du? Jag
 kommer ifrån bågen och segelstrages må. Jag fall
 samman, der seglen gjordes fast, och jag fall dörför.

Förut på det skeppet stod en jungfru så skön
 Hon var slem uppi kinden, likom hon led
 och nej, min kära herre! jag har allvrigt lidit
 Fastän jag uti hafvet nästan varit död.

Anna Maria Längs visbok i Malala.

Der Herrert Förläuter
 Taubenheim.
 O. Bünger.

I kyrkohörning trädgård vid Taubenheim,
 gav de af de nattliga sköken, det prustar så ångstigt, vid
 lufs alens fot, det randlar och prandlar och spjennar emot,
 likt dufvan som gripes af höken.

Vid groddammen smugger om natten ut blott, som sorg-
 ligt flammor och skenar. Der har ingen sått hvarken
 rot eller hägn, ej nänsen faller der dagg eller regn, blott
 vinden klagande kverner.

Herr Prostens dotter i Taubenheim stod engång i flod,
 som en blomma, och mentes var flickan och vacker
 hon var. En mängd friare öka där bli hemma i
 postgård kommer.

Och der bortom bäcken på kullen så datt, som nor
 öfver hyen i dalen det prälar så präktigt med ritadon
 och smak, som speglar dess fönster, som står är
 dess tak, som glänsande silfver portalen.

Der lefde en herre i sus och i dus, i Falkenstein så-
 ger man säga. Ett falket såg jungfrun beständigt på mig,
 beständigt slog hjertet, när ungeherren red i lyfande
 rustning att jago.

På vittelent präppar bli henne han skarp, omren-
 dad med gyllene ränder; han sände infattad i pander
 och guld, sin bild uti hjertfonne; så nyter och bult,
 derjemte en ring med diamanter.

21) Rättas
 Kapten tal den komma och pådla och gå, haf mod
 att ge kongen at aka, länge högre än lutan, som
 dig är bekant; dig tror jag den ståtliga riddaren vänd,
 som ländar och gods han befalla.

Jag önskade gärna med dig ett par ord i hemlig fört
 lighet språka, jag väntar på höra mitt öde af dig; du
 — frukta för ingen, förtra dig åt mig, kom lät mig
 i afton dig råda.

I afton vid middnatt, hör vaktelens sång i heståke
 nere i hagen, när näktargalkhanen, så lockar sin bror
 med kärlekens furma förtraktande ljud, kom, lät mig
 ej bli på bedragen.

Han kom i sin ^{finna} klängkappa svept, han kom vid
 den mörkaste stunden, han smög sig, angjordad af
 vapen och spjut, så tyst som en fjäder, så tyst som
 han ut och gaf några smulor åt handen.

Och vaktelen slog sina gälla slag i heståken
 danom hagen, när näktargalkhanen så lockar sin bror
 med kärlekens ömma förtraktande ljud, kom flickan
 han blef ej bedragen.

Han visste, att vägen med svckfuka ord till öra
 hjerta sig leta, den elskande alltid så lätthagen är, han
 visste att med sina ömma begär den genliga svaghets
 rita.

Han soor henne trohet så heligt och djupt, han
 visste så lätigt sig skika, att huru han strides och
 huru han brann, blef hon öfverrummen och åter var
 han: det skall inte ängra dig flicka.

De ringa till löpsalen, dyftar och tyst af blommande
 häggar omviftad, der slog hennes hjerta, der glödde den
 mind, der blef hennes oskuld i prestelens stund, så
 grypt och så nedslaget förgiftad.

Så snart ärtölångflammande rundstamkring de visnades blom-
 morna stötk, i, var flickans minsta steg redan sin kross, till
 sin förbleknade kindens ros och elan i ögonen dödade.

När vägen begynte för dominerans flögt i gulnaden
 vägar sig hägra och körbären rodnades båda sin höst,
 så svälde hos flickan dess klämda bröst och bröstet
 blef för svärfva.

När han gick fram öfver ängar och fält, så un-
 der sig flickan sig kände. Och när öfver marken höst-
 vinden drog, och regnskuren strödd uti rågstubben drog,
 han dögde ej mer sitt ständ.

Den fader, en bred oberäkelig man, skrek högt
 till den arma Rastan: föraktliga flicka hvad hafon du
 angjort, fort fly från min äsyn olyckliga, fort och
 skaffa för förägar till råda.

Han smodde dess yfveriga hår om sin hand, så
 grypt var hans faderne valde, här halp ingen klagan,
 här halp ingen bön: han slog hennes huden så hört och
 så skön, den blödd, den med och den svälde.

Han dref henne ut i en kolsvart natt, der kring henne
 stormarna hvt. Han klättra de törnväta klipporna upp
 och befor till Falkenstiens port i det hopp, att höst för
 sitt livande njuta.

O! ve mig, att du mig till moder har gjort för
 är du mig gjord till make, se här, ack se här min
 grefliga lät, der lön sam jag, här för mitt nestja
 bratt och såg hvilken stäv mig klabba.

Hon kastar sig snyftande in till hans bröst, hon tigger,
 hon ber och hon gråter. Den mesa du gjort mig för-
 bättra igen och är du densamma som gjorde mig den,
 så gif mig min ära nu åter.

Han svarade, flicka, hvad det gör mig ondt, din fader
skall sin grymhet betala, blott gif dig tillfrids, du skall få
hos mig förfärlig och skötsel och sedan med dig, ja
härn vidare får tala.

Att prägan är icke om skötsel och bröd, det gör
jag äter min ära; du tror mig, engång heligt att ta mig
till bröd, så kom du att mig inför vittnen och Gud af
fader och prest mig bejura.

Tanaktiga flicka så mente jag ej, hur kan jag
hustur dig laga, jag står på min häkomst afslutlig
blod och blott för din flicka kan du vara god, min
att skulle skämmas och klaga.

När vän jag skall göra för dig, hvad jag kan, du
må som min kusjungfru börja; du känner du hög
laga jag är jag har, han vinner ditt tycke din kan
och bli för och jag skall för hemgiftan sörja.

Att Gud dig förälska nedrige baf till helvetet mig
fördomma, kom från jag väntar ditt adliga blod
men mins du din skändan, de du hada mod, din
att för din låga att glömma.

Så gå då och ta dig en adlig fru, förskräckt
skall bladen sig vända, Gud hörs, Guds se och Gud
domma oss nu. Ja, mätta nu uting så nedrig som
du, din adliga säng engång skändan.

29. Då känna du niding, hur roligt det är förtvifla
är och tycka; gör dig på din skamliga lefnad ett
och rasarna dig genom tvingens skjut och sen min
dig djuparna stycka.

Stilke Rätt v. 1
Stilke

29.

Det bodde en herre på jykland, jykland o,
Han hade tre döttrar så löjliga och fin
Med all ära.

Den ena var så löjlig, den andra var så grov,
Den tredje var för barmal, att hon aldrig skulle ta
Med all ära.

En kom der en herre på sköna jungfruns gård.
Fint gifve, fint gifve, den herren hör mig till så v.

Hans konmar var af silke, hans titel var af guld,
Hans hästar de stodo för lejon på sköna jungfruns gård.

Han körde öfver backar, han körde öfver äng,
Han körde den sköna jungfrun att för den lilla gung.

Och käre ni min herre, i släppen mig på land!
Er vill jag gifva mitt gullröder band.

Ditt gullröder band det passar jag ej på.
Men du, min sköna jungfru, villt hör du mig till.

Och käre ni min herre, i släppen mig på o!
Er vill jag nu gifva min gullkrona röd.

Din gullkrona röd, den passar jag ej på.
Men du, min sköna jungfru, villt hör du mig till.

Der himma gråter fader, der himma gråter mor,
Der himma gråter systor, ja och min lilla bror.

Gråta nu, gråta nu, gråta hvem som vill.
Men du min sköna jungfru, villt hör du mig till
Med all ära.

Jungfru af Maria Elisabeth Kullthorn i Petalar, fäst
Lill-truck i Lönarna.

N° 30.

Magdalena stod på källedro.
 Och skin vida (alio. Lulle worden vida).
 Och kom Kristes der hon var
 Att uti lunden den gröna (alio. under lunden)

Gif mig dricka af den söthvita hand,
 Vlen skin vida.
 Om du är fri ifrån människand.
 Att uti lunden den gröna.

Magdalena svar vid den helge And o. s. v.
 Att hon var fri ifrån människand o. s. v.

Denma gången svar du intet rätt o. s. v.
 Tre barn har du fått o. s. v.

Det första har du med din far.
 Det har du sänkt ned i haf.

Det andra har du med hans bror.
 Det har du sänkt ned i flod.

Det tredje har du med en sockerspruit.
 Det har du sänkt ner i trask.

Magdalena fall på ima bara knän
 Kristes gif mig nattvarden.

Och ingen annan nattvard skall du få,
 En att gå i skogen i hela iju är

Och intet annat dricka skall du få,
 En att suga soft utaf liggrast.

Och ingen annan mat skall du få,
 En att gnaga bark utaf aspetra.

Och ingen annan bädd skall du få,

En hvila uppå bergen ble.

Ingen annan musik skall du ha,
 En höra uppe Norgegl.

När de iju ärenda bidit har,
 Så kom så Kristes, der han var.

Hvad tyckes dig om drycken din?
 Mig tyckes som det var det bästa vin.

Hvad tyckes dig om maten din?
 Mig tyckes som det var min bästa rätt.

Hvad tyckes dig om vilan din?
 Mig tyckes som det var en evansbadel.

Hvad tyckes dig om miliken din?
 Mig tyckes som det var ett orgespel.

I himmelen så har jag sett en stot,
 Vlen skin vida.
 Att för din starka tro, tro
 Att uti lunden den gröna

Maria Elisabetha Lill-Rusch,
 författ.

Tolf dagars stunder

N° 31

En visa vill jag säga om tal, i Skriften fins.
 Om du den vill begriunda, betrakta, hör och mins
 Dess kraft och inre håll, hvad hon har innebor.
 Hon går att upp till Tölfe

En Gud allting regerar, En trogen salighet,
 En Jesus frälsare kär, Ett dop i lifens ord,
 En himmel rand och klar, En sal verlden upplyser,
 En sista domedag.

Två människor på jorden, Två tafflar Gud utgav,
Två testament i orden, Två gäst på himlen
Två namn her Jesus Krist, Två naturer i Krist
Två vägar är förtvå.

Tre personer i en gudom, Tre artiklar till tron
Tre englar till Fadern, Tre prästsvärker from
Tre världens hufvudständer, Tre givinner gäst till
Tre män i eldennor.

Fyra evangelister, Fyrahanda slag fört,
Fyra års och årsens tider, Fyra ock profeter tör
Fyra väder och år, Fyra år till här, Fyra Monarker här.
Fem års skeddäcker, Fem sinnen människans ha
Fem års lärostycken, Fem Kristi för det svar
Fem bröd femtusén män, Fem konungar uppkast
Fem finger på en hand.

Sel dagar Gud har skapat, Se barmhertighets verk
Sel stenkrukor i Sana, Sel dagar gör sin verk
Sel hundra tusen män, Se till mig i allstund
Sel sinar i skedens land, Se alnar i galgats läng

Iu dagar i vickor alla, Iu sömn i tröskor alla
Iu ord månde Jesus tala, Iu vunder i vatten stån
Iu öfverenglar här, Iu helge andas gäst
Iu ock planeter är

Ätta i änglakoren, Ätta i No ark,
Ätta sällheter stora, Ätta sällheter du fullväl må
Ätta årskallaren Kristus, Se han utgöt sitt bl

Ättio män i Sana, Läg du i ditt moders lög,
Ättio män i Jesus Sana, Gud halver förtvå till
Ättio var himlens män, Se gäst han upp andan, Det de väl märkt
Ättio fäder för floden, Ättio berg du fullväl märkt
Ättio äro lunder den, Ättio julegäst i fatt stor
Ättio spetiska män, Ättio jungfrur stax ontal
Ättio kammar i igen.

50. Han rykte förfarne, men samlade sig, sin sprang han
förtrifflad tillbaka, bland törnen och till med blodans
hål, förstörd och försvorad till sinnen och själ, den har
men och lidande skaka.

Hoart han ^{up}hoart han o barmhertige Gud, hoart han
här på jorden mig väna. Förlofad, förtrifflad till heder
och hopp, han till den olyckliga trädgården lopp att göra
på lifet en ända.

Han digrade makttö till hand och till fot, han knöp
till den förtvåda saken, den tog han till läger bland visena
de spån, på rasslunda lög i den ygrande snön, den lög
han bestormad af guden.

En gråtande gasse han framförde den med vild out-
säglig smärta. Här säg, han till de förfarliga måt,
han ref ut det yppiga köret en må och stark i den nyföda
des hjerta.

Och när han fulländat sin blodiga mord, då först
hennes sans återvänder, han rykte af fasa för sam-
vittet lynd, haad gjorde jag nu o, min Herre och Gud!
han ropte och oned sina händer.

Han upprep med blodiga fingrar en graf, vid dam-
men inunder en back, där hvile i Gud min olycklige son,
den hvile för attä från jänmer och härd, från steglen mig
konparna haka.

Och detta är blott som sonligt och hemst vid god-
dammens flammor och skiner. Der har ingen värt hon-
ken rot utur hägn, i nägarnas faler der dagg stes regn,
blott vinden der klagnar kommer.

Från galgbacken högt bakom trädgårdens mur och
högt bland steglen och hjulen ser hennes dödsställe ännu
från en stäng, ser mer äfven grafen blott till gravens läng

så dyftar, så ton och så smula.

56 Der smyger en skugga så sorglig och blek, när må-
na steglen bitäcka, från gatzbacken ned till groddamm-
strand, vil stäcker den lilla oroliga brand och beskar och
kan den ej släcka.

Uti Michel Veldts visbok i skat

N° 36. En gosse anbring stäcker han miste far och mor
Uti föda sig han anbring, far, hans sorg är ganska stor.

En vintugvada han slar sig, smakar många gård,
Her berge pinner, var förmunt, ty oca vora händer.

Den lika säck han på sig tog, och gick en samma dag
Ty annat råd för honom var än hvilat upp på snö.

Han muckade så ynkligt och fätle många tar,
Han sade sätt och lyckligt, de vid brasan sitta på.

De barn som mätte och varon på gå i säng att soffa så
Mer jag på duftan ligga må fast tungt, svag och tröt.

Han hadtar snart till faderns graf, att lägga sig där på,
Att tiden snarligt slumrar af; ej känd han kända då.

En ängel hvit som himmels färg bredvid hans söt
Han kunde då en ärlig krans och sätta på hans höv.

Den kransen sig jag väl hövde man, att han så härlig var,
När räppte någon dit sin hand att vinna var han snar.

På de hårdhjärtade fick se hans lik upp på hans fader,
På roppte de: ack, ve, ack ve! vi ej herberge gaf.

Der låg, då kroppad styg och kall, men jätan var hos Gud,
Att ängeln för in hans själ, der han nu hvilat får.

Se hvad en tugen böns förmår för den som väntar på
När hon utaf ett hjerta gav, ty Gud är honom kär.

Ommincka! du veta skall, att lyda Herrans bud
Lam Herren befatt att göra godt emot de väntbåls små.

Karia Berg.
Bryg

N° 37. Lilla en sveris flicka var, en flicka utan sed,
Som att sin mor och goda far ej gjorde några heder.

Hon sprang, och larmade och skrek, var yster utan höra
Det var hennes vardags lek att träs poekthack öfva.

En dag då hon så hit och varm hon katten kätan rullas,
Kunde ej stupa sitt begär och af dess vatten svalkas.

Jä lilla brodern lilla Lars i detta utrop brister
Snitt, hvad gör du, Gud bevars! Du dö och lifet mistar.

Lilla för Guds skull, drick ej mer, glas på glas kom tunda
Att den broders varning lät, lät och kälsh glömda.

Drämen kom, till sängs hon gick, ren hon ond i bröstet sjuk,
Om vatten han en feber sjuk, och parman häftigt brände.

Pulsen slog och hjertat höjdes, en ögat samman flögda,
Hon angår då råde bitterlig, att hon sin bror ej lygda.

Dastörns råd en feber sats, han händt veta gifva,
Hon skrika nej af att sin kraft, han ville ej hjälpen blifva.

Omman modum hjertligt ber: hvad måtte och lyd, min flicka
Hon skrika nej af att sin kraft, jag kan ej gatan dricka.

Säg intet mig, du annars dö, händin mannsdögraten,
Hon skrike mig af all sin kraft, jag mig i tvinga lätta
att efter alla dagar ^{Helena West} hon skall i jordens lader
O Gud! hvars ståt för dörren var lik munkens och
Ett hvars ett thureglas bär hon i sina händer.

Opriktig god! gädla blod, du skall mig snart förtöras
Brottörkas som hö i vattenröd, nu kortas dina dagar.

Jag beder dig, skona du mig, som är så ung och klaver.
Låt mig först få känna grå hår (låt mig) bli gammal och tur

Mängden i nöd ligger sitt bröd, mängden på trycker skrida,
Men jag, som har både mor och far, som mig kan kläda och fö

Det hjälper ej att du säger mig, ej heller någon klagar.
Du skall ju dö, följa med mig, roten är glänt uttrunnet.

Farväl min far, farväl min mor, farväl minna offron all
Jag vänder mig till väggen nu, och Herren tagu min and

Naja Lisa Berg, Berg

Dansång

Länglek

Imons lilla nätter flicka
Med ija ägg uti sin hatt
Säg ett farväl på en sticka
Lag att taga honom fatt.

Flickan snafvade i det samma
Hög pladask i gott kalas.
Hvad skall hon säga åt sin mamma
Då hon slog alla ägg i brast.

Engen af Kristina Lill
som junges i Bergs Petal.

O hvad lycka! o hvad förtät utan namn
ett få trycka den man älskar i sin famn,
ja i sin famn! O hvad lycka etc

I Skarburg der bodde en adelsman så rik
På guld och uppi penningar fanns honom ingen lik
Han egde blott en dotter hon var oegalen skön,
Han älskar blott en vacker sjöman uti lön.

En sjöman har hon älskat, en sjöman skall hon ha
En sjöman vis hon älska, till dess han läggs i graf,
På litet sam hon spisade, så litet som hons drack.
Hennes hjerta det var sårat, hennes sinne det var svagt.

En resa till Ostindien, det sjöman skulle gå,
Men hvad den stackars flickan han sörgde nog ändå.
Hon lyder honom lyckas och mängden gång farväl
Och sörgde nu så svårt att för sin lilla vän.

Sjömannens bestämmelseort den träffad in
Der sate han sig neder och skref bref till vännen an
Och uti första raden i detta brefvet mände stå:
Hälsupp min vän att sörga, jag kammer nog ändå.

Maria han fick brefvet om morgonen till sig
Först var det litet glädjefullt för hennes unga bröst
En liten quett, som sprang det, han adeltent ej gik
Han utaf skåna Maria tre spesis daler gik

Maria läste brefvet med glädje och med tröst
Först var det litet glädjefullt för hennes unga bröst
Men brefvet det han gländes och tad' uppåt sitt bord
Hvarpå den gripne fadren, han in och det strax tog.

Opader o fader, lät mig du sjöman få,
Ej större gåfvor du din dotter kunna gifva med
Om jag ej honom äger, om jag ej honom får
Så går det mig det samma hont jag i världen går.

Stj, om han undskiljer sjömannen var
Tro aldrig, att du honom till ähta kan få
Först skall jag honom dräpa och sedan den skänka bort
En annan har mig frägat och har mitt bröt ja all fört.

Men några år därefter kom de till skotta till landet
Hvar på den grymme fadren stas i en ^{en lön} strand
Han bjöd de denna sjöman i en samt rum med sig.
60 Han hade ej tanken, han mista skulle sitt lif.

Sjöman! du är ju den, som har förfört min dotter
Du är ju hennes vän, jag ville på dig hämnas.
För mig, jag säga hänt, såvida att du lofar
Du rymer ur mitt land.

Nu är jag den sjöman, din dotter älskat har,
Men hvar att förföra min älskt älsklig var.
Hvad vi tillsammans talade, det vinst ingen annan,
Han är i mina tankar, han går ej derifrån.

Om ryms värda fadren han landens kaptan
Sen dog han fram den knipen han under lifet bar
Den sänkte han i bröstet på sjömannen god,
Gick ut och slängde dörrar, lät sinna i sitt blod.

Sen gick han derifrån till den kärn dottern:
Huru älskade Maria skall du finna vännen din
Du får du hvar bråkappat med kärasten din,
Du får du blod i bagaren i stället för vin.

Maria såg sin fader var mer bestänkt med blod
De börjar han att blekna och fader äfven mod.
Hon såg sin käraste blödas, hon såg hon knipen sakt
Han tog den oförfarad och lade i sin barn.

Fader, o fader hör sista bön min
Lag mig i sjömannens kistan, lag mig vid sjömannens sidan
Du sörger jag ej mera, för någon vän åt mig
Du slutas mina dagar, nu dör jag gladlig.

När som den sköna flicka dessa ordan hade sagt
Sen tar han fram den knipen hon i barnen hade lagt.
Den sänkte han i bröstet, spink ner vid sjömannens sidan,
Fader det kan knipen har fort han skyndas sig.

61
Till Stralsburger kyrka de bägge fördes här
Slädd ut i skottet som kungen skänkte dem.
Och upp på deras allas lag, skänd skottet röt,
Att ingen kunde säga hvar af de hade dött.

Men bakom deras kister stod en annan, som som varit
Hvar på den grymme fadren lades genast bort med hett.
Med knipen ut i handen till varning för utbrut,
Som nekade hvar barn att taga dem de gerna vill ha.

Unga af Johanna Tysman i Sögen.

62
Och se huru morgonrodnaden hälsar
Upp på dessa unga makars bröst
Gud välsigna dessa unga hjertan
Gjör dem lyckliga, fria och fröt
Faderaktliga gif dem lycka fria och fröt

Se huru bruden i ringen har dansat
Glad som en ängel för ungdomens skid.
Myrtlar och blommor hennes hufvud de pryddas
Och i hennes ögon kärleken stod
Faderaktliga och i hennes ögon kärlek stod.

Lag goda gosse hur skall jag er kalla,
När ungdomen kallar er brudgumme och brud
Den ungdom, som går vid din sida och ordar
Hon kallas make och du hennes stöd
Faderaktliga Han kallas make och du hennes stöd.

Förval Charlotta, nu går jag från dig, borta
Och hvarar dig i den makas värde.
Ingen tar skad från värt öga dyfta,
Som vår sakkhet stora må
Faderaktliga Som vår sakkhet stora må

Fredrika Herrgård. (konstn.)

Det gick en jungfru uti en kage.
Till henne kom en ung själ,
Hvad gör han här så sent alena,
Gif mig ditt hjerta som jag begär.

På din begäran kan jag ej svard,
Ty jag är född af ett ringa ständ.
Din genarimma det vill jag vard,
Men din käraste kan jag ej bli.

Jag har en vän den jag har älskat,
Som har varit sju år från mig.
Ja lefver han, så har han mitt hjerta,
Men är han död, så har Gud hans själ.

Har du en vän den du har älskat,
Som har varit sju år från dig,
Så vägar jag, att jag är densamme,
Den samme vännen den du älskat har.

Är du densamme, som du säger
Så vis hit ringen den jag gaf åt dig.
Se här är handen, se här är ringen,
Densamme ringen den du gaf åt mig.

När kom jungfrun frisk se ringen,
Då degnade hon till jorden ned.
Så tog han henne i sina armar
Och kysser henne så hjertinnertlig.

Ur Lovisa Ullas visok i i skat

N° 49. Hjärtat klappas i mitt bröst, lilla vän min enda höst.
Är jag från ditt hjerta söken vill jag sedan dö.

Äldrig kan jag glömma dig, fast du sökt hafva mig;
Ty ditt namn är redan skrifet, i mitt hjerta in.

På som andra roa sig, ingenting förnöjer mig;
Alla gröna löstas blekna, då jag saknar dig.

Hamna du ej mer i häg, då därvid min sida lög.
På min arm min lilla sata, Gud det endast säg.

Hand i hand och bröst vid bröst, var du mig en fullt höst.
Då du skuta dock älskligt ös i från kommande.

Det hvad du och jag, min vän tänkte om kärleken.
Hvarje kys och famntag, är värdigt lif i den.

Dagen mellan dig och mig, var mig så behaglig.
Hvarje gång jag, dig besökte som en rosen stig.

Tiden mellan hvarje gång, var mig alltid drag och läng,
Ingen kunde hjertat hindra fasthet eller träng.

Ofta namn det mig ^{min} hälsat, då jag vid din sida lög;
Skad jag än min vän på skada i en annans famn.

Om dagen är du steds för mig, om natten drömmar jag om dig;
Äldrig nästan jag val trodde du skulle söka mig.

Vare länge i från den dag, suckade jag och tänkte jag;
Att vi skulle afsträda kärleks glädslas lag.

Men olyckligt har det hänt, då ditt hjerta från mig vand
Glädje skalen är nu tom, sorgen min skänkt.

Men för att hvad jorden bär, är jag endast i dig kär.
Ströket skal mig aldrig tryta, förr du trötet är.

Om nu bandet slitet af, har du trötet gått i graf,
Vad jag ej på flickans länk, förr än jag löppt i graf.

Sök dig då en bättre vän, som dig mer behaga kan,
För du händes att jag finner ströket hos en annan.

Inten är så skicklig, att han ej förbryter sig,
Sedant borde vi förlata, den som änglar sig.

Om nu himlen afsjer ~~vad~~ ^{att} föränt ~~oss~~ ^{du} till ett par,
Föränt söker man att skilja dem, Guds parat kan.

Lyftats hela lyfva vän, lät du förra kärleken,
Så klar som du har varit, öppna sig igen.

Snart kan dagen komma upp klarare för solens lepp,
Kärleken, som ant kan slökna, åter flammar upp.

Slut nu då ett ditt famn, skrif i hjertat in mitt namn,
Skändaren och afundstungen till förtret och skam.

Kärleken som varit ren blir en böda tung som sten,
När man lemnar som en duppa ensam ^{att} ~~allena~~.

Lycklig skal vår lid framgå, rosor skal ^{vävar} ~~små~~ på
Fägen du vi sanda skal, tills vi blifva grå.

Sluta ej uti ditt val, tra ej falska tungor tal.
Kärleken är blind som dödan, dyfpling vägr är smal.

Oh Matty Blomans risbak i Petalab.

N° 50.

Den älskarsflickan

O Yngling skal jag att för dig försaka!
När jag ser dig, o hvad jag blir glad!
Tär du minnas hålla mig till baka
Kärling — jag vet likväl ej hvad.

Skild från dig jag mycket, mycket äger
Att förtro dig, som mitt hjerta rör
Men bredvid dig ej ett ord jag säger
Stannar endast — och jag vet hvad för.

Mina blickar fört och rikt dig följa;
Men om dina mätta dess till kött,
Att jag hastig, som en blis att döja
Mina ögon — och jag vet ej hvad.

Se jag dig med andra flickor skämta,
Då bli allting för mitt öga svart,
Jag vill fly och anden åta hämta.
Jag vill fly — och vet likväl ej hvad.

Ofta ensam, när för dig jag glämnat
Hela världen på ett ögonblick;
Ofta när jag mig ett Eden drömmat,
Glädder jag mig — och vet ej hvad.

Tänker mig den högeta jordens lycka
Som en flicka har för sitt begär;
Tänker: ungång skal jag komma trycka
Till mitt hjerta — Lik! och jag vet ej när.

Tänker mig två spålar för hvad andra
Skapade utaf en mild natur;
Dig jag vill väja framför andra
Till min makt — ack! och vet ej hur.

Så skola ^{och borta} hur och när jag gör,
 Och mig följa både bort och hem,
 Tja dess ödet unner mig att väja
 Den jag älskar — o då vet jag, haem.

N° 57.

Hör du lilla vackra flicka, om du vill
 Så hör du mitt hela hjerta till
 Du var min och trogen vän,
 Och i elygen mögen
 Tycker om att vara huld och mild.

Min du väntas hvar vi i forna dar,
 Smekade hoar, som systrarna
 Bredder lera ^{med hander}
 Byggt ståt i sanden,
 Ah! hur säll och lycklig tiden var.

Men den sälla tiden snart försvann
 Du fick lära trötta och jag spann,
 Du gick vilt i skogen
 Och jag, körde plogen
 Men sållan säga vi hoarunn.

I en liten stuga skola vi bo
 Lefva med hoarunn i friid och ro.
 Kära barnen ^{här} gud och konung äro,
 Det skola bli en roligt må vi tro.

Ehvad jag tänker eller hvad jag gör
 Står mig alltid sannad flicka för
 Jag plår ofta drömma
 Om den sköna Emma
 Emma blir min brud för när jag dö
 Sitt vi räkas må i himmelen
 Träffa mor och far på nytt igen
 När vi äta unga
 Böjar på att sjunga
 Om den virste trogna kärleken.

M. L.

N° 58.

Ett tusen sjuhundrade settio tre
 För svenska Ostindiska sällskapet
 Låt oss få hyran till Kantern att gå
 På resan när gud oss sin hjälp skada få.

Det skepp, som vi segle på, nämnes Prins Karl
 Och kallas här efter vår stora amiral,
 Vi segle med detta från nord till sydpol,
 Sen går vi till öster och nord emot sol.

Ynnare den trettonde och förste det var.
 Om morgonen till det man gjorde sig klar.
 Vi vände vår ankars och totten ombord
 Vi hissar nåseglen och två män till rodd.

Från hustru och vänner man afsked nu tar,
 De onskar oss lycka. Vi lämna dem kvar;
 Vi tänkte väl alla hemkomma igen,
 Men döden har skiljt oss båda af vår och vår.

Den tjugufjerde uti andre män,
 Som var februar till Karder vi kom;
 Till ankars på bajen stört stänger och rår
 Och sedan vi laddat vårt järn och vårt stål.

Den nionde maj ifrån Karder man gick
 Till Jöns vi fingo ett svenskt öfbesök
 Det namn hösta enen i nog nymkunnigt år
 I Sverige, i Danmark och Spanien här.

På trettiote grader nog naturens höjd,
 Som skiljas med ständer, som oss hade fylt,
 Vi spluttera med alla monat skott vår man
 Och drack deras skål med musik och de vår

Snillst den nionde linjen tog vi
 Af oss som har seglat för lust friderind,

Men litet härfter en man från oss dog,
Han föll ur stormåsen och döddag sig slog.

Ett ynkeligt dödsfall den mannen han fick,
Hvad var grårteismästare uppå vårt skepp,
E' mus än sel timmar han lefde der på,
E' någon af honorn ett ord kunde få.

Nätföljande dagen var, doktorn han dog
Och från jommerdalen sitt afsked han tog,
Och sedan till Herren han själen sin gaf,
Då fick han på Raps bank sin nog vilda graf.
Den sjunde fick till Japan man kom,
Med lyckelig fortgång vi gå derifrån
Och sedan uti den Kinesiska sjön
Uppå åtta grader vår styрман blef död.

Den långa tid, som han förat legat sjuk,
Han döden påtänkte hvar stund och menut.
En häftig blottörning till slutet han fick,
Helt nöjdes från den na världen han gick.

En vacker begrafning han skart der på fick
Med fyra menutökst, som för honom gick,
Samt det till mörket hvett vid trettio två,
Och sedan sin graf uti hafvet man får.

Omider augusti den tionde dag,
Till Runtörn vi kommo, vårt skepp gjordes klar.
Vi fyra man måste uppå Ramsöred,
Så dödde, två rynde på engelska skepp.

Vi fingo på slutet att spörja de två,
Men då var omöjligt att kunna dem få
Från engelska skeppen, som de foro med,
De voro då klar att segla en vag

Uppå nya året och i första mån
Den stuttande dagen vi seglade från
Kinesiska kusten och stora Ladong,
Hvar på vi nu vände till sjö's återkom.

Med lyckelig fortgång vi fäpa fick se,
En var fästare, som var den sjufvande.
Två dagar derefter oss klara har gjort.
Den nionde dernäst vi lemda den ort

Men sedan vi hade sex dagar mot vind,
Tills vi på den femtonde sjön fick tag in.
Vi seglade sedan en månader två
Och ständigt såg vattnet mot himmelen blå.

Och under den tiden så dödde två man,
Hvars lif var fullandad på jordens band
Strätt efter vi fingo svar vältlig motvind,
Vi stöck bramtänger, tog blindern in.

Vi redde storseglet och stöck underrär,
Tog in klyfverbommen, som med oss utgår.
Uti fyra dagar, den blod fatt,
En grändelig spogång kom med en häst.

Att skeppet det slingrar och skakades hårt,
Att däckat det gaf sig i hvar och ett nat.
Men Gud vare fridsatt för nåde och hjälp,
Som oss har bivit i nöd och öfs gealt.

Aprilis den nionde lingen tog in,
På banken vid Raps hat vi lodet utgå.
Fem dagar derefter vi kommo i hamn
O' Raps och fortgjde på bajen vid stan

För vickor vi lag och förfriska hvar dag,
Om bord, kaptenen vi seglade af. Den sjunde maj från
Raps afsked tog, tre dagar derefter var kapten han dog,

70
Som sjuk hade varit sen vi kom i hamn,
Han somnade af i sin frälsares famn.
Den tredje maj närpass klockan fem
Om eftermiddagen så gick kaptenen
Helt förgjort och beredd från världen sig gaf
Och härmed kommando han från sig gaf.

Dagen derefter kaptenen begrofs
Med en minnits skott, som för honom gafs
Till tals tjugufyra, som lossades af
Och här med kommando han från sig gaf.

Ja döden är öfver och lifstiden kort!
När Herren behagar att kalla oss bort,
O hjälpa då rikedom guld eller präkt,
När döden får lof att visa sin magt.

Hans bortgång i världen stor sorg henne bar,
Hon saknade sin man, andra gråta sin far.
Jag menar herr Kunstens lemnade fru,
Hon gråmes i sorgen ännu.

Den alwise Herren, som styrer allt väl,
Han lindrar sin sorg och upplyftar sin själ,
Att tänka på tiden och honom förse
Hennes förlossning och engång skall ske.

Stilist

71
N° 54
Kom afton sänk dig, Du ger oss midans lön. Hvad lugn du
Oss bereder! Natur, hvad du är skön!

Se, aftonrodnan hvilat i dalens svala famn, från fältet
Solen ilar Fort till en annan hamn.

Fäst, tyst är allt, som andas, Blott näktergalens ljud. Med gåt-
lens vindlar blandas, Han kallar på sin brud.

Kom afton sänk dig neder, Kom skänk oss midans lön! Hvad ro
du oss bereder! Natur, hvad du är skön! U Jakob Lundgrens visbok.
Berge

N° 55
En vacker vän har jag utvalt Den jag skall älska öfver allt.
Den tänkte jag skall bli min trost Och hula vid mitt ömma bröst.

Den vän jag ej förglomma kan, Som gaf sitt hjerta åt en ann.
När afton jag i lunden går, När afton jag der gråta får.

Der hörde jag små foglars sång Allt efter solens nedgång. De
foglars sjong med lundens sjong Allt efter solens nedgång.

Men sä! När afton på sin höjd Säg jag mig alltid evra bjöd, Så
kom till mig en vandringsman Han sade mig de orden sann:

Varföre gråter du min vän? Har du ej någon trost igen? Gud
hjälper vist den narrad blir, Men glömmes den som oförger.

Jag väste som en blomma i fjell, Men världen hon mig snart be-
drog, Jag var då ren ett sprått barn, Så du mitt hjerta till dig drog,
Jag väste ej din folkhet stor, Du lochade mig med dina ord.

Nu slutar jag min sorgesång, Den jag vill sjunga än en
gång, Nu slutar jag min sorgesång, Men vad han lönar dig
en gång.

U Anna Sofia Långs visbok. Malat.

fängelse

af fängelse

Ett, två, tre, fyra, låt oss lustiga vara. När sorgen kommer, låt hon
ne fara. Brömsen hafven blomman, Klatten står på trumman, Tyra
itt, dansen går, Så att hela jorden dundrar. Brömsen tog flagan
vingebenet.

72

Nr 56.

Den tid, du tänkte mig att få, Du var du som en ängel.
Men när jag gaf dig nej, despa, Så blef du som en bärgel.
Ditt ormagitt du spulter ut för alla mig att banna,
Men i din egen onda trut skall dina bannor stanna.

Det hjälper aldrig skämma den, Som siges jelfver skämma
Jag har ock mången trogen vän, Som mig i grunden kända
Som aldrig tror ditt onda snack, Som djefvulen inguter
Månd ditt liderliga pack, Som nu ditt sällskap njuter.

Det stannar väl det hoppas jag, Då du får frukten skär
Det kommer vitt engång den dag, Som dig skall bättre ha
Då du mått jelfver bricka ut, Den skad som du mig skad
ker, Ty brinna skall det onda skut, Der afunde elden blänk

Farväl, min vän, och var förnöjd Med dessa enkla kadd
Det är min högsta lust och fröjd, Att jag ej vänskap hafver
Med en så liderlig bämbut, Den jag ej ville äga,
Om än han skulle med all flit Mig guld och lifver väga.

Maria Berg.

Öfver

Brodermordet i Upsala.

73

God vänner, nu en visa vill vi sjunga.
Som i dessa dagar blifvit gjord.
Och lyssnen alla, både gamla, unga,
Den handlar om ett ryktigt brodermord.

I kof och trid här bodde kärne bröder,
Som inte visste hvad försoning är.
Hos dem sig ständigt onda tankar föder
Och mot hvarandra hat de alltid bär.

Fatt under samma modus bröt de hvilat,
Fanns broderkärleken dock i hus dem.
Nu har den ene ritur världen slat,
Den andre fängelse fatt till sitt hem.

När mörka tankar snärjer menskans hjerta
I allehanda synder och begär,
Då, fastän sent, man märker till sin smärta,
Att man af afgrundsgrunden fängad är.

En dag i mars, när middagen var inne,
De komms med hvarandra i gråt.
Och så för satan i den ens sinne
Att han sin broder ville slå ihjäl.

Och sen när de sin middag slutat äta
Begynte de ånga byta ord.
Om en simpel smasake börja tråta
Och tråtan slutades, o Gud, med mord.

Först Johan började att Gustaf banna
Och sedan med en stor och spetsig sten
Han mättade ett slag åt brodrens panma
Och slog ett hål i hufvudskålens ben.

Den hemska striden sågs af Johans maka
Och af en tredje fjorlonärig brot;

Förkräclet går Johan några steg tillbaka,
Men hämnd i Gustafs arge sinne bor.

O hemiskt och falligt är hvad betan skedde,
Hur onde anden matet med menskan får.
Så ryktlig hämnd sig Gustaf nu beredde
Och genast han sig bror till marken slår.

Den minste brodern, som i är beredes
Af presten till sin förtä nattvardsgång,
Och onde anden afven han nu ledes
(På händer har i lifvet mången gång.)

Till plattan skyndar han och drar ur slid
En tolf tumms långa, skarpa slagårknif,
Och ger åt Gustaf, som den kör från sidan,
Så dyftat han kan in i sin broders lif.

Förvirrad ser han hur han ryktigt syndar
Och med förfäran ilar han da bort,
Men Johan reser sig och hastigt skyndar
In på sitt rum - hans tid är nu helt kort.

I kretsen utaf maka slägt och vänner
Förblöder han, knappt syns hos honom lif.
I hjertat han en ryktlig smärta känner,
Ty det är sargadt utaf Gustafs knif.

Ne är det slut - de litta drag han andas
Och utaf alla tar ett ömt farväl.
Med varma tårar då hans böner blandas
Till Gud om nåd för sin och brodrens själ.

Fetalar

N:o 59.

Kop.
En Kungman så bide och en prästen så gråne, de satta till
hopa i det gröna. De sågo med ömma begär på kon-
an. (Monka den tappre så kallade han och hon smoge
ne den sköna).

Och såskade han, då i morgon jag går till präst:
manda ländar ate stunda. Inatt rinner för mig mer
i saknadens tår, en rikare prästs hälsning du får
och han får ett rum vid din sida.

Tygt grymme, tygt grymme! var Smogens svar
Dets upphör att orate mig göra, den helige jungfrun be-
stämmer jag tar ate lepur, du, dör du, min hand, min
där, (Håll dig eller ingen licksör).

Om minnens begärens eller påfångans bud mig
från min Monka förledar, att högmot, min falsk-
het den straffe då Gud, den välsad mig i min
brudliga skrud, De satta sig, neder och förder den brud
och rycka i grafen mig neder.

Den tappre sig stöt från den höns i gråt och förtä
det heliga landet, men knappt ärots liden följte solhvar-
vet åt, så kom en baron uti lysande ståt och till
höf åt Smogens hand.

Hans skänker hans höga guld, hans förkända
stuck snart komma, det edr ate väkta, Han stöt-
da den lyfna, han fyste den blit, och flyktliga lyfsta
i maran han fyste och snart länds brölloppets fackla.

Och så hade presten välsignat sitt par, den
draks ur det guldpyddes hornet, och bordet sitt öfver-
flöd songlänar, där den löfens och skämt gäpvo lif åt
rehoar, där tofslaget dundrade från tornet.

Med tynning och häfnad enboen honom se
af skrick rita gästerna ^{stilla} stilla. Sitt slut sade brö-
den med bågans jag bar. Sitt lappe herr reis-
se stormbatten ner och vinda värf ^{kanadese} värf ^{kanadese} maten dele

Äk uppsprungna alla med skettfulla näs. Och fast
och vänjelse kände. Af rethliga madar en slingran
de baps, krip ut och krip ^{du} genom tungingens gr
vårspåket till braden sig vända.

Sin arm kring den ^{Nanna} stenen lundaa hen, Jo
gäves deso ^{sitt} fanner man borta, duk fort ned ned ge
^{man fört}
nem ^{försvunnit} ~~försvunnen~~ försvunnit, ej mått man ^{man fört} ~~försvunnit~~ magens
kallig, ej spådet, som henne bortförde.

77

Kring den dansa spökens med grafiska skri, som blod ut-
 ur dödsokas ^{och grått} ~~flödar~~ och stöta ihop hoarsin ^{och} ~~med~~ ^{större} ~~med~~
 väl och tyta. Monro den tappre din skäl, och skäl för
 din trötta flicka.

Effter Fryskt et. i Malak.

N° 60. Min foster byggd du är mig kär
Du hör mite hjerta till.
Hvart hän min löga vandring låg
För dig jag lefva vill.

Stig bred igen du mig gott
 Stig andra lara jag itar ut
 På kaptens falska stög,
 Men längtan åter dock till dig slöt
 Alla hollar på hos dig.

Ty hvad jag äger du mig gaf,
 Du gaf mig sorg och lust.
 Du gifvor äck väl mig en graf
 Uppå din hära kust.

Bland mist och moln jag spekar ner
 Din dunkla gröna strand
 När går den sista skymten ner
 När finns ej något land.

78
Förvår mig han med bäljan blå,
En hälsning är engång.
Han skad i gräs på stranden gå
Och sjunga dig min sång.

Förvår du stilla lugna dotter,
Dor du min moder gå
Och saknas mig i tygstrad sal
Och oppras mig sin tår.

Förvår i präncer, vänner,
Som menat mig så väl.
Thimlen äter matas vi
Men nu förvår, förvår.

Bergo?

79
N° 39. Dussamma jag diktat, dussamma jag skap, den
samma i rummet jag sat. Och samliga stens i
minen de gret och samliga de suckade så vana.

Med tårar jag skrifver i stället för bläck, min äm
slighet han vant min penne. Jag reffer mig till
vud, jag gräta mig vate. Men dig kan jag aldrig
förslömma

Eller fattig, mang barn, som ej rikedomar
har, vilt blir man förskjuten af alla, sist blir
man förskjuten af alla sin hulla vän, vilt blir
man förskjuten af alla.

Ej heller kan jag far eller mor, ej hel
ler kan jag guld och det röda. Men allra mest sorger
jag min utvalda vän, den sorgen kan följä mig
till grafven

Och Äppelns de växa så högt upp i
trä, de mår till jordans fälla.

Spungen af Helena West i Bergo?

79
N° 61 Anders kan var en hurtig dräng,
Flitig som en myra,
Munter och glatt
För var han som den grovaste kar,
Stark var han väl som fyra.

Munter och glad, hurtig han var,
Flickorna tyckte han var så rar
Lita på mig: en kan han få,
Det kan jag trygt bedyra.

Anders var bygg, suckade: ack!
Den, som en flicka hade.
Då kom han in i flickornas ring,
Hjorde sin röst och sade.

Få små flickor, en vill jag ha.
Vilken af eder får jag nån ta?
Anders ta mig, Anders ta mig,
Rogade alle glada

Då tänkte Anders: det blir för svårt,
Jag kan få allihop.
Den, som ta råda, den skall bli min,
Sågade han att ropa.

Då rusa alla barn i en hög,
Högt upp i luftens hartsas flög.
Sitt gick det till, tre om ni vill,
Ryslig var den bataljen.

Då tänkte Anders: dock af behag
Det gör ej mig så föga.
Der fick han se hvad lill' Anna satt
Med tårar uti sitt öga.

Da tänkte Anders glad i sitt sinn:
Du lilla Anna, du skall bli min.
Vill du mig ha, hon svarar: ja.
Så går det till att friar.

Harolina Båsk. i Petalax.

N° 62. ^{hög} Har du intet hört att jag skall gifta mig
^{sånglek} Och har du intet hört, hvem jag skall ha.
Jag skall ha en ung och rasker gosse (el. flicka),
Som har penningar och står sig bra :.

Han (el. hon) är bunder och jag är trungen;
Fäst det kortar mig penning-pungen.
Bara jag får mina ord igen :.

Och lilla vänner, han (el. hon) är bostgängen
Och hela mitt hjerta det står i ångsat
Ja, i mig rinner hvar droppe blott :.

Petalax.

N° 63. ^{hög} När gossarna (flickorna) skall hålla bröllop,
^{sånglek} Hvem får då vara med :.
Hvar för icke du, hvar för icke jag,
Du är den enda, jag håller kär :.

Fäst så ser jag och sen så säger jag,
Hvem gossarna (flickorna) håller kär
Sticka lilla med svarta bollar (el. något annat)
El. Goss lilla med röda bollar (el. något annat)
Dansa gossarna (flickorna) med.

Petalax.

N° 64. ^{hög} Bocken, getten, den jag gaf dig, den har du
^{sånglek} Får du någon annan, så tar du.
Joväl, den gifver jag dig,
Fag den du fick af mig
Fag dig en lock (gett).

Petalax.

N° 65. ^{hög} Nej, sa, så får du mig
^{sånglek} Får du mig vilt står du dej
Vill du inte ha mig, kan du låta va mig
Vill du inte se mig, får du se förbi mig
Se så är jag stild från dej.

Engång när du mistar mig,
Hvem har du då, som roar dej?
Jag har många vänner, som du inte känner
Jag har jag de, som roa mig, utom dej, dej.

N° 66. ^{hög} Hjerner små upprä himlen blå de tyser :.
^{sånglek} Och Fuka vatten ruti halla hällorna pyser :.

Fag i hand den du behagar och klappar :.
Sen så kommer fristen med sin långa, svarta kappas :

Han skall eder tillhammans viga :.
Du skall beta får och hon skall beta mor, den sköna :.
Petalax.

N° 67. ^{hög} Gå, gå, frimodiga goss för all den tid jag hållit kär
^{sånglek} En gång men aldrig mera. Gud ske lof jag släpp dig väl!
Du har tänkt att marra mig, men nu skall jag väl purra dig.
Gå, gå så sur och tvär, Aldrig jag dig mer bugar.
Du skall ej få stå och se, Hvem min karaste skall bli.
Se, här är vänner den bästa, Den jag tänker till att fästa
Ja, ruti hjerta och i döden den lilla :.
Se, här min ros och min lifja, Den ingen kan oss älskja,
För an döden hvarer vunnit sin lifja :.

Petalax.

N° 68. ^{hög} Ej, ej, mitt hjerta är borta, Har skall jag få mitt hjerta igen
^{sånglek} Skynden, skynden ta fäst tygeln, Som mitt hjerta stult har.
Där, där alla människor känner, Han är lik sin gamla far.
Petalax.

N° 69. Skära, skära hafra. ^{hög} Vem skall hafra binda?
^{längst} Det skall alla kärasten min, ^{hög} Vem skall jag honom finna.
Jag såg honom en aftonstund vid den klara månens sken.
När, hvar tar sitt, så tar jag mitt så bli trolle utan.
I de va rätt, i de va rätt, i de va rätt i dagomt,
Att bollet mätte i ringen stå, som ingen ville hafva
A fy dej, i fy dej, som ingen ville hafva.

Petalat.

N° 70. Å villen i nu veta, Å villen i förveta;
Hur bonden han plöjer sin åker och sår.
Han sådde, han sådde, han sådde si så här
Och sedan så hvilade han sig si så här
Han klappade med hand, han stampade med fot
Å sedan så tar han sig en make.

Å villen i nu veta, hvad jag hafver fått
Jag hafver ju fått en drager maskinell.
Jag håller henne kär, jag håller henne kär,
Jag tror inte säga, huru vacker hon är.
Jag låter henne gå, jag låter henne stå,
Tills en annan gång, tills en annan gång.

Petalat.

N° 71. ^{hög} Hör du gubbe grä,
Vi ska finna på rad!
Vi skall höra oss en fåla.
Pågor skall vi ha,
Som skall spinna brä,
Dotren hon skall väfra
Skjutor åt sin man,
Som skall vara granne
Hj faralde radde ralla.

Petalat.

N° 74. Med grämlen svar, med lifvande hjerta och gråtande tar
La vill jag beklaga de djupvattens barn, som är uti
Starkt och hordom nu var, som gifvit sitt hjerta den
fatan till os, som aldrig ger ro, som aldrig ger ro.

Stygge är ju den gäst, som hafver ditt hjerta till
Sörning nu fått. Stygg är dina tankar, stygg är
din ord, stygg är din fötter, som trampar på jord.
Stygge gör du till hvila, stygg stiger de upp, stygg hela kulan upp.

Förbannad du går, li alla som lemmarna skän astrar.
Du gå du dit, Gud dig drager med makt, dit kan du
spela märke, gif dem en aht. Ty mät ständ att
gåra du aldrig förmår, ty för kan rör ;

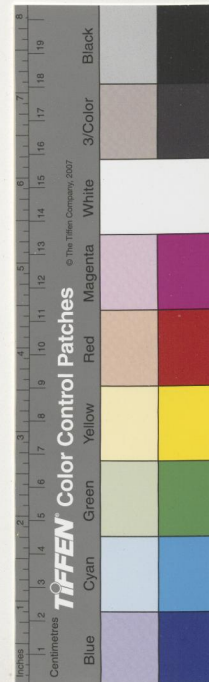
Ulyckelig den spel, som mätte så lifva en djupvattens barn,
Som mätte förjuka all hugnan och ^{hög} tröst med
barn och med make der hemma i os, som
mätte ständ lyda den ondans behag. Hvar enda dag ;

Som mätte få gå en styggs för alla, som veta det för,
Ty äktenskapsbrätt, en förbannad, pynd, som
mände all gemmens tiden tillikend. Det har
ju förskottat mång tjuunders luf i hat och i kuf ;

Det nöje du har, det hordomens lestar. Det snar,
ly, bortfar och lemnar i annat än harm och
fortört och helvetes plågor i all evighet. Spi,
man skall djuparna höra med dig och stygt braka dig ;

ack ! Kunde du tro, hvad sorg och cländ, hvad harm
och oro den make mätt kunnat finna på tant skalla.
Ej hjälper att leka, ej hjälper att be, ej hjälper att
kata med straffet så svar, du lika väl går ;

Stå gå då din gång ! I helvetet blir väl en ynklig fågel,
li der får du hjerta bland skakar i gal, segrats din

hordom förtän allt tal. Du skulle då gerna mottaga
gott råd, men får mer i råd. ;

94 Du skaka så stor, om du nu likväl skänt bedrifva
ditt kor, så må du ej skilja dem från hoarum;
Som Gud hafver knutit ett äktenskapsband,
Ty i en kan leder väl andra till dig, örfäktat på mig. ;

De tiorerna svär, som maken måst följa, när
sitts tillgär, så skall du utdricka till succedat;
Som sedan skall göra dig helvets qual och när du
skall ställas för domaren fram, tänk upp på hvad skam

Ty englar och Gud och människor alla få skada din
skrud, så du står kallvatten bland dyflarna
många och måste du sjunga en ynklig sång. ;
Koma många, de stå dig då när och skrika så här. ;

Förtunnad är jag, som hafver bortsläut mig
nådens dag. I hordom jag hafver förlutet
mitt hjärt, Men aldrig någonsin ditt för mig
har ladt, ^{du} på fötter han domar, Jag måste strid
gå ^{du} på fötter till blå. ;

Ack, grusligt det skär till knäpp och till leder. Födan
nad jag är för alla de gånger jag släpft honom in.
Med hordomens kuster i hjerta och sinne. Nu får
jag utdricka den skäl, jag skänkt in. Ack, ve
mig så blind! ;

Li lagoonas slå. Så grusligt i ögon, chvart jag mig
Snart bristes vid fötter, jag stunker stral när. I hel-
vetes pina och jimmer det skär. Ack, hade jag
aldrig lytt dyffulens råd, så har jag fått nåd. ;

Men nu är förent, ty tiden och tiden är mig nu för-
ment. Jag hafver förfummat Guds kallande röst,

83
som ofta mig ropat. Hvar får jag nu fröat! I pinan
lär blifva en ynklig lät. Med jimmer och grät. ;

Ack, ve mig den dag! Då jag till den fjenden månd
fatta behag. Jag valde ju förm för raser i
lund och gick ju till spejor like jäsom en hund.
Den lön jag har tagit betalas nu skad i evighet all. ;

Au ser jag den stå i famna slände och mörker
det blå, som med mig bedrifvit den skenhet
och skam, för hvilken jag ställs för kornen nu fram.
Nu får vi få sola med gästar och spejor, i pinan
förakt. ;

Det frar du din lön, du horecka skaka, I helvets
sjön, ty dyflar och spejor de såda din fäng,
De blifva ditt sällskap till gruslig mängd.
På detta slände i slutet kan bli, det får du väl se,
Det får du väl se.

Maria Berg. Rangelby.

Frykt.

95 Kom jordens folk och gäta. Tär biter, när jag som
g. talke vill låta eder veta. Exempel på ett illa
fadt barn, som råkat har uti sin ondskas garn.

Ack! var min gåt, att händelsen beskrifva! Det län
väl det sväracte för blifva. I slände allt, hvad som
nyligt namnas må, för detta vett det främst
rummet få.

Omkring 8 är det pojkebarnet var, som nu få
svart sin mordik hantel bar. Uppå sin bror,
den ännu yngre var. Med glöddt jern dess
unga lif afkast.

Hon röddes g' utaf hans skri och tivar, Men steker
mer ett jern och honom farar. Med spåda lera

mar han då tar emot och faras på till både han
och fet.

86 Martynen ber: låt mig ännu få lifva men tänk
hvad sker? Ett skrätt hon mänd uppgifva,
Som grym tyrann, på som ett djur, som ställer sig
mot människor på län.

Tänk på hvad värk, tänk på hvad bitter svär
Det arma barn oskyldigt måste lida, förin som
lifort deraf minna mig Och det sin ro hos hem
mände få.

Ett tre års barn, hvad har det mot dig syndat?
Du grym tyrann, som pådant ondt tillskyndat
är du y rädtt, att smärtsbröder står hos
Gud anklagar din misshandling svär.

Hvar fick du fört ett pådant feliskt jenne?
Från modrens bröst du jagat har betenne. Du lif
nat har i ej givall utan hat. Sj far och mor du
ärft en gruslig lat.

Ack, Ack! jag vet, det är ju mångens vana I vred
het sin ägna barn bortkamma, ett hjertat bli på
hårdt som en diamant. Sj hvad som sker, märk på
att det är fante

Föräldrar! på hvad frukt det allra märke?
Hvad spott och spe, hvad jemmer, sorg och band,
Sär barn på lifva utan kristlig tröst. Märk på
utaf, hvad ond och gruslig frukt.

O herre Krist! låt nådens sol upprinna
Och fadens list med dina kedjor binda!
Gif Theodors barn din nåd och kraft,
O Gud! att skarpa in din helga lag och bud!

Maria Berge

Nr 76.

Kop.

87 Fröken Adelin hon gångar sig i rosendegård, För att
hvad som hört är i världen att hända de roser
både hvita och blå. Mig tyckes det är tungt till att
lifva.

Hon plackade roser, både hvita och blå, För att
hvad som m m att binda hertig Fröjdenborg en
herans drottning. Mig tyckes det är tungt till att lifva.

Hertig Fröjdenborg sig ut genom fönstret jag, För att
der fick han se hvar fröken Adelin hon går. Mig tyckes m.

Hertig Fröjdenborg tygsim hatt under arm, För att m m
Lå gångar hon sig för fröken Adelin fram. Mig tyckes m m.

Han klappar fröken Adelin på rosende kind. För att m m
Ack gifva du vare allra kärstan min! Mig tyckes det m m.

A kära hertig Fröjdenborg! M talen inte så! För att
jag fruktar min fader, detta höra mig! Mig tyckes m.

Och höra det hvem som höra vill, För att m m
Jag buder intet annat än med arän der till. Mig tyckes m.

I falka tårnor gingo för konungen in. För att m m
Hertig Fröjdenborg lokar unga dottern den. Mig tyckes m.

A lockar hertig Fröjdenborg unga dottern min,
Lå skall jag sätta honom i mörka tornet in.

Och konungen han talte till små svannar två -
I laggen hertig Fröjden borg björna äppa.

Och konungen han talte till fennaren sin.
I fatten hertig Fröjdenborg i mörka tornet in.

Fröken Adelin hon gångar sig åt rosendegård,

Att hemta dyssor både hvita och blå. —

Hon hemta de rosor både hvita och blå,
Att göra hertig Frjendborg en krona derutaf. —

Konungen sig ut genom fönstret såg,
Der fick han se, hvar fröken Adelin kom gå. —

Konungen han talte till Gunaren sin:
I Bergen fröken Adelin komma till mig in. —

Gunaren han talte till fröken Adelin så:
Behagar fröken Adelin för konungen inga. —

Och huru skall jag för min fader inga,
Han har ej velat se mig på femton år. —

Fröken Adelin sig in genom dörren steg,
Hennes fader henne med vrede ögon såg. —

Och konungen han talte till Adelin så:
Hvad gjorde du i Rosendalund i går? —

Jag hemtade rosor både hvita och blå,
Att göra hertig Frjendborg en krona derutaf. —

Och konungen talte till Adelin så:
Har du inte glömt hertig Frjendborg ända? —

Om jag än lifde i handrake år,
Hertig Frjendborg aldrig utur mitt minne går. —

Har du inte glömt hertig Frjendborg ända,
Så skall jag på enkelt sätt göra ett slätt. —

Och konungen han talte till sin svimmer två,
I Bergen hertig Frjendborg ur tornet det lå. —

De togo hertig Frjendborg utur tornet det blå,
Hans hår det var grått och hans skägg tikaå. —

När halvor jag sutit uti femton år,
Mig tyckes det ha varit uti dagarna få. —

Om jag än i dag skulle mista mitt lif,
Jag vet att jag det mister för adelt ett vif. —

De bunds hertig Frjendborg under ett trä,
De stäktade honom som bönder slagta få. —

De fäleka tårnar de stego dernäst,
De togo hertig Frjendborgs hjerta så färskt. —

De togo hertig Frjendborgs hjerta så färskt,
Och lagade fröken en så kostelig rätt. —

När rätten var lagad och färdig gjord,
De burs honom en på fröken Adelines bord. —

Hvad är detta för en kostelig rätt?
Mig tyckes mitt hjerta det bli på förbrukadt. —

Det är hertig Frjendborgs hjerta på färskt,
Lagad af fröken en på kostelig rätt. —

Is det hertig Frjendborgs hjerta på färskt?
Så skall det nu stypa min sista rätt. —

Fröken Adelin hon satte med ett högt beordradt mod,
Hon tänkte, hvad plåga hertig Frjendborg utelod. —

I gifven mig in de ringlisen två,
Deruti vill jag dricka hertig Frjendborgs skål. —

I gifven mig in ett glas med mjöd,
Deri skall jag dricka mig gyllen till död. —

90 Den första dryck hon af mjödglaset drack, —
Hennes ögon de runn, kunnadigerta det sprack.

Bud kom brädt för konungen in, —
Frisken Adelin sätter sig i kammaren sin. —

Konungen sig ut genom dörren sprang, —
Han slag igen dörren, ja lämn han pang. —

Stök, Herre Gud! nåde mig arme man! —
Som hafver förrätt mitt enda barn. —

Skade jag trott deras kärlek på thark, —
Han skulle intet dött för hundra tusen mark.

Skade jag veit deras trohet på huld, —
Han skulle intet dött för hundra tusen guld.

De lade de två liken att uppå en bår, —
Och fruar och jungfrur de brusa deras bår. —

De lade de två liken att uti en graf, —
Der sofva de fått till domedag. —

Der väte en lind uppå bägge deras graf, —
Hon ständar der grön till domedag. —

Den linden hon väte öfver kykokkarn,
För att hvad som kurt är i världen.
Det enda bladet tager det andra uti famnen.
Nig tyckes det är tungt till att lefva

Petalat.

91
N° 281
Jag är en fattig yngling, som fyller tjugo år, som gick
sig ut att vandra uti en värld på evig, Der ingen räcker
händen, som säger: kom till mig. Jag får nu ensam
vandra på förhållande stig.

Jag faddes hit till världen, (För att lida brist och nöd,
Jag har ju inga vänner) Ej heller något stöd.
Om jag hade vingar, lik duftan i en lind, Kallt
skulle jag mig kvinga Långt fjerran hvarifrån.

En flicka har jag älskat, I sin minn berömdhet.
Den flickan som atrager och fäster emot mig —
Hon har brint mig bortsvävat till glädje och all fröhet.
Jag önskar, om jag vore i grafen under jord.

Vi knöts kärleksbanden Emellan oss på hårdt,
Vi lofvade hvarandra att aldrig skiljas åt.
Hon bakt för det var förut, upplöstes det igen,
Och jag blef helt bedragen Utaf min lilla vän.

Jag snäste nu kortresa ifrån mitt faterland.
Jag får nu afsked taga och säga er min hand.
Säg nu mina vänner, som kallat mig på väg,
Jag får nu eder guda det ommaste farväl.

Lena Karlodotter Witoski
Lärare (Warpes)

N° 282
Hundelen passerad i Fortum gästgäst.
En man har meddag ätit i glädligt sällskap hos en
och der vid allra minnet förgätt att flitigt lyfta bågaren
Och väl försläpning till sig taga. Af hvarje rätt man
der främder för en på drag och vordig muga. Nu fader
vit till en och kvar. Låt oss också hem till mig vandra
På aftonvisning lyder jag. Först världen spiff och
sen de andra, som har väl fagnat denna dag.
De gå. Dock tiden muntart delas till afton mellan
skamt och pang. Nu något hufvudsakligt felas, Ej
hansgren gör snart tiden lång. Till spicing ingen

antvartat göres. Dock väntas der vid tomta bord med
tålmod. Till slut det höres till oförmodadt dessa ord:
"Jag tjod väl eder, mina sanner, att äta, här hos mig
i quell. Men som jag ingen hunger känner och jag
middags åt på väl, så ingen spisning jag tillreda."
"Jag i goallsej åter mer det jag nu kunnigt gör
för eder. Men som han ingen bradiska ser, Med
lagens Taflor främt i brökan du för att skynna gå
stren hem drar upp sin klocka utur figlan, för ge
hemme och på dem. De gå. Dock utan att på blanda
att ingen spisning blif utaf. Ty värden att nog som
tre andra, det hans gästalt tillkännagaf."
H. Johan Rensström
Kapellän i Stettin 1849.

N° 90.
Den sköna Emma tröttnad lag, obörlig var det smärta,
När hon sig oförgifven sag och ännu hon skänkt sitt hjärta

Hon sade han mig svurit her att evigt trogen vara
Imorgon dock till kyrkan för att sig med Elsie para.

Ack, Wilhelm! du den enda som lart mitt hjörta Emma
Fäst trötta hufver du det gör, jag har dig aldrig glömmat

Fäst mången annu begärde mig, så valde jag dock denna.
Mitt hjörta, som föcklart sig kan aldrig allika trömma.

Had ic mitt brätt? Låg på hvad lag, du might till döden döma.
Ja! Elsie är mer rik än jag och annat allt du glömmat.

De ögon du så sköna fann du dömt att ständigt gråta
De kinder, för hvart glans du brann, att du af heren vänta

Min brudeång lär bli mer och kall. Du grånat och minnats
Ta dock ingen annan hämma skall du jett ditt eget hjerta.

I morgon skall min Wilhelm gå att med en annu sig para
Men mina vänner, lagen på att jag så der får vara!

När han ses komma med sin brud, i stäl och präkt, de
bida till en hvita svepningskrud den eviga Emma skädd.

Emma lägger sig i sin säng och tänker på sin kärlek till Wilhelm. Hon är så glad och lycklig och vill berätta om det för alla. Hon tänker på sin brud och på sin kärlek till Wilhelm. Hon är så glad och lycklig och vill berätta om det för alla.

Att svarnas och förmörkas sig. Men mor, jag tror mig höra
Från grafven ryda: kom till mig! Ja, Emma lär på gåra.

Jag ser, hvad kanske ingen ser. Långsamt bring mig vinga
Jag hör, och kanske ingen mer, att alla klockor ringa.

Hon stannar nu farväl, farväl! Låg matt at sängen vänder
Och snart som alla omma gåt Hon till sitt ungdomsländer

Hon föll som blomman i sin vår, den stormens ilas fälla
Det vannet under suck och tår. Om hennes lid befalla

Den nästa dagen Wilhelm kom till kyrkan boud att bota
Hon hade eder svurit om, som han så nyss öfverflyt bota

Hon kom så glad i präkt och ståt. En gata boud han
ledde. En hand at sig och ett förtat den val förtent beredd.

Natt korat vid en öppen graf. Han fiken kista skada
Det lock i hast blef lyftadt af. Men Gud, hvad syn
för bida!

Här Emma blif och andlas lag. Men väcker än som dagen
Ej döden kunnat som man jag till plöna ut belagene

Här lag hon kalli. En blomsterkrans. Det vackra, hufvud
förydd. Föret mig i bland dessa farväl med mer som nag betydda.

Hann och orörlig Wilhelm stod, hans samvet grynt sig sågde
Snart stelnade hans sanna blod, hans sinne ägon tändte

I hast blef folket stockadt här och alla gråta mygket.
De jade till Wilhelm, hvad du affrat hör. För det du Gud för som

Sorg, ångor, gäckad kärlek, blidd i Wilhelms bröstet regna
Förbarmad af sin faders hand. Och sig själv en mera

Förtristad han till kistan lygg att sig på liket kasta
Med darning i sin hela kropp till Emma fägs han kasta

Här henne nu i samman hade, när hjortat tog det brista
Långt ett rop vid det han föll. Det ropet var hans lista

Om bruden, som en träl jag stört ej kan berätta
Hon sorgla en sin hämt drog, väl icke någ med detta

Ätt som likväl i Emma's graf där Wilhelms lik fick ligga.
 En han ja dyr förfring gaf, så att man sig det behaga.

Läsk då Emma ditt ägen i jordens dystra gömma
 Tröste, himlens fänger känna Och märk, hur han
 kan döma.

I som för oss skall göra lek off liften och af eders
 Ditt Wilhelms vålnad om ert svik kan mycket
 säga eders.

Karolina Mathias i Kalad.

O fälla berömdhet jag dig begräta! Du har flytt
 men kommer aldrig åter. O sälla tid då jag följde
 dig var! O du, min berömdes fälla glada dar!

Ofta fäst barn jag många gånger Lydnade på
 gladtt till fjärra fänger. Det var ackadens och gläde
 jens tid. I mitt hjerta fans bäl lagna och frid.

Jag ditt namn vill nämna tusen gånger, Ömt
 jag nämner dit i mina fänger. Ja du är mitt
 allt på jorden än, far och mor och pytt, bro och var.

Ja ja skicka då i vindens dyning, Hitt en helom
 och med en förhållning Ömt jag nämna vill
 ditt ljusa namn. Tro mig slutas i din hälla sken.

När jag saknat ifrån drömmen åter, för mig
 enfar, skild från dig jag gräter. Glömma allt
 jag kan, men aldrig. O må du aldrig, aldrig
 glömma mig.

Petalat

Karolina Mathias i
 Kalad.

Melodi: Kom stadna, goda vänner.

Det föll oss i vårt sinne att söka förnämmande land,
 att skifas från föräldrar fött, döpt och väntat.
 Far fader och vår moder, det var väl den småt.
 Men vi ha risat ännu, Gud ställer nog den fört.

Den glada ungdomstiden vi ha uppleft här
 Och uti världens närm vi gjort oss stort besvär.
 Men lönen den var ringa, fast vi ej trodde det,
 När som vi tanklös vandrade att uti syndens fjät.

Ti hafva här i Finland ej lidit någon nöd,
 Fast vi ha tjunt andra med möda för vårt bröd.
 Men tiden var ej längre för oss i finiska land.
 Ti skulle lyckan söka bakom en annan strand.

Det var väl mycket lidamt att afsked från dem ta,
 Föräldrar, släkt och vännar mista på en dag.
 Nu är vi från dem gångna, men icke den bortglömt,
 De äro i våra tankar både tidigt och sent.

Fört och i Nya världen vi komma finiska land,
 För till att plöja bärjan mot obekant land.
 Men det var intet farligt på något enda sätt,
 Ty Herren öfver i höjden kan skydda kovan rätt.

Men när som vi kommo på oceanen ut,
 Der dyk y kunchen mätas. Vi jag ej något slut.
 En stycke dock hade, vi tänkte på vår graf
 på stora oceanen uti dess djupa haf.

Vi seglade en afton emat ett annat skepp,
 Som deraf illa skadades, men intet skadat oss.
 Ty det var ej Guds vilja vi skulle i löden gå.
 Det var en liten pröfning, han satte oss uppå.

Ti börja då att tänka uppå vårt fästerland,

Föräldrar, släkt och vännar, som räddade oss från hand.
Vår fader och vår moder ha trampat fjät för oss
Och många sakna nätter och många omsorgsfulla

Men tiden sig förflyter, vi komma längre fram.
Vi börja då att skada vårt nya Amerika land.
Då blir en hjertans glädje för alla på engång.
På länk vi finna gossar stände upp en glädig fäst.

Men ha vi hafat plöjat, sjöressen den är slut.
Det var ju långt att resa, det viesta is förut.
Vi skrifa finiska gossar, de är ju höfvelig.
Täkomna i nye gossar. Sänen så lyckelig.

Och villen i nu vita, hvem vican liktat
Lå var ju långt att resa, det viesta is förut.
De var mest alla hemma ut en liten bröt.
De hafva rest från Finland, det vet ni väl förut.

Josef Josefson Benet och Herman Herman
från ^{Finland} Borgnäs, vicanos författare.

Resan till Amerikka

(Förut från i Estland)

N:o 98.

Vi sålde våra hemman och gaf oss sedan ut,
Som foglen bortflyger, när sommaren blir slut.
Han kommer en gång åter, när våren skrider fram.
Men vi få aldrig skada vårt kora-fosterland.

Vi tänkte att förgifva det vitta lifets skit,
Lika som att komma längre än hemman stakat ut.
Vi repte ifrån Sverige med något eftermod.
Vi kände ej det öde, som oss den ute stöd.

Vi repte igenom den engelska art.
På vagnar och på kanor som seglase på fort.
Det var så skönt att skada och landet på be.
Men vi fordes på snart den lakalen järn.

Och när vi kommo till den liverpooliska hamn,
Begynte ängrens tävar på strid att flyta fram.

Det blev en hjertans svada i bröstet på hvar en, ⁹⁷
Det talles nu om Sverige och om vårt förra hem.

Lär lades våra pengar till sammans på en gång,
En vesel sedan köptes upp en engelsk bank.
Vi fingo dem utbyta mot guld det klart och rent,
Men på dem nu tillbaka, det var oss nu förmunt.

Vi skickades nu före Newyorks vänteri. Han fick dem
aldrig skada, man fick dem aldrig se. Ty när man kom
att fordra, var myntet taget ut. Vi blef en spelig klän-
gan, som skrifves om till slut.

Vi packades till sammans ut ett oändt graf. Det var
för att att skada, liksom en öppen graf. Den fäst som
vi fraktat ifrån vår svenskaford, det var nu oss
förbjudet att taga med ombord.

Lär talles och här skryttes: 8 får ju må på val.
Lär fattas eder intet till krogen y heller gal.
Det fick man sedan finna, hur man ledagen var,
När hungren kändes komma, som icke lifst spar.

Och när vi hade seglat en vecka eller två,
Ett mörker däckat höjde, som bredde sig berg.
Vi kunde ej se hurandra, knaggen att andas eller gå.
Det var en fastlig pläga för stora och för små.

Nu styrdes det åt nord en mat illens kalla berg,
Då blef en spelig kyta, som gick till folkets mör.
Vi kunde ej se berga, ej föller våra korn,
Ty kullen var nu därre än vi var hemma var.

Nu styrdes den åt söder till edrens varma vind,
Der jolen jändensbrände vår bleka, marga kind.
Nu klagas och nu gråter, men ingen hjörning var,
Ty salen här nu brände så skarp och varm.

2. Ett år det som gräner mitt hjerta till min led,
Att se de arma barnen här gråta efter bröd.
Vi kunde ej dem hjälpa, ej lindra deras nöd.
De måtte nu få gråta och sedan berga dö.

1. Nu blir en önskelig kung med sorg och gråt förut.
Himlens höga sky. Alla döden farligt kungar på förut.
De döda, skadas i vilda kungar ut.

Här fanns väl och ett hjerta, som var af hördan stäm.
Jag syer, när jag nämner den angelika kapten
Liksom ett barn i skogen, som ofvit gripes an.
Det var ett dyrbart ^{gäst} hjerta, som var af hjälpa fram.

Vi sig nu ganska tydligt och det är äfven nog,
Att han med flit och vigja oss efter lifvet stadt.
Att bringa oss till döden, det var hans högsta best.
Det djuret hade gripit ett rop från Livets kust.

En fader måste bara ätt barn i formen uppr.
Och det från läcket kasta i vida hafvet ut.
Det måste då väl tagit hans hjerta ganska snart.
Ty haden genast klappade på fadrens hjerta hand.

Och när vi ändtligt sträfvat till Livets strand,
Der mäter oss kaleran, der stugvat mängen man.
Det var en ryslig jämmermedgivinnor och med mår.
Ty alla lägo sjuka och bår i land med sang.

O herre Gud bevara hvar meniska på vår jord,
Att ge sig så i fara och för apostlars ord.
Det är ett lifnings pulver att här få taga in
För den som ännu vilar och ha ett flyktigt sinn.

I Sverige var af ålder ett folk på framt och gadt,
Men af naturen kommer att de på ofta spulet ladt.
Och lätet sig betradas och komma ille ut.
Det skett i forna dagar, det sker och nu till slut.

En allmakt nu så lagar, vår Gud har så beställt
Att agras skall uppskyllas här på vårt Livs fält.
Så bindas skall i knippen och sedan fändas ut
Så långt aflägsna ländar att högmådet veta ut.

Ur Isanna Sofia Långs visbon
Malat.

En Karlby Sång.

I min ungdom det raar mig all ungdom, gattan
Sorgen till hjertat mig gät, för den blomstrande
Ungdom förkunnad, hur merlida nägon förgä.

Oldrig kommande närsamman dagar, samföres fram.
Flektet för mig, att en när jag med oss skall sabad
Och med ångsat framtidens önn till.

Och den blomstrande tid är föglattad liksom Vatten
I forande ström, minns du och ungdoms dagar hafad
Flekt som en tankar, en dröm.

En ros den hafas Gud väl planterat hvilken
Innär mitt hjerta skall ha, men engång och så
Alltid minns den inför minns ögon flukt so.

Shean ropas du mig afverjigst sedan mig du tog
För att förge om ungdomen var så dock vildan kan
Gjuda, som äg någon kan ^{skä} så ömt.

Jag gav här ibland stormand ^{flor} mitt hjerta
Utav en tröst, mig påminnet hvar gång jag hvar
Så lugn och så noga så ditt bröst.

Här var händs den dagen kommande att den ungdom
Här var förbi, och ditt hjerta med smärta skall
Ängas, att du ~~här~~ varit ^{en} förskott and mig.

Lundern gråd gifte jag ut att ^{flor} händs förskott fagna
Mitt hjerta och sinder, men en tankar inför mig så svär
Så, så försvifas beröste mitt sinder.

Ungdom fönnas som mig mera kunnas, ty got
Alla en förnting jag är, minns ungdomen ber
Kanta och vunnit så borta, så är en Liv.

När som jag uppi hemsten tänket, den
föräldral och sysskon jag har, jag besinnat
hur mod seras mig jag rest bort och den sista

Detta får jag med tiden erfara, ^{de} är andra
en tjener jag är, jag gick ut att världen för
hennes farskhet jag med samma län.

Qualien stundar och solen går nedan, och mitt
~~arbeta~~ slutar i dag, ^{hur} stundar för mig
med eder, någon lycklig och någon med dag.

Nu jag sofar och nu jag vakar, så vill anse
att guds förte, då liden närmast ^{med oss} mott
gäns, och med sorgen jag ensam blir gnet.

Älska må du tro att jag söker mig till döds, fast
din gunst jag för, tiden, som ann ^{här} förte
den skall också läsa mitt sin.

Nu farväl jag, af dig önskar taga, utaf dig med
älskade mo, utaf fruktar av sorgen för draga,
tills jag för världen mållade.

Nu ^{ett} slut är nu nison skiften och mitt namn
har jag tecknat derpå, gifven öfvergiven
härder derpå att i Kungen förte.

Thak Backman, Petter, L.
Gunnar och L.

Hyfnadens visor.

1897.

Kop.

Den fromme fru Signild på sötningen låg
Des afsked kretts lilla för så smärtsamt far
Des sate hun sorgen af medlä den Låg.
Skig plägar länge minas den tarar, jag önskar
det Gud snart en make dig ges. På att du har
guds och i saknar mig rest.

Nu Signild om männin jag glämmas vort land.
Så glämmas mig Gud och din ifvel att ländas
Hun sopte, hun rökte sin visnande hand, och
fortfar med kärlek af dänds stammar, Ögränd
min man, må du glämmas det så, där han
har dig kär och älskar de små.

Den gråtande döttras vid säng stads när, tungt
fäls de tarar på moderligt hjerta, den sonen
näst liknat det glädandes du så spår, så spår
till i grufvande smärta, och så sin syster kan
gråtand ses, så menade han smeket de gråta
des mot.

Nu Signild han dödas, blev jordad och glömd
Här lilla snart aktade Gudborg den rika, den
skönhet och guds och smärta berömd, Tjersel
och i dans hun för inget ges vika, Tjersel hon
ständigt i nöje och så, och söjer så litet för
harmen och ett tids.

Och hundar de gula så rundt om dess slott, Täl.
Gusen brinna så blekas i låga, de gula inget.
Gusen storkar så bort, krets lilla med Gudborg
blef i i låga. Vid midnattens stund blef
dörrarna upp, Täl ses som under i länds slott.

Oma det grän gränsen du kom till oss som
 jag och då med dig med önskan att gå
 till Runges och jagas, vi ligger på strö.
 Och härdesynta ^{hvar} jagas äfver oss rida, O se till
 den spåda, hur staden kan är, Jag sat jag o
 komn med staden här.

Om det sköt hon nu barnet i moderligt far-
Det förmåga var som då värvanden flakta
i Gullborg nu sket kunde värdade ha
Gullborg. se barnet i armod förmåda
Det gör att jag utgör mitt heder som gör. G Gul-
borg. din rikenskap ingång blir snar.

De dumtådøst hula nu tynstiger på, Pov
 at mine spåde jag efter mig lennate, de
 hungru, de jage, de ligge på strå. ^{var} Sket ~~var~~
 dock slike ad de mentale ånnadt, O had
 da herit og fast dem sam jag, I^o aargio
 da glønde dem uke var ag.

Om hastigt gåt hanen och Vagnen förors
sam morgondis träcken för salen försvann
från flygmotorns ögon en tårflöran. I 72
det äggen så befunder brinner. Och allt den
den flunder i landet knappt hot. En så äls
vord maken, en så. Lärkesfull mat.

Anna Maria Rusch. Gräff
Pittsburg

N° 100 (duplett)

Lionan swiss

g ³⁸ Agrostoides a Petalaks after foredrag of bouden
Gabriel Sant g

1. När jag endast på dig tankar,
När jag endast älskar dig,
Känns du ditt hjärta skänker
Att en arm' och glämnar mig.
2. När jag uppå bägar vacker,
Mången väter skjorta fär,
Sitter du förnöjd i tankar
Och med andra gassar går.
3. När du uti sängen hvilas
Sitt och valigt natten ut,
Stände jag på däckets ila
Och förbide vaktens slut.
4. När jag äntligen vaktens slutar
Vat och stel i hvarje skjut,
Knytt jag mig i kajan betar,
Kojas "reis" hvor man skall ut.
5. Om min flicka vete vändas,
Hvad en tjiman slita får:
Gyfa däckets jämt spåsera,
Oviss om sitt lif han gör.
6. Fattän många kulna nätter
Göra mig en stor oro,
Sitt jag dock älsdosätter,
Blott du är mig kuld och tro.
7. Och haad mjuk vi få njuta,
När jag en gång träffar dig,
Och jag dig i famnen sluter
Du din kopsar skänker mig.

106
8. Så får jag som alla andra
Hålla valigt i din famn
Och med glädje dig omfamna,
Ty du är en säker hamn.

9. Ät då väl, min lilla sköna!
Glöm ej bort den dig har kär!
Sänd en suck upp till det höga,
Dor att skydda, (hvar) jag är.

10. Lyckan snart nå dattén gläntan
Och dess glädjetimma står,
Och den flickan som då väntat
Säg en trogen sjöman får.

J. J.

Nº 99.

Lönansvise

107

107
När gästerna hyra på skeppet, som jut skall gå,
Vest ta de sig en rolig stund bland sina flickor små.
De bjuda dem på apur, de bjuda dem på dans.
Ja om det vore tycker ja engelsk eller fransk.

Men andra dagens morgon, då skeppet går från land,
Då lilla dammen sover på gästens fäster arm.
Då blir det andra tider, då blir det annat ^{här} ~~af~~,
Då när gästerna stryker med sin fot och afsked af
dig tar. Hurra, hurra, hurra!

Och skeppet det svajar långt borta ifrån land,
Der stå vil många flickor och gråta uppå strand.
Ja hjintat i dem klappas och pulsen i dem slår,
Lik på som vapenumporna, när trumman dörr
jag går i.

En göman i visader har fallit någon ro,
Med sina våta kläder gör alltid stå till vads.
Vist tänker han på vänner singelkam som vore
här! Vist skulle hon mig vorna och torra mina
klår, och torra mine klår.

Landisman han plöjer sin åker och sin ång,
Men när det leder åt qvällen, vist går han i sin fäng.
Men klackars vi i sjöfarande, som plöja böjan blå,
I stormar och väder få alltid vada stå.

Denne viken diktades, då vi engång för hem.
Då engelska kanalen vi segla för god vind.
Då fant som Gud oss hjälper att vi då kom i land
Och skeppet det färdtog sig och flickan i de förm.

Ur denna Lofia Längs visbak
Malat.

En ny visa, författad år 1810 uti martii månad
(Erik Frickars, vändman i Nages, Norrnäs)

Junges som: jag har här ingen blifvande stad.

Den runda är ha vi nu fått de fjät och spären tom
Som vår färfäder hafva gått. Enast hundra är tillhå
Och icke vet hvar skulden är. Fatt den är oss så ganska
Uti sånt eget hjerta. Bekännom det med smärta

Ti ha så illa bidit Gud I den framföttra tiden,
Men vandraat hvar enast hans bid. Ty är han så från
Skiden, att vi ha samlat vilom land. Ett framman
folk uti vårt land. Ti ha nu frukten skorda. Och
fynd, du lunga borda!

I längan tid har Gud oss skönt. Från sträff
vi förtjnat, Fatt vi ha honom ej förtjont. Likväl
han oss förlanat. Hus, kläder, gäda, frid och ro,
I våra hyddor lätit vi, En gäpa öfver alla.
Nu vi den billigt kalla.

Nu ha vi fått en annan tid, Den Gud oss hofvarän
nat. Nod, eld och brand ha vi fått si, Som vi oss
ha förtjnat. Men uti mildhet har han än oss
vårat, som vi nådig vart. Omåde öfver nåde!
Då vi oss stadd i nåde.

Hur ha vi nyttat våra hus Den länge, sköna tiden
I pyndigt sällskap, vis och dars. En den som mest
framskriden. Nu ha vi fått ett färdant folk Till
sällskap, som ej utan tala. Han fäker oss berättat
Och uti oss förtället.

Hur ha vi nyttat all den epis. Samt kläder Gud
förlanat? På pyndigt fått och pyndigt vid. Vi oss dem
förtjnat. Nufens bland oss ett frammand släkt.
Som visar oss ny sed och dragt. Och oss alla
och uppres dem som falla!

Guds ords hus har ja ymnigt stätt. Uppå sin gäla
staka, Likväl ha vi ja vilse gått och icke sånt till.
baka, Fatt huden vaxat an sin fä. Hvar länge va-
gen, som vi gör? Sulpens glupska häftar. Vi ände
helt en gång häftar.

Tänd oss, vänd oss uti min famn! Lå oss jag er
mattaga. Här har vi oss ett en fäker hamn. Jag
ja med er laga, att vi skall bli min äkta brud
och jag skall gifva er en skrud off guld afädla
stenar. Lå oss jag med er menar.

Låt oss nu en gång fatta med och appa honom från
sta. Han är en bruder som är god. Att sina åter-
läta. Han stakar orly i all land, Han stoppar med
sin högra hand. Dömat kan ingen strida, Hans
hjelp vill jag förbida.

All makten står i dine hand, Du store fridens
farste. Ett fräsa detta fynda land, Du komung
allra store. Från eld och brand, från hunger
nöd, Från pestilens och ond bräda. Derja jag
mig förlater, Nat jag min fynd begrater.

Jag denna vian har inkränkt I många viala
delar. Långt mera har jag harvid tänkt, Fatt
mycket också felar. Ty slutar jag och nu
min fäng ihel elva voren denna gång. Att
namn är ej framgitt, som vian hufva skrifvit.

Adje, farväl! min hvalda älskarinna! Jag har
 ej tid att längre dröja här. Ty skeppet ligger redan
 segelfärdigt och vår kapten befäller oss ombord.

O gå ej bort! jag vill ej bli allena. Jag vill dig se, jag
 vill dig ega. Jag har din rätt, som är min gifte
 hvilas. O gå ej bort, min älskling och min vän!

O gå, O gå! och jag vill följa. O gå ej bort! gif mig då här
 det är rätt du gör och jag skall följa dig till lifvats
 snöbestäckta land.

Länkhanda jag har många blomma brutit till
 min ungdoms väl förglätta dar. Jag har dem
 glömt och alla ren förskjutit. Och ingen mer, som
 giftevar modans dar.

Jag har nu redan afsked från dig tagit. Från min fläsk
 är jag redan klar att gå ombord. Jag mår borta
 och lämna min älskarinna och detta glada dar.

Ti hjälpa våra önskar upp ur botten och kettungen
 kring spelet lågss randt. Ti hjälpa seglen på
 upp i taggen och skeppet svingar genast ifrån land.

Med flaggen tager jag mitt afsked från min vän
 och fosterland. Ty vi skall segla, när vind blis
 föglig och då befäller jag min Gud i hand.

Med hejpet lämna jag ^{den} fosterlandet, till jag
 min veta lyckligt andet här. Sen kommer jag
 att återfå min hamn, min älskarinna, och
 den glada nord.

Ur skona Tessa Långt vridak, Malat.

Om herr Peder och liten Christen, hurledes deras
 kärlek är plössligen ändad vorden.

Kan sjungas under sin egen angenäma melodi.

Herr Peder och liten Christen de sats äfver bord,
 Den älskog vilde vi begynna,
 De taltte på många skänthvis ord.
 Allerkärstan min, jag kan eder aldrig förglomma.

Herr Peder talar till liten Christen så, Du älskog etc.
 Mitt bröllop skall om jöndag stå, Allerkärstan min etc.

Skall edert bröllop om jöndag stå, Du älskog etc.
 Då skall jag vara på när och på dnyppa, Allerkärstan etc.

Mitt bröllop skall stå på högt upp i land, Du älskog etc.
 Ett aldrig någon jungfru det dömma kan, Allerkärstan etc.

Skall edert bröllop stå på långt upp i land,
 Bliwer jag buren, jag slipper väl fram.

Liten Christen förfäras af ett sligt tal,
 Att hon så snart kommit i förestigal.

Herr Peder äfver breda bordet svring
 De röda gullegarrar på gylvet fäng.

Herr Peder ut genom dörren sprang,
 Han slog igen dörren, att låst fäng.

Herr Peder han gångr i skulgård,
 Der lägger han ja delan på gångraren grå.

Liten Christen ut genom dörran steg,
 Liten Christen honom med ögonen meg.

112 Liten Chirsten vrider sina händer i blod.
Så stackars den jungfru som skalkar tror.

Herr Peder låter till bröllops rede,
Liten Chirsten låter sig till bröllopskläder skära.

Hennes kjortel var af gylenduk fin,
Tröjan var af skarlakens grön.

Hennes förkläde var af perlor och guld,
Sonnarne voro med diamanter fullt.

Herr Peder låter sitt bröllops gå fört,
Liten Chirsten låter sin gångare kringelka.

Liten Chirsten rider sig till bröllopsgård,
Så liten små dräng utlof henne stån.

Liten Chirsten binder sin häst vid spelgård,
Hon bonstas och krusar sitt gullfärga hår.

Liten Chirsten går sig i herr Peder's gård,
Hennes ägon slappa mång sorgfällig tår.

Du lilla smådräng, gåck i brudhuset in!
Så! här håller en jungfru fager och fin.

Håller den en jungfru fager och fin,
Du lät henne komma i brudhuset in.

Liten Chirsten in genom dörren steg,
Herr Peder henne med ägonen meg.

Liten Chirsten går i brudhuset in,
Der rann en rös på bägge hennes kind.

Tuaren våkmanen, liten Chirsten till mig!
Här hafver jag blandat nyd och vin.

313 Ej lyfter mig nyd, ej lyfter mig vin.
På jag sitta hos unga bruden den?

Intet får du sitta hos unga bruden min,
Gack på golfvet, där henne snjöd och vin!

Liten Chirsten mände på golfvet gå,
Hennes ägon fälla mång sorgfällig tår.

Unga bruden talte till småvenner två,
Hvad får en jungfru på golfvet gå?

Herr ^{Peder} hade en frilla ja rik. osv. Hon är visst
kommen till brudhuset hit.

Herr hafver mer guld på sin kjortelstätt,
Än herr Peder hafver i allt sitt våld.

Herr hafver mer guld på sina fingrar små,
Än herr Peder på sina gullstolar två.

Se drucko i dagar, se drucko i tår,
Intet ville bruden att fängja gå.

Den tredje dag till quallen led,
Så begynte bruden att sängja se.

Se ledde bruden till brudhuset,
Liten Chirsten bar för henne både fackla och giel.

Bruden satte sig på en stol, Liten Chirsten
drar af henne strumpor och skor.

De satte bruden i brudfång, Liten Chirsten
läcker öfver bägge dem.

Liten Chirsten ut genom dörren steg,
Jag tror det fallvinst jag kommer till mig.

Liten Chirsten går i spelgård,
Der hänger hon sig med sitt hvitgula hår.

Snart bud in för herr Peder kom, den älskade
Liten Christen hänger i spulgård.

Herr Peder ut genom dörren sprang;
Han slog igen dörren på låsen fäng-

Herr Peder han går i spulgård,
Der läser han hennes kortgula hår.

Hvi hänger du min stolta Christen här,
Emedan du lefde jag höll dig i kär.

Han lät gräva en graf både djup och bred,
Här skall vi bägge laggas ned.

Han lät gräva en graf både bred och lång,
Här skall vara vår spatseregång.

Herr Peder satte värdet mat en sten,
Så adden lög hans hjerta till men.

Herr Peder fätk värdet mat en rot,
Så adden lög hans hjerta mat.

Den andra dagen, när dagen var lys,
Lago tre lek i herr Peders hus.

Den första var herr Peder, den andra var hans fru,
Den tredje var unga bruden lilla.

Han måtte också lida den stora nöd,
Att hem af sorgen ligger stel och död.

Denma viken är både diktad och gjord den älskade
vill vi begygnas, att himlen bevare på denna hä-
jord. Allerbästa min, jag kan eder
aldrig förglomma.

Älter gammalt tryck och stämpel
Tryckningårst ej uppgjort, ej heller orten. Rerg.

Vita

Chubing är lytt och stund, elst folk till hulan går
Jag vakar och mår illa, Olycka för mig står.

Strä andra går till hulan, Sär mjuka kysstis sa,
Att sorgen mid mid sida, Att Engestr mid mitt ba.

De fagra blomsterängar, Och alla grönska
De grönska orterängar, elld denas fagra skön.

De skola nitad här, Hur jag mig har betett,
En blomma kan ej trivas, En bruten blir det gnet.

Sitt namn jag gerna stäfs, För ingen säga töt,
Eller Gud vet att jag sögs, Sitt död andring göt.

Här du var landens lades, Och jag var en unge kom,
Du hade mig bort spars, Ty du var landens farn.

Eller blomstringstid var kortas, Jag minns den som en dröm,
Ett gläde i min kortas, Sörsmunnen kom en ström.

Spungen af Emma Lofvén
Vita

Vita

Var så skön vi brygga, Och när så skön vi leke,
Att när så skön vi namnet och släktningas till oss leke,
Och när så skön vi broddet häva?

Jä spiff så får du brygga, Och spiff så får du leke,
Och spiff så får du namnet och släktningas leke,
Och spiff så får du broddet häva!

Jag är väl ingen ungensven, fast jag har det
här bratt. Jag är den lilla necken som under
högstas led. Och tages mitt näste under sen.

Och när jag jagger, vilt ginge jag dit;
Fast det var mitt i midnattstiden.

Fragment

Gjunga af Kristina Trané, Plebs

N° 113. Att, ~~här~~ du lilla pja med ditt gullgula hår,
Säg mig, hur för du så ländersfullt går!
Känner du Amor den vänlige Gud? Lyder du g' han
törandes ljud?

Ju nyligen från prästen ja smugit som brud,
Det lyder mig hem till min himmelska Gud,
Eller moder mig hälsar på kungens älskade barn,
Eller Amor mig hälsar ett rätt sinligt skarn.

Och nu så är jag in på mitt kommande år,
Och nu så lyder jag mitt sextonde år, Och ju
när du blifva skrakar alla min. Så nog skall
jag blifva husbonden din.

Nu drängar! da är gaten det går intet an, Du är ju
för unger att kallas min vän, Vän hvar får vi
gåda och hvar får vi bo, Och får vi bygga både
kärlek och bo.

Så ginge vi till den gröna skog, Det får vi
med fogelarne bygga och bo, Vi bygga oss en hyssa
af gran och massa, Som skall beskydda både
alskog och oss.

Och när som vi hungra så ~~vi~~ plocka vi bär
och vi skulle leka så lyckliga der. Lyse
och klappa och dansa så nätter.

Men o det är härligt det finnet jag blott
bara det kunde ske med Lark Men jag ett
fruktas det lykas vilt ej Fader och moder
de säga vilt nej

Fredrika Hergård
Sundom.

N° 114. Men jag med ägan sklara din kärlekst fikt,
g eller hvar lät mig lara i dind din tjnare, Mitt gräs
hufvud lutar till graf i dödens ljud, Men för
mitt lif jag slutar, så vill jag tacka Gud.

Vi snara dig Gud Fader, Gud son och helig and,
Som gjort hvar kristen gläder i detta Svalaland,
och kungen har gifvit en brud och kröten allt,
Som lilla folk nu blifver en fagnad ^{allt} allt sätt.

Men baden hon härstammas ett högt markgrefligt
och bader hjälper sammar med ett oppgångna gus,
Fast vintern gör oss möta, vi hjälper marna spår
Se till när drottningens skote var egen lita får.

Kung Gustaf Adolf tänkte sig söka sig en brud,
Hvar hjälper honom skänkta för det han trodd på
Sitt baden han anlände och lilla och får ja, ^{Gud}
och strax blef bruden dödd med skat på skoppend.

På Sverges land hon trädde och möte mycken vild,
Som gnamt sig och stöder nu för hennes hit, På stolta
ningholm den ständ och kungens slätt Han lyse som
en krona och höver många skott.

Sin käraste hon mötes som är en mäktig
 Och Liksom hon så sötes, fastän de äro unga
 I Stockholm stad den stora der är en dyran för
 Ja ända till Enron (Kore?) man får dem gå

I Tige och i Skara ja och i Linderholm, I Norrköping
 och i Luleå i Luleå och i Helsingfors, ja uti städer
 alla man får drömmen, och ländes lyxen
 alla och kiper skälar sin.

I Stockholm hvarjens lag är gästliggalant, Och
 hvarjens i krag, med kiper står så grann
 Och äger så hvarjens länd konung och drömmen
 Och huru hörs rop och skjuta när vid fjörn

Scampen ståt passerat och man har roat sig
 Och på din kung agerast och spisar hästelig,
 Så hvarjens färd dansen, och en gå kungen för
 att laga ländskansen och länden i sin famn

Sin blev all lytt i staden och kungen på sin
 Med drömmen från staden nu hvarjens och
 Men länden kungen makar och tankar nog på sin
 Hans nåd vi aldrig saknar, hans ontog snart vi

God länd barn och blomma från detta älla
 G, ses all fröjd och och länd uti vår länd
 Ländningen må länd, hvarjens kungen
 Jag sin var konung länd som länd en länd

En blir det ännu ända på denna vis, svag,
 Den jag i mitt länd länd en dag. Nu slutar
 jag all länd och det som gammalman, och länd
 när till de unga, som länd länd länd

skrivad af Anna-Maja Nybäck,
 Helsingfors

N° 111.

Jag lefver i Gustafskan förnöjet till min länd
 Men ett är som gäster min hjerta, En annan har besögt
 min käraste länd, Det var jag besögt med min
 Aldrig i världen jag sådant hade tänkt. Nu en så
 stor kärlek skulle blifva så omvänd, Hvarjens jag
 mänd mig besögt

Men herren Gud omvänd mitt sinne och begär, Länd
 jag uti länd är har dragit, Länd jag dig ej älskar
 och länd länd länd, Den tid jag var med dig besögt
 När all den kärlek jag till dig varit har, Länd ej all
 besögt länd på länd

Länd har du då lefvt under all den tid, Länd jag
 bort ifrån dig har varit. Jag tror du har lefvt i
 hvarjens mit, Länd länd länd länd länd, Länd
 som du länd och varit länd länd, Länd länd länd länd
 och länd länd länd, Länd länd på den länd länd

Spungen af Gustafskan Prosti:
 Petalag

N° 112.

Sex runda är omkring, En länd jag begärde,
 Länd länd länd länd länd, Länd länd länd länd
 Länd länd länd länd länd, Länd länd länd länd
 Länd länd länd länd länd, Länd länd länd länd

Jag trappas länd länd, Och länd länd länd länd
 Länd länd länd länd länd, Länd länd länd länd
 Länd länd länd länd länd, Länd länd länd länd
 Länd länd länd länd länd, Länd länd länd länd

Spungen af Gustafskan Prosti:
 Petalag

N° 127.

Om en blind man.

120

Jag vid min karga sjunga vill en mellan kollek säng;
Och sommet fröar min Ögon flöt, Och natten är så lång;

Och lifvet tungt och besvärligt är, min vandrings så så jämt
Og jag har varit blind Och lam, i många Herrans år.

Och den som var mitt enda stöd, som var min älders höj,
Som delade med mig sitt bröd, hos Herren blev sig öfver!

Det var en dotter kuld och skön, som vid min sida gick,
Mig ledde med sin trösta hand, mig varnade med sin blifft.

Och när jag ledde var och gret, då hördade hon mig,
Och när jag bad, så bad hon med, både för mig och sig.

När grånen kom jag slumrade, på hennes mjuka arm,
Och trötta kufar hvilade, vid hennes kudda boarm.

Och när en fristlig vandringsman, på denna vägen gån,
Så gaf man så för hennes hand, åt hennes gamla fars.

En dag med kargen i min hand, jag vid en landsväg satt,
Jag spelade, och komma följ, men hennes rodd lef mätt.

Hur mår nu Emma? ropte jag, jag kanner ej din röst,
Ditt hjerta står så långt och hårt, omot din faders bost.

Och dina tårar fäddas ned, på stela på min ^{arm} hand,
Om du är hörd, så hörd dig, en stund emot min bearm.

Så gade jag och gret så ömt, och väntade på svar,
Och så kom teg, så tröst jag, som sedan sommet var.

Jag satt så tyst, och tordes ej, det minsta rörelsing,
Och tröskade sig sått mitt barn, jag vid ej stora dig.

121

Det stod jag tyst den långa dag, och väntade på svar,
Och tänkte så som vaknade, på hvar hvar han drömde.

Det blef så kallt mot aftonen, men Emma sig änd^{re}
Jag förde sakta hennes arm, som Emma lät oss gå.

När och dess arm han var så stiv, och hennes hudsakall,
Och hennes hjerta stilla stod, och hennes lig var all.

Jag skrek: O se mig arme man, min dotter är nu död,
Och jag är blind och kan ej gå, föruten hennes stöd.

O Emma, Emma! mitt barn, hur kan du lämna mig?
Allena i den vida värld, allena utan dig.

Och ^{händen} ~~händen~~ blef så biddet stäng, och stormen öfver sig,
Och jag, jag hade inget, som trydde sig om mig.

Det stod jag arme blindet man, en gammal tröstlös far,
Och talade min dotter till, men järk ej något svar.

Det stod jag darrande af kyla, med kargen i min hand,
Tid sidan af min dotters lik, uti ett öknadt land.

Upptecknad af skriftl. i
Öfvermark.

N° 128.

Krist gifve om att natten vore vänligt till min, och stannar
na vore bröd och du finge blifva alla käraste min,
Och en hjertliga kär.

Och det nu rent allt du säger mig, om hjertliga kär?
Så rider du för till min faders gård, och bedes af
hanom lofe.

Jag höfvet varit till ^{hans} faders gård, han svarade mig jag,
Käraste jungfru tag rådet af dig själv, och följ af landet
med mig.

122
Känkandes om jag tagel rådet af mig sjelf, och följde af
landet med mig, Känkandes du hammet i Grämmandes
land, da mig också mår.

Nå förrän jag skulle svika dig min Hjertliga Läs
då skulle jag lida den döden, som påfäst på döden
utstod.

Och när du komma till Grämmande land, Island
Fröken, och Jungfru Lin, Då blef han Herr och
Käruddeman, Då fick han alla Kärasten sin.

Då påkte han ut sin fröknita hand, Slag henne
på blommiga kind, Du skall aldrig följa någon
ungersket af land, förrän du hafver prövat honom.

Skilte gifte du komme uti känds land, ja också i
Fönst och sedan för min faders dörr, Otto Laga
när om bröd.

Nå aldrig lärer jag den dagen, jag bedars af dig, ja
ja när lärer du den dagen, da Öfverrinner all
din nåde.

Det led sex runda månader, sex runda år omkring
Då kom han för hennes faders dörr, Han var både
hatten och blind.

Statt upp, statt upp, da liten Linn, och släpp den
Kärasten in. Grant nog mår jag den dagen jag var
atrakärasten sin.

Statt upp, statt upp, da liten Linn, och gif den Läs
näst mat. Grant nog mår jag den dag af silfver.

Jungfru of Chana Thomasfolk, Må
guds, Kärnär.

Gammal folksvisa

123

Nå 115.

Kop.
Jungfrun hon gånge sig i björögården in,
Der fäddde hon ett litet spadt barn
Det spepte hon i en skvita kunn.

Det var min yngsta broder, som stoll har nära till,
Han fängslade mig uti hand och bygd,
Gud nåda mig nu armaste fänge!

I dag på hösten jag fyllt mitt 18de år,
I morgon så skall jag till stugpestacken gå,
Der så skall mitt unga blod få rinna,
Lik vattnet i de stridiga strömmar.

Och modren hon köpte en silfverkanna in
Sked fyra förgyllda gullitälpar uti,
Den fylde hon med blanka riksdalar,
En dotter skall sin gurning sjelf betala.

Maria Larisa Joh. Eriksson
Rust. L. Skog.
Totat.

Gammal folksvisa

Nå 116.

✓ När jag var ett och tjugus år, Dick jag en fästare,
Hon var så skön, på daglig hon var klätt 18 år.

Hon talte många deile ord att med sin raddom,
Men fälekhet uti hennes hjerta låg, Hon var blott
svikefalla.

En sjöman uti oväders Det afslida nåd,
Han får så sällan njota, Han skall alltid reds uti.

Han med sina vate blader Till kais för ofta gå
Då tänker han på flickan sin: Ah om hon vore
här, det skulle hon så döma och torke mina klär.

En landeman han plöjer sin åker och sin äng,
När quällen kommer, går han hvila i sin seng.

Jag vill då ingen dömma, Förren Gud dömer mig,
Jager den stora syndare, det tror jag visserlig.

Men stackars vi sjöfarande Vi plöjer bögen blå
Vi får så sällan sova, Vi skall alltid redo stå.

Isak Jakobson Lennar Jonas Jakobson Mattias
Natal

Adertonhundrasjutis det skrives nu attjunt,
Lägg sedan för till fyra, så blir det bestämt.
Den 20 de i Mars månad, då vi från hemmet drag
Får resa oss till Stillingland och till den kalla nord.

Om någon lyfter veta, hur spöreturen gick,
Kan hända vi tagningen vi fäster landet sitt.
Får resa hon gick lyckelig igenom Stillingland
Det var en söndagsaften vi kom till Sundwalls strand.

Och när som vi kom till Sundwalls stranden fram,
Der stå så många flickor, De synes vara granna
De vinkade med handen, de ropade högt hurra
Välkommen i nu gäst! hurra, hurra, hurra!

De er ja här vi väntat uti så många år,
Ja kaffe, öl och brännvin skall ställas upp i glas.
Får er här tarar rummet i stinki stommars fram
Nu är de bager komma, vi får all fastman.

Men grosshandlar Dickson han bjuder oss att gå
Det länget upp i Jemtland der för att timmer slå.
Ty der så ja vi frysa, ty vintern är ja kall
Och vi ar aldrig vänner i nordens kalla land.

Men länget uti Jemtland der tripp vi ganska väl
Munder fins inga flickor som vi kan följa.
Då vänder vi tillbaka hem till vårt färra land.
Kanhända vi får taga en flicka uti famn.

Och när som vi kommes till vårt färra hem igen,
Så säger våra flickor: Välkommen igen!
Sag oss hvad du varit och hur du har varit smitt
Lund har vi öfver förut, jag har hos seer gått.

Då får vi dem då seera att mulet hurtigt med:
Får resa den gick lyckelig uti den kalla nord.
Får pengar har vi tjemat, för yunger de ha gått
Men ännu kan det finnas ett litet öfverskott.

Och villen i nu veta, hvem vilan diktat har,
Då är det tuörne gossar, som från Stillingland kom.
Och tankarna de rinna lik vatten omkring sten,
De barde ju på spjunga, för det de ar allena.
Får tararna de rima lik vatten i strödar strom.

Louisa Mattsdatter Udd.
Natal

Jag gick mig ut en aftonstund, jag gick mig ut allena.
Men när jag kom till Stillingland, så träffade jag Lena.
Sen bar det af att tjena skog, förvoro båda omna.
Och hvad der skedd minns jag nog, det kom jag allrigg till.

Vi satte oss upp i en sten med båda i hand förtröligt
Vi sagde oss om man sken, det var på hjerta
Och jagelken gång och månan sken, det var på hjerta
Sitt med en jalket utan namn för du för uti
Vi gick i kvarndras famn och kutrade på
mencken

Stek Lena! vill du lifva min i glädje och i smärta?
Ja käre stekers, evigt din jag mat mitt helälsade.
Och allt sitt hjerta giff som bort i kuglar utnanda
Men hvare jondick fröjd ar kort, men för hvad som
kan hända.

När några månar gjort sin rund och Lena varit borta,
Jag gick mig ut en aftonstund, dock ej till Lena skogen.
Jag gick mig ut en aftonstund, dock ej till Lena skogen.
Jag gick mig ut en aftonstund, dock ej till Lena skogen.
Jag gick mig ut en aftonstund, dock ej till Lena skogen.

Så kan det stundom straka bra att flickor kottgöra.
Men vill man bara hjerta ha, så får man mycket mera.
En jilt till både kropp och själ, ett litet af både släkt
Och lyckas allting riktigt väl, hans mamma god ja köpt.
Natal.

183
När jag var i min ungdomså, Dick jag en song
Den aldrig från mitt hjerta går, då denna världens för

När andra goalar oss sig i sina ungdomså,
Där jag i sorgen gräma mig och falla mången tår.

När jag var ett och tjugo år, Dick jag en fästning,
Hon var på skon och däjelig, hon fylde 17 år.

Hon talte så mång kärleksord, att med sin röst
Hon fälekhet i hennes hjerta bär, ty hon var svikets

När hon hade mitt hjerta och tagit det till sig,
Då ville hennes föräldrar, att hon skulle taga mig

Men som hon gjorde tvärtemot, tag hon egen ansett,
Då för hon nu försöken gå till till sin fästning.

Förloven är hon, hvant hon gör, för min skull vider,
Hvart hon up på jorden tror, det aldrig lycker sig.

Har drage blod hon i sig, har ett svar ledat,
Hvart har hon på ett hufvud har det att försvaret

Fördom vill jag ingen, ty Gud han dömer mig,
Ty jag är en syndare, det vet jag visserlig.

Om skall jag fatta modigen och säga mig en vän,
Om jag får alla aliekar, sått Gud i himmelens

Maria Jakobsdatter Nyman, Bergen

Nr 122.

127
Bonden han går sig till staden att fri,
Och när han kom till staden fanns ingen bondig.

Och bonden han går sig på gator och gränd,
Så mötte han en jungfru med jomrren i hand.

Hvad gör du nu här du stadensdiger pig?
Till dig så säger jag luet till att fri.

Låt på det banttake, haru baktigt kan fri,
Han kommer till staden, kallar jungfru för pig.

Och jungfru jag får heta och jungfru madam,
Och jungfru jag får heta utaf alla mina grann.

Han då ej se, huru guldbäddet mitt ämnar.

Ja dej och ditt guldbäddet ser jag väl nog,
Men hvad skall jag väl göra maken så
Jungfruer bond?
Förmentl. Stalal.

Nr 130.
Huru förflykt och roligt kan handtammaren ha,
När grådan den skördar och allting gör bra!
Då glädjare buder då är han förnöjd,
Han stoppar sin pipa, han rökter med fröjd.

Om hästen han plöjer, om viren han ser,
Han droppes med vatten ja är från är
Om jomrren på ången han ropas och står
Och arbetet droppes af stora och små.

Och sedan han putas och hästen han skos,
Han skopade de bort, här och en till sin ras.
Såmt pigor och drängar får och vara med
Och låra sig landtammarens bräder och ad.

Om hösten då träddas, så bakes, så bryggs
Och spiset ej saknas på landsmannens bryg
Och dertill han slagtar både skar och svin
Och stugan den skuras och hålles så fin.

I staden der är också valigt ibland,
Blott boken är full med riksdalvargas blank
Sant kläder och skar på nyaste fasan
Sant guldur och kedjor, som glimmar med sat.

Och flickor så fins det af tuende slag,
Som man kan få valga allt efter behag.
En del går för pengarna del går för kret,
Men allmant så vill de ha fästman med smet.

Och nu märte jag sluta visan för denna gång,
Ty annars så skulle den bli för lång.
Ty rätten den darras och strupen den är torr
Så nu skulle jag riktigt behöfva en kor.

Karolina Jütt, Pöytä

N° 131. Den förtjodla arbetaren.

Täl somliga sucka och klaga sin tid
För stenar och fräd på marken,
Men jag tycker lifvet är glädje och frid.
Nat mig tar hans blomma i parken.
Derför så springer jag gladt alla dagar
Har kläder och föda - ingen mer har.

Förvis folket gör öpp jag vid arbetet är
En lätting är länge än djuren
Men förda, fäst tung, jag med tålmod har
Och gläds åt den fria naturen
Och därför så springer jag gladt alla dagar
Har kläder och föda - ingen mer har.

Glad blickar jag utåt de ödlade fält
Och ser på den vålande gräda.
Och tackar vår herre, som så har beställt,
Att tuen faldt lönas min modan.
Och därför så springer jag gladt alla dagar
Har kläder och föda - ingen mer har.

När aftonen kommer så går jag förtjod
Mot förtjodiga hyddan tillbaka.
Der möts jag i dörren med glädje och fröjd
Af barn och kärleksketig make.
Och därför så springer jag gladt alla dagar
Har kläder och föda - ingen mer har.

Är Johan Eldrian Stens eller Knäs
vidbok. Lärkmeri by i Lappfjärden.

N° 132. Danslek.
Det är skam för dig att stå i ringen,
Du vill gifta dig, men du får ingen.
Du må hoppa, dansa sått så mycket du vill,
Men mitt unga hjerta hör en annan till;
Dansa med mig, det kan du väl få
Men mitt unga hjerta får du ej ändå.
Du må hoppa, dansa sått så mycket du vill,
Men mitt unga hjerta hör en annan till;
Jag har sprungit öfver berg och backar,
Jag har dansat fonder mina stöfvelklackar.
Kära far och mor, gif mig nya skor!
De gamla har jag dansat fonder.

Natts Bloms vidbok, Pöytä

N° 133. Danslek.
Unger svensken uti dansen går, den mätte högt upp,
Han kuller både på stöfvel och snå, den alla miet på lyfter,
När flickor fästas! En racker flicka säger han i
När dansen går.

hand, Sin trogen vän till att vara. Ja du äst
min och jag äst din, så länge leken varar.
Skuggan seglar ut från Skjutenhamns Skjutenhamns
Och upp på vatnet, blänkare, Och der man
har sin lilla skan. Der har man alla sina
Tankar. Jag äst liten och du äst liten.
Och små äro vi båda, Men om jag kunde
på bli såsom du, Hvem vet, om jag
finge råda.

Lekvisa

N 134. ¹⁰⁷ En vacker sommarafton jag mig i lunden git
Der måtte jag mig en galle på jager och på skön ::

Han gifver mig ett hjerta, han gifver mig sin hand ::
Vi knato, vi knato förtroliga band ::

Ty banden, som vi knutit har, den ingen lösa kan
Blott döden, blott döden skall skilja detta band ::

Häro, atrogen galle i äro, strögen vän ::
Du får ju gå och söka ut dig en bättre vän ::

Hv ^{ar} skall jag finna honom, kvar skall jag finna den
I lunden, i lunden der alla sanner för ::

Gungen af Cyra Henriksson
Frans, Petrus

N 135. Lekvisa

Drick ur min hjertans silfverskål ::
Bägare han, jag gästens namn!
Hur heter han? :: (namnet jag!)
Ja (johän) högg förallaleh (julen jager dit)
samma och nämner släkterns namn.
Johän var bra, tack skall han ha!
Tack han, som drack på bra!
Tack skall han ha!

Diktad af Kristina Linder, Petrus

Afskedsfänge

9 Adjo, farväl! för sista gång
Jag afsked af dig tar.
Jag måtte resa bort min kos,
men du får blifva kvar.

Men glädje nu din äro tar
Och sorgen äro sig.
Gud vet, om jag i världen har
Din äro mera ser

Men kom och säg mig var till strand,
Der skall du skada på
Likt i stan min, kvar som kom till
Sked flagg och vimpel på.

Men kom och säg mig var till strand.
Der står min äro båt.
Då ger jag dig min högra hand
Och sen på skilje vi åt.

När ankaret lå vindas upp
Och det för bogen går
(Och) några man på brattan går,
När vi kommande får

När skeppet dröjer ut från land
Och latten går ombord
Och rodröt, ligger timmerman
Och Gud för sedan fram

Nu bisas jaglen upp i topp
Och skeppet går från land.
Men du min lilla tacka ros
Skall blifva kvar på strand

Nu lämna vi vårt faders land

Och följa i Guds namn.
Och skeppet styres af en man
Att ut till främmande land.

När vi har lemnat lätten bort
Och det går ganska fort,
Da får vi se vår djupa graf
Uppå det brusande haf.

Men ett jag vill påminna dig
När vädret snarar hårdt,
Att du da när till stranden går,
Det koster dig väl svårt.

Eller ett jag vill påminna dig,
När vädret sjäser hårdt,
Att du da ej bekymrar dig
Med tårar eller gråt.

Men kom i båg din lilla vän!
Du vet ej, hur han smår.
Kanhända han af storm och regn
Nu båt och trätt får gå.
Ej sjöman ja det brusande haf
Han vandrar på sin graf.
Der ligger han i en vandringstaf
Och sanker ned i graf.

Det går så tyst och stilla till,
När han till grafven fört,
Ja inga vänners gråter då,
Ej sorgelöshet hör.

Kanhända da en var har kvar
En make och små barn.
Ja maken påjer mannen sin
Och barnen små sin far.
Gungen af Brita Laga i Malat.

Lärleksvica

133-

1. Och hoga ~~hög~~ himmel och fallandes jord
Det paller ~~får~~ en yngling, en yngling ja så god.
Ett ~~trampa~~ ^{trampa} uppa jorden ~~det~~ ^{du} ~~spikigt~~ ^{spikigt} ~~vär~~ ^{du} ~~mi~~
Att älska en vän, den man aldrig kan få.

2. Du talar vitt väl, men du tänker intet på,
När du vinder ryggen till, ja ler du derat.
3. Ett pådant fallet hjerta får aldrig se Gud.
4. La mygdet har jag lärt i mitt atlande bud.

3. 1. Hvar gång ^{jag} till mig kommer, - - -

Köst öar det dig.

2. Att du får lala, fallet och gör varr

3. Jag med min ~~ögon~~ ^{ögon} ~~hört~~ ^{hört} jag med min ~~ögon~~ ^{ögon} ~~bed~~ ^{bed}

4. Ett pådant fallet hjerta kan aldrig kört till ge.

5. Dina ~~männ~~ ^{men} ~~da~~ ^{da} ~~teinder~~ ^{teinder} ~~och~~ ^{och} ~~få~~ ^{få} ~~en~~ ^{en} ~~man~~ ^{man}
Här lagt uppa mitt hjerta en ~~borde~~ ^{borde} ~~få~~ ^{få} ~~ting~~ ^{ting}.
Den ~~borde~~ ^{borde} ~~jag~~ ^{jag} ~~mätt~~ ^{mätt} ~~bära~~ ^{bära} ~~och~~ ^{och} ~~braga~~ ^{braga} ~~för~~ ^{för} ~~dig~~ ^{dig}.
Ei länge som ~~blod~~ ^{blod} ~~är~~ ^{är} ~~varmt~~ ^{varmt} ~~ute~~ ^{ute} ~~mig~~ ^{mig}.

6. Om dagen i mitt arbete, ja är du i mitt pinn,
Om natten, när jag sover, ja är du i min dröm,
Om morgonen, när jag vaknar, ~~kom~~ ^{kom} ~~faknar~~ ^{faknar} ~~jag~~ ^{jag} ~~du~~ ^{du}
Ja jag faknar lilla dammen, han är långt härifrån.

7. ~~En~~ ^{En} ~~fika~~ ^{fika} ~~efter~~ ^{efter} ~~rikedomar~~ ^{rikedomar} ~~penningar~~ ^{penningar} ~~och~~ ^{och} ~~guld~~ ^{guld}
Men de får intet annat än ~~brunna~~ ^{brunna} ~~skofflar~~ ^{skofflar} ~~med~~ ^{med}
Blott fyra tunna bräder ~~och~~ ^{och} ~~ja~~ ^{ja} ~~en~~ ^{en} ~~svärd~~ ^{svärd} ~~duk~~ ^{duk}
Ja fyra tunna bräder ~~och~~ ^{och} ~~håla~~ ^{håla} ~~och~~ ^{och} ~~intet~~ ^{intet} ~~slut~~ ^{slut}.

8. 1. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
2. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
3. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
4. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
5. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,

6. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
7. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
8. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,

9. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
10. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
11. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,

12. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
13. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
14. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
15. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
16. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
17. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
18. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
19. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
20. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
21. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
22. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
23. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
24. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
25. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
26. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
27. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
28. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
29. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
30. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
31. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
32. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
33. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
34. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
35. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
36. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
37. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
38. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
39. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
40. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
41. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
42. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
43. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
44. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
45. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
46. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
47. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
48. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
49. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
50. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
51. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
52. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
53. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
54. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
55. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
56. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
57. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
58. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
59. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
60. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
61. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
62. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
63. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
64. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
65. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
66. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
67. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
68. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
69. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
70. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
71. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
72. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
73. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
74. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
75. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
76. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
77. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
78. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
79. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
80. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
81. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
82. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
83. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
84. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
85. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
86. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
87. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
88. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
89. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
90. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
91. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
92. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
93. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
94. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
95. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
96. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
97. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
98. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
99. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,
100. Att vill jag afkled taga och buda dig att gå,

N° 141 ⁷ Kärlekvisa (sinn sate på franska)
 Rudals socken och Fackela by, der hantade
 ett under Island alla, der utvaldes flicka med
~~den~~ Rosenad. by, ^{den} ~~den~~ ligår väl jag kenne kalla
 Hon var väl intet rik på silfver och guld,
 Men hennes hjerta af Kärleksten full och
 det var ett dygdlig monstet Island alla

Hon hade knapt lyft sina aderton år, men
 hon hit till merderan blif. Laddet, En ungers
 kärlek till henne då helt Hans namn var om
 heder bekyddet; De lofnade hvarannan så
 heder och tro. Ett i inbördes kärlek tillsammans
 ho. Ty världen bedrager så många.

Den reste han hørte til Fræmmende Land,
 Sin Lykke og videre Bekjendte, Han rakte
 Oph sin Kærlighed sin trofaste Hand og sad:
 nær trofast sin Fræmmde, Om jeg Ingenkommet
 og Herren se vil, De skal jeg mit år, da
 Hører mig til, jeg ønsker Ingen Løbe på jorden.

När skoppet står färdigt att segas sin kas
 Och segend står spändes för vinden, På landet
 han lemnade sin lifa och sin kas, och tar sin
 de runne på kunder. Nu får jag taga afsked
 af dig, min lilla vän. Gud gifve den dagen vi så
 hade igen! Det vore mita nöje uppe Jorden

Titt Snygand han segiede rätt lyckligt och Gort
Och skeppet dit stannades i de London. De
maskerade flickor, som fons på denna ort. De
kunde i förtaget hans munda, bekänt en
gisska flickor vore både fagra och fins. Men
liberalt så tänkte han på kärasten sin, och
fint så har han henne i sitt hjerta.

137
 Efter ha ha varit horta i Svenska tre.
 I slutet af det 18de och 19de århundradet
 och under den tiden kan skriva sig till
 denna karaktär kan beaktas, att
 dock att bevara den föregående kan ha
 men i det förflutna har de af var. Kon har varit
 sin kärlek åt en annan

N^o Kadala socken i Västmanalag. Lige der mände
han sin käreste Lofvins. Hennes bröllof set
firades med spel och med dans. Men borden kon
blekna under krona och krans. När han sin
Lofvins näm fick beskedet.

Hennes käraste ^{son} ~~son~~ wider sina händer utbilad
 för som för att detta lik skada. Hans ägar
 de ^{älskade} värdar af lärarna sikt, Hans tal var till
 henne salubt. De trötta när som har ryggat
 din ed. Inviden du dig ej, att hemlen är dig svår
 för handt du själv hafvar slätt

Ty om jag är reele till yttersta kant i världen,
 fram för hafvet skapat, Ett redant kallvinnigt
 hjerta jag aldrig ^{hans} ~~min~~ ^{var} ~~en~~ ^{en} Bländ mildare fagra,
 fram utår, som matter flyga de recande in, De
 hafna dock kärlek till makarna sin. Men hos
 dig har den ~~aldre~~ ^{en} ~~förmånen~~ ^{en}

En flyktig blick på jag väder och liv, Skum
 Tårer är skickat och eller lagom, Göt gasson^{offa} radda
 och gå som de vix. ^{offa} Göt aldrig besegra,
 Tårer upprättig i tår och kärlekens lant. Mat
 dem i engang gifvne eller Lant, Se bekörvare i
 med falket kan i tidning
 Springes i Bergs

N° 142. Jag gav i tusen tankar, och sökte den jag
ett hjerta så högt man kan. Det var jag mänd,

135 När aftan när jag lägges mig, Så tänker jag
på dig, När morgon när jag vaknar, så har
jag drömt om dig.

Så hästet bättre varit, jag aldrig dina ägar
Så har det bättre varit, jag var den forgen gäst

Det är stas synd jag dig ej får, När jag dig
har så kär, De storre med de finare, så har
den kärlek är.

Ack, ack, min hjertans fäta, och angsten brinner
hjärtas rötter. När gång jag dig försäker, det hjerta
ej ändrar

När Herren som har hjälpa dem som har besvartat
och människorna hjälper, som lita på dem har

Jag sätter här och gråter, När äckeliga män,
med mina kinder ~~stötta~~ Tills dess jag blifver död

När kärlekens tändas upp, Han släcker slarv
Han brinner utan sista, Han tanger aldrig slut

Den Huset som jag älskar har i minas ungdom
Hon sitter i mitt hjerta, Tills dess jag bär på kär.

Hon sitter så i hjerta mitt, Liksom en hälsan
Den rasar så så litar, Hon föder många barn

Gungen af Tatarina Smid

Lekfång

N° 144. Vap

Jag gick mig ut i en ärtagård,
Der jag var vanes att vandra,
Der fick jag se, hoar som nällan står
Såland de ärtarna andra.

Så tog jag nällan uti min hand
Och kallade den äfver gårdet.
Så illa brände jag då min hand
Att för din hjertliga kärlek.

Så tog i hand, du min lilla vän,
De rucinfärgade blommor!
Så nästa häst på kommer jag igen,
Då skall vi bröllopet hålla.

Kristina Låbas, Petal

Dansfång (Vrimdant)

Lär du, sparve lilla, står du intet illa,
Står som vintern är på sträng och kall
Tintrens kalla nättar jag mitt hufvud fäster
Under singen lilla, påfver tygt och ställa,
Täknar upp i morgon, lafven bär
Jag är kläckt med fjäder
På mitt fina läder
Jag är kläckt med möda,
Namma skaffar fäda
Pappa berger sig på godt han kan
Gungen af elgöta Huvud

Folkvisa upptecknad i Fikotstadskänne af O. P.

1. Det var ett hus i Österrik, det var på liden tjerna,
Det var på liden lilla vän, den jag har älskat gona
Jag för den tjerna lyser av,
Hon tändes upp ett hus igen
Emellan två vännar fäta

Kop.

2. Om vi ovänner skola bli,
Som föta vänner varit
Och varit här en liten tid
Och sedan afsked tagit;
Så långt som himlen är från jord,
Så långt går du från dina ord,
Som du mig lofvat hafver.

3. Så släpte jag ut min lilla vän
Bland andra vänner många.
Strax kom en annan och tog bort den
Och gjorde mig stor vända.
Om jag dina ögon aldrig sett
Och dig ej mera kände,
Så döde jag den förgen qvitt,
Som gjorde mig elanden.

4. Som fågelen uti en bur
Hellan fyraste musen,
Han spunger väl af sin natur
Fast hjertat är böljfvadt.
Långt hellre vill han på fri fot stå,
I odemarken vandra,
Än sitta i en bur af gull
Och äta mat af andra.

5. Som turturdufvan i en grön äng
Står hon sin make mest
Hon hvilas ej på tillqvitt,
Ej heller på tornen sitta.
Hon vandrar världen rundt omkring,
Till dess hon finner maken sin
Då är hon fullt utträtt.

6. Hvad hafver jag för jag har rest
Kring hela världen vild?
Hvad hafver jag för jag har lärt

Vete!

141
Som så mycket ondt mått lida?

Men mina ovänner svikofull,
De önska mig stor smärta.
Det var allt för min lilla vän,
Som så illa bedrog mitt hjerta.

Jungen af Joh. Erik Prost, Tetelä

142
1. En herrdag i höjden är blifven betuten
Af konungen uti det himmelska land,
Och han skall hit komma med mäng siner
Och föra till dem både gynn och men.
Väl stöpa och spå,
De skola uppvänta,
Så många som menneiskogal hafva må.

Med englarnes väit de trogna till tröt,
Med svindande skott i de atrognas bröst.

2. All världen uppfylltes med bacans väit
Och häskri skall höras till vater och land.
Ja hafvit och jorden med kyrkor och klätter,
De skola framgifva de döda försam.
Så stora och små de skola uppvänta,
Så många som menneiskogal hafva må.

3. Nu himmelen konung på domstolen sitta,
Hans anligte lyder af vrede och mäd;
Han skärper sin färf från djepvalens gitter,
Som här hafva brukat mang' lätiga råd.
Nu skola de gå
Till svafvelsö bla
Och aldrig Guds andagt mer skada få.

4. Går bort i förbannad, som aldrig ha vriet
Mig någon välgering bland lemmanne min.
Din har ni från edra dörrar bortvidat.
I skalen ej släppa i himmelen in.
Till helvetes dör,
Som er öppen står för

Och svafvelblå djupet med brinnande glöd.

5. Kom hit i min faders välsignade sänner
Larm har varit torgen och hört mina röst.
Ett namn är upprättadt, jag edar vill känna
Nu skolen i få både lugnan och tröst.

Jag räcker er min hand,
Larm till mitt fräjdland
Med skenande kläder och palmer i hand.

6. Guds, mildaste Jem! Föräcka oss Fräns,
att vi må berödda och vakande stå,
att vi ej förlora vår fräjdskrona
Och att vi den nåden ej mes jakna må!
Ack, rädda oss din hand!

Tår fräjdareman!

Och led oss till himlens lyckfeliga land!

Liktad af Karl Wäpling, 1811
Se de Rancheus förteckning N:o 1311

N:o 143.

Att vara skön är mättlig lycka,
När man ej vackra dygder har,
Säg kommer de, som om dem tycka,
Men ingen, ingen stannar kvar
De ser på dem en liten stund,
Men åter ej af hjertans grund.

Men om jag skickar mig bekänt,
Fast jag intet är på grann,
Bräcker flutigt, vandrar redligt,
Säg får jag mig en fästman,
Sann älskar mig af hjertans grund
Och ger mig mängen lyckelig stund.

Liktad af Carolina Blom, från 1811
Se den Gamle Litteraturans med krigare
gardalsten Kristina Thellner, som hade fästman
och fick ett barn, men öfvergaf då af honom

Den bländes klagan

N:o 151.

Hvarvid skall jag trösta mig?
Att jag Herren visserlig,
Fattän tiden gör mig lång,
Tänkar jag dock slut engång.

Jag till världen föddes är
I stor möda och besvär
Min föräldrar ringa var,
Fattig både mor och far.

Kraft jag fullt haft ämnat är,
Innan olycksbågen svär
Slaget på mitt lefnadskejsar.
Blind jag utur vaggan gick.

Stral derja min far och mor
Dödde bort Min sorg blef stor.
Deras böda lätas af,
Min fick jag behålla kvar.

Jag en flyttat af och av
Nagels dufva lek förjann,
När som hon led nöd och brist,
Sann hon dock till arken lät.

Lä och jag till dig, o Gud!
Äter nu med mitt serin och beg,
Ber att du vill hjälpa mig
Utur nöden jag är i.

Läkare ett till har gjort,
Säg dock ingen hjälp förpart,
Att det möda fruktat är
Säg är ingen syn bekärd.

Storhet och lära är förfäddt,
Ty mitt hjus är från mig skildt.
Tiden går mig ganska tung,
Jag är än till ären unge.

Skall jag här en spegel gå
Nu för både stor och små?
Ett! ja låt mig vara nöjd,
Alltid under korset böjd!

Fängelset öppnas väl en gång,
Fangen släpper ur sitt tvång.
Uppå mörker blir väl hjus
En gång uti tumlens hus.

Du som syn och källa fått,
Sundt förstånd och mera godt,
Tacka Gud för gåfvar slika;
Är du fattig eller rik!

När du ser en fädan man,
Som är plågad af Guds hand,
Tänk, att det har varit lätt,
Risa dig på samma fäth.

Fungen af Greta-Lisa Probst, 1846

Nb 152

Den brotteligen klagande

Hvarvid skall jag trösta mig?
Jo med herren vider sig.
Ty snart tiden blir mig lång,
Väntar jag dock slut en gång.

Men med åkta bönsgud,
Flyr jag nu till dig, o Gud!

143
Min föräldrar ringa var,
Fattig hade mor och far.

Jag knapt räknat tjugo år,
Förän olyckshjelen svar
Träffade mig ulla mull.
Var, o Gud, mig, fader, huld!

Jag mig tänkar der jag bor
Ettacki du fram, som kringfor
Men när hon led nöd och brist,
Tog hon dock till arken sitt.

Lå och jag till herren flyr,
Som mitt hjug och sinne styr
Att du Täcktes hjälpa mig
Jesu jag anropar dig.

Ingen annan tillflykt är
Öfrig uti världen här
Eller än Kristi lidelse,
Nåden der mig öppen står.

Levnadsglädet är snart slut,
Fangen släpper då här ut,
Laddad från sin boga svar
Och från världen glad afgår.

Men för det jag ej förnam
Sakens rätta sammanhang
Skall mitt hjugnad huggas af,
Och jag ej får ärlig graf.

Största sorgen jag här har,
Är att öfrs sannen kor,
Som jag nu skall skapas vid,
Hvarat öfrs glädes sig.

Men den tiden komma skall
 Ut i herrans fröjdesal,
 Att vi träffas Gud till pris
 I hans gylfa parader.

Der man aldrig känna får
 Sorg och många plågor svår,
 Gråt och jimmer, ängst och qual.
 Allt i fröjd förvandlas skall.

Yngling! när som lactens röst
 Locka vill ditt väckta bröst,
 Tänk på fögeln! Tänk på mig!
 Låt elmspelet varna dig!

Yngling af mina bröda Jutheller
 Namorlund, Petalal

N° 153.

Tanguia, imiterad efter M. 159 i De Randens
förtickning af Erik Brömberg, Petalal, då han
färdt hättad för en man, men blev förkörd
(Fragment)

En visa vill jag dynga, fäst jag nu fingen i
 Sked mun, och i mid tunga, fäst det bekräftat är
 När jag på himma tänker, min vän och fäst den
 Mitt hjerta så vett angelas och mycket sorgfäst

O store Gud och herre och himmelens monark!
 Le neder atur höjden till denna veta mat!
 Le till oss, arma fingar, som här i stia gå,
 I denna vintren länge inte har en stor ätra.

Och vi som ljustilglöngar från våra sömner gå
 Vi ja ja litet väl hoppar, att vi vinnmakor få
 Om inte här på jorden, i Gud's himmels högl,
 Så ja vi med hvarandra för evigt vara högl.
 Den dagen jag i glömmen, så jag från Nöj för
 Och intill stia för, det var ett fäst tag
 April den tjugufemte, det var en heta dag.
 Så kväl och kulor bländade och mangan led i slag.

15127

N° 155.

Det kom en riddare uti vår ång,
 Han rider, men han rider fästa.
 Der står en jungfru, bäddade en fäng,
 Den han på hjertelig betraktar.

Hvad står du här på sent allen?
 Förlet att jag så bristigt frager.
 Här står jag och syter min
 Här ja skall vi bägge sova.

Intet bäddar jag af bolster blå,
 Ej heller sättyg till täcke.
 Hon bröte qvitar af de lifor små,
 Så högt som hennes armar väckte.

Jag skall ge dig silk och sinteskor
 Och sifferspannorna dyra.
 Om jag får sova hos dig i natt
 Allt uppå denna bädden gröna.

Intet säger jag min ära bort
 För fana ringa presenter.
 Men jag har på redan fäst, guldringar till
 Allt på konungens drabantier.

Jag skall gifva dig krona rar,
 Ja utaf gult det rötta,
 Om jag får sova hos dig i natt
 Allt uppå denna bädden gröna.

Ja här är jag, som dig har fäst
 Allt hvad ditt hjerta mänd lysa.
 Så knöfte riddaren upp sin rock
 Och bär stjernorna bländte.

Denna flicka har ej i dansen gått

Han har begrästat sitt äde,
 Han har ej dansat uppå fjorten år,
 Han menar, att kärleken var död.

Spungen af Helena Söderdatter Helt, Bergo.

Nr 136. Ack! när som jag kom ifrån främmande land,
 Med glädje och frikost mat,
 Då miste jag af ingen sorg,
 Ej heller det förstådd.

Ack! när som jag var i min ungdomsår,
 Tillvått liten stor,
 Då miste jag en huldor var,
 Som var min käre mor.

Då kunde jag med tårar stå
 Och till min fader fly,
 Men far han var en huldor far,
 Han suckade öfver mig.

Ett ber jag er, min käre far!
 Om det på möjligt är,
 Att ni vill läsa brödet min
 Guds ord förstå det väl.

Min bror min bror! jag vill säga dig ett ord,
 Om du vill lyda mig,
 Min ägon aldrig på dig ser,
 Om du högfärdig blir.

Högfärdighet är en adygård på stor,
 Den Gud kan aldrig lid.
 Ut i det hjerta, där han bor
 Han ej Guds ande blif.

När barnen mittes mor och far,
 Låter vill den då ha land?
 De får bedja Gud om nåd
 Och blifva vandringsmän.

En vandringsman, som går omkring,
 Tar ofta lida nöd.
 Han får ej gå till fadrens bord
 Och bedja der om bröd.

Helena Söderdatter Helt, Bergo.

Den bedragna.

En visa vill jag säga, fast sorgen den är stor.
 Ett hvar skall jag mig vända, utan till hvar Gud.
 Han som ser all min qvada, han som vet all min nöd.
 Han hjälpe mig, hvad jag lider allt för en betän dö.

Jag hafver redligt sandrat att öfver ej så land,
 Till dess den arma gullen mig på bedragit har.
 Högst skall jag taga vägen, hvar skall jag funna ro?
 När du mig öfvergifver, hvar skall jag bli och bo?

Du är den som min vän, som mig bedragit har
 Och låt så får jag sörga i alla minna dar.
 För dig så får jag gråta och klaga i min nöd
 För dig så får jag sucka i all min hungernöd.

Och intet har jag fader ej heller har jag mor
 Och intet har jag bröder ej heller har jag bror.
 Som trösta skall min qvada, som hjälpa skall mig dö.
 Ack, Jesus! för din pinn hjälpe mig i lif och dö!

Diktad af Beate Johansdatter Jøtt,
 Bergo.

Nr 187

Ätten skulke till staden fara, till staden fara, till staden fara

Då fick han höra en kråka gala
Gung Trallala mys; Trallalala,

180 Kärningen satt vid spisen och sparn, vid spisen etc.
Har du hört någon kråka har bitit någon man?

Gubben han spände sin bage i fver kora, sin bagesta
Och sköt den kråkan af högsta trä.

Äf stryken så gjordes en tunnsträtt en tunnsträtt,
Äf hufvudet fingo de knäppschatt.

Kärlt det saltas i tunnor och kan,
Utom de steken, som spardes åt far.

Äf skinnat fingo de 12 par skor,
Särutom de tafflor, som spardes åt mor.

Äf tanzarna fingo de taljer och roje
Äf fästerna fingo de ankar och groje.

Äf vingarna fingo de tak på sitt hus
Äf taljen fingo de talf grund hus.

Äf blodet fingo de korfvor och stäke
Äf stjerten gjordes styre till skepp.

Äf dunet fingo de dun i säng,
Svaruti de hade båd finga och bränge.

Kråkan är nyttig till mängen god ting, till mängden
Äf rippen fick skräddaren sig en passlig syring.

Gung Trallalala mys; Trallalala
Gungen af Johannes Berg, Petal.

Krigslifet om Orvais flag.

181

jag ville gerna ejunga, om jag blott hade rott
Att låt mig dock att skriva, hvad andra ejunga
Och när han sig påminner, hvad krigsmän
Stått för, när han har afsked himma och mot fjänderna.

Har är nu först att märka att vi i reträtten dar
Och ryssen han oss följer, hvort vi nu mera far
Den trettonde september i Orvais skrifvet är
Med mörkningen om aftonen, då vi till Orvais kom.

De ställdes ut vår förvakt på bergit litet från
Och strax fick ryssen skada, kosackerna fram
Sen börja de att skjuta, men mörkret dem förbj
Sen ryckte de tillbaka till sin rycka armar.

Den fjortende om morgnen, när daggen börjar gry
Fick vi strax skatten höra och ställdes i plan
Kanoner och strax smälte, givaren lekade,
Och kulor pinto och quälde och haglade som snö.

Tår Filsack var en hyll, steg upp af hasten mid
Kanoner hastigt rikta, kommanderades ge fyr!
Samt åter hastigt ladda, lägg on för ludda skott!
Och på på ryssen rikta att mängen af dem föll.

Tår afurst Palaten han var och en af dem
Som nu blaserade blef, han påkvar och på ans
Blaserade lig vid vagen, der vi då för förbi
De ropade: hjälp kamrater! men allt förgäves var.

Tår det stod då till illa, att svigt lif är kort,
Då att man måtte lämna allt uti herrans hand
Uppå den stora ängen, der mängen stöt sin dag,
Uppgafs de sin anda och ifrån världen for.

Den starka elden räckte den hela dagen ut,
Tills mörkte oss betäckte, att vi mäkt flykten tag
Gud styrka allas hjertan, att något godt må ske
Och fria oss från pysslar, som kriget för alltid
Gud signe eder alla, som uti Sverige bor
Låt oss den friden njuta och bo uti vårt land!

102

Meddelad af Lärkhusen Majas Lilla Brev

Uppsala

Borg

I Pettersborg den stora stad, der svenskafångne
Som lida utaf ryssars hat, enat sagt' mått födan till

Tj som krusat om dagen är knapt nog till
en mans föda och ^{derför} enat vi oss samlas här i krus
pen bland de döda.

Till oss der kom en general, en perst han med
sig hade. Han tycktes vara något glad, om han
ord han sade. Självrens vilja är nu den,
Vi skall i ryssstegen gå, ty ingen af oss
mer hem, som vi har fått till fanga.

På svarte svenskar med en man. Låt kejsaren
oss uppställa och oss med sablar uti grund eller
med skatten fallas ty vi i rysska tjenst ej gå,
På långt som vår kung nämnes. Kanhända im
man några år, att denna felebbat hämmas.

På detta svar herr general behagade besatta,
att undropet med korpval gemte folklateralla
Skall hvors dag på arket gå, med stolta stränghet
drifvas och redan med hett hugg och slag gå på
och friskt arbeta.

När vi om aftonen var helt trötta, när vi på simat
sandra, på hårda bräcken sötta söt. Lätt ingen
der på klandras. Ja vinden bjuder med all flit
de svenskar att bedraga och bruka både våld och
mät. Att den i krigstjenst ligger.

En del med våld, en del med lock. Lär han
ändock fästenäja, som redan utan minsta
pock. Kätt rycka fanan sväja. Självrens kom
rater, haf godt högen. Anna kan Gud oss
hjälpa och hindra fienden i dess lögen, att
vi kan honom stjelpa.

En kan en af oss piska som, som svensken
fjurr har vägat och kora alla ryssars kom,
Som nu till Sverland ligger. Abraham Höjning, Kaled.

Gulas siempelegamagoch i Kaled som svenske i Höjning
Gustafs skal! Den bästa kung, som jorden bär.

Den bästa kung, som jorden bär. (Tidigt)
Den bästa kung, som jorden bär. Gustaf Adolfs minne,
Engla rätt, en ny vi hos oss finne
Och hans att så rakna tuen leder,
Som med helor oss bereder
Lugn och lag och rätt.

Lag och lugn är all den sällhet vi begäre
Kungens ugn ger oss de bröd med are.
De island och stundom vatten dricka.
Lyglig flicka skall sig skicka.
På att det gör are.

Lid och smör. Kätt och rattlar utan anda,
Som pig bör, den vet, hur hon skall sända.
Stajpen går här kommer, som med knollar
Guden, trallar, ^{stajpen} skallar,
ter, gutar, gutar!

Kal min vän och skal så hela taket gunga!
Kal för den som monstret bär för kungar!
Krigens rätt i alla verkliga vildar.
Stink och färdig, stark och hårdig,
Mådig, rådg, kätt.

Käck i strid och som ett lejon så förklarligt,
 Utå frid på huld och svensk och oslig.
 Tänkta ju vi allihopas sjunga.
 Gamla tunga med de unga
 Lef vår dyre Karl!

Lef och sjunt, elsd himlens ätt på jorden om
 Ett till slut med hjertan och med minnar
 Samfundets rätt såd vår dyrkade tanka,
 Då vi fränka och ej skvanka
 Alla på ett sätt.

Fräcka Gud och vora landet huld och trogen,
 Kungabud ett lyda redobagern
 All vår lag med skick och ordning lefva,
 Rättigt sträffa, dockert sväpa
 Är vår frihets lag.

Efter skriftligt exemplar af Michael Uden
 Malm

(Fragment)
 O Svea land! hvad lyckas dig bära?
 Hvad lyckas dig se i detta år?
 Hvad guden nu uti ditt ära?
 Är du ej rädd för vreden vär?
 De stora kanoner, kulor och kret,
 Det gör på mängen ett gubligt slut.

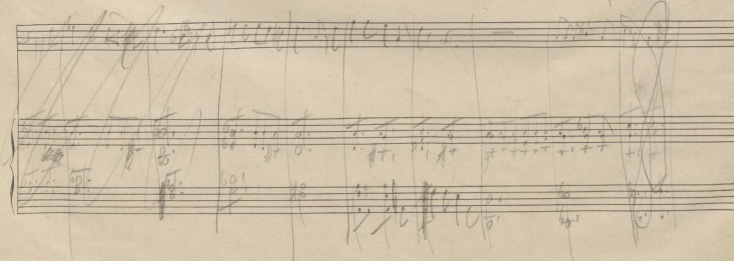
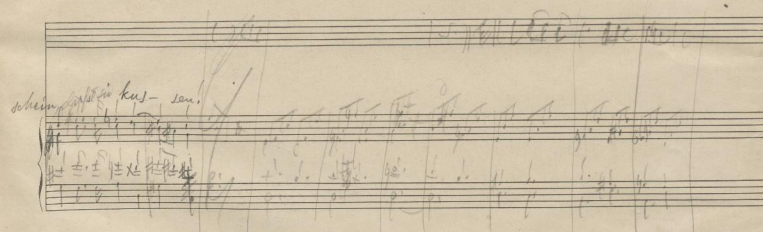
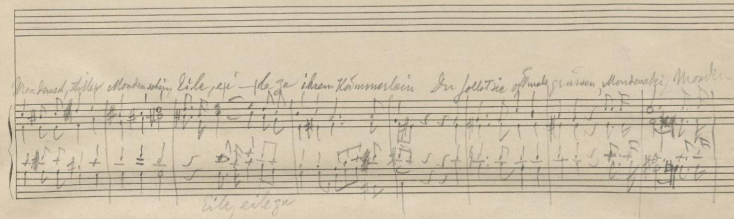
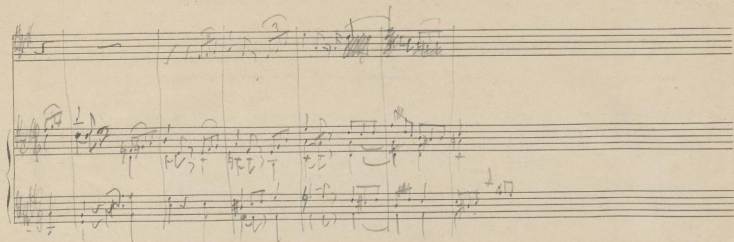
O Svea land! Hur har du skördat
 Den ädla tid i längan tid?
 Har du Gud be-före värdet,
 Lom varit dig så snädelig?

(Sefekt)
 Maria Berg

Leipzig, Breitkopf & Härtel.

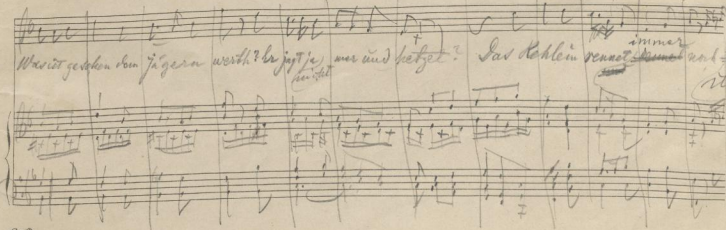
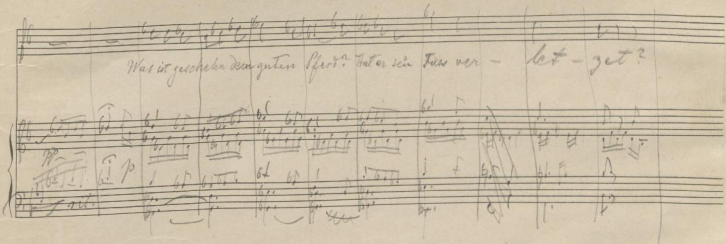
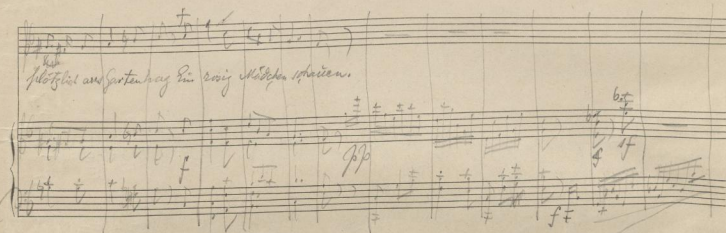
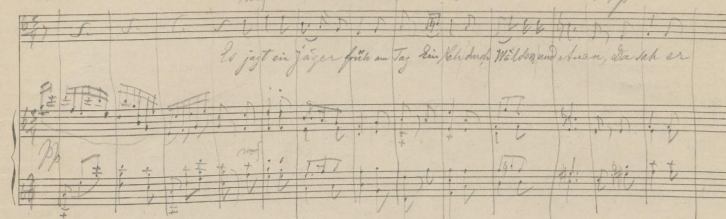

Das kleine rechnet und rechnet
Man hat sich durch Lüge und Wank
Es ist ein alter Mann, der klein und
Der Jäger hat die Kette.

Das Reh (H. W. L. H.)

H. W. L. H.
100

for nr. f

for den skue og det; flet an, du skønn Thierke, ved! Ser jager verge sig, fange!
 Thal und Borne so bange.

cresc.

f

f

Allegretto. *cresc.*

Da klare Spiel, mine Jommes Brud, Perle, du rene,

Lento. *Allegretto.* *cresc.*

ped. *ff*

f

milde! Al-le mine Tanker fra Dig sprang ud, som en Storm gader ud

ff *ped.*

Dim. *Allegretto tempo.* *cresc.*

fra sin Hilde! Skoven glømer sin lyse Mai under Vinterstormene

Allegretto tempo. *cresc.*

ff

agitato *passionato*

vilde; Men gløme Dig, - o, det kan jeg ei,

ped. ff *agitato* *molto* *ff* *ped.*

B. & H. N. S. A.

mf *3*
 For glommer Strømaen iin Kilde!
Agitato
 Falken kan

mf *Rel.* *Agitato*
pp *pp* *pp*

cresc. e stringendo *espressivo.*
 siges sin Rede mot Nat, Men min Længsel søger forsilde;
 Som finder
cresc. e stringendo. *espress.*

pp *3/84*
 aldrig sin tabte Skat, Som Hønnen aldrig iin Kilde. *L. v. d. Røge*
Dim. *pp* *pp*

pp

B.H. Nr. 6.4.

Natmusik.

Vento espressivo. *pp* *cresc.*
 Mens Lændens Skjæppe dig bre-de, Og Længselen
Vento espressivo. *pp* *molto cresc.*
pp *molto cresc.*

siger sin Rede Beg Lovets bønneste Gjern, For sig mine
molto

Dim. *p*
 Tanker stunder Som Længselen mod sit Hjem.
Dim. *p* *cresc.*

Dim. *p* *pp* *pp*

Ritmo.

Ud paa Jagt til min Aidsels Bragt, Hvor Livspringel

Allegro.

bryder!

Flø-ver en nagende Tanke mit

And.

Sind, Spinder et plagende Lu-ne mig ind,

And.

Ud at stole paa Søernes Nagt Og paa

B. & H. Nr. 2. A.

Gan - gerens Dydler! L. v. d. Hecker.

And.

52 Mit kvælen kommer

53 På blødtukket kulle 54 Finke gasser gema fager

And.

55 Bindela fælt, aima blott et ort.

56 Kanke du trykt 57 Selen for vatter

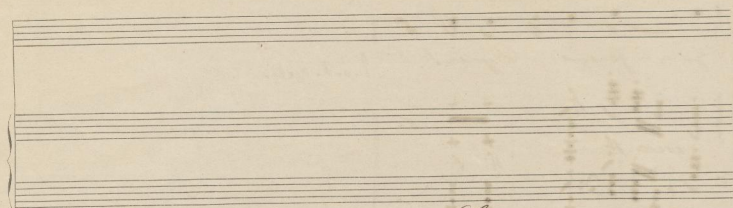
And.

58 59 Far min stasleke en pip

60 = 51. 61. So apton skøn flidke & kærsten

And.

Brennende Liebe.

Con moto
 In meinem Gärtchen lachet Manxh Blumen klar und roth, Vor
 allen aber machet die brennende Liebe mir Noth. *Wohin ich mich wende*
 wende steht auch die helle Blum'; *Es glühst vnder Ende die*
cresc.

B. & H. Sch. & Co.

agitato
 brennende Liebe ringen. *agitato*
 Die schlanken Nachbarinnen die

pp
 bleiben neidvoll stehen Und flüstern:
f

pp
 Ach, da drinnen blüht brennende Liebe so schön! *Bräuchst du nicht zu*
f

cresc.
 warten, Sie prüfet Tag und Nacht; *f*
 Wer hat mir doch zum Garten die brennende

Leipzig, 25. 84.

Liebe gebracht?

J. Rosen.

Ruhig u. leise.

Frühlingsnacht.

Ruhig u. leise.

pp *cresc.* *p*

Das Kth. geht an die Kleinen, die schlafen die ganze

pp *immer ruhig*

Nacht; Ich ha-be bei der Meinen Lsg. den Schlaf verwacht. Die

pp *ritard.* *ritard.*

cresc. *f*

Weinob' hat die Oh-ren zum Fenster hingethau;

f *ruhig*

cresc.

Da sie kein Wort verla- ren Läng sie zu blühen an.

pp *cresc.* *dim.* *p.*

pp *cresc.* *dim.* *p.*

Der Mond will nicht scheiden; Ich hab' es nicht ge-

pp *ruhig*

B. & H. Neumann

En öngarn. Han har minnat vännen

1. Sol efter, skona fläke, hos bar du i dit sinn? Jo du ser n

2. Jä så till min vän att få tala med den.

3. Kom, min lilla flicka du, gör vad jag besör.

4. Och när vi jungfru fläke

5. Hatt ställa, dig gästling.

6. Det var en krig i Österrike

7. (eller)

8. (eller)

7. Af hjärtat jag dig elsker.

8. Här har du ett skipp utaf kval-
fiskeben = n. 2.)

9. Gustaf skal, den bästa kung som jorden ser.

10. Farväl, jag får väl sika mer, som kunden

11. Den bonden har sånger

12. (eller)

13. (eller)

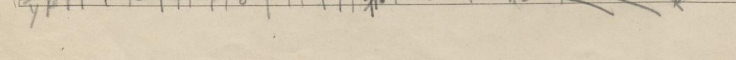
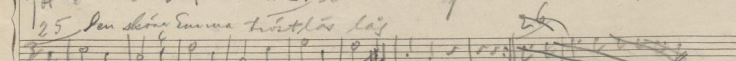
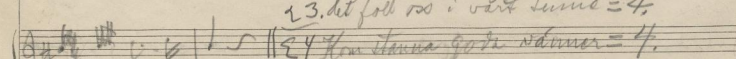
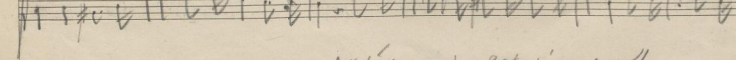
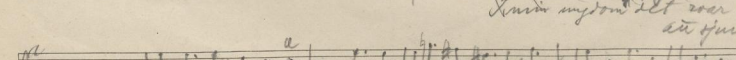
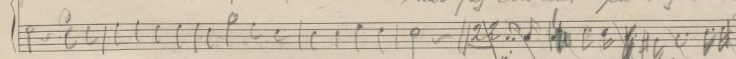
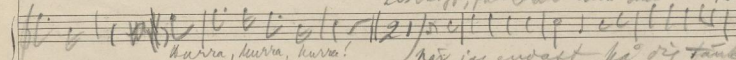
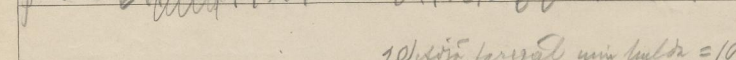
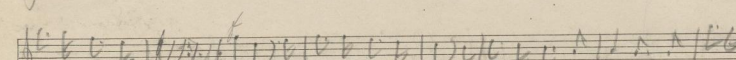
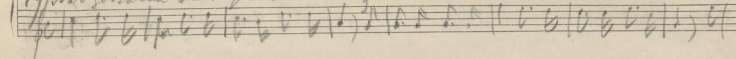
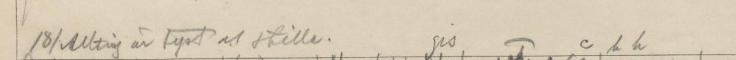
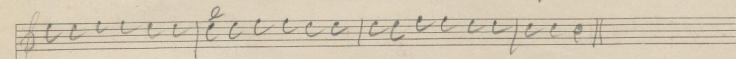
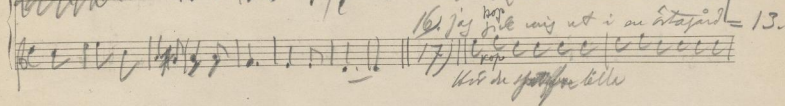
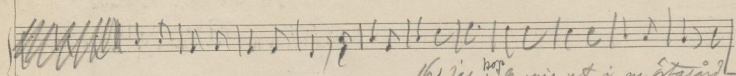
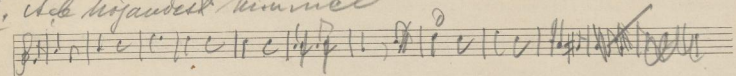
14. En vacker song mer efter.

15. (eller)

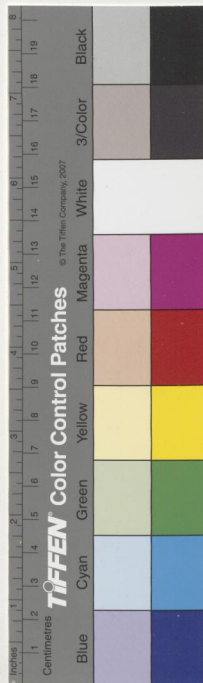
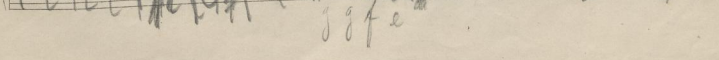
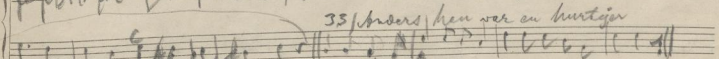
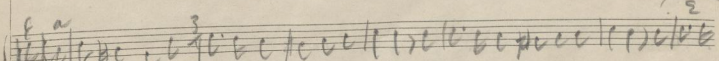
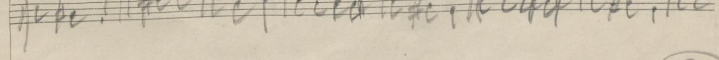
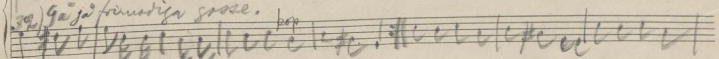
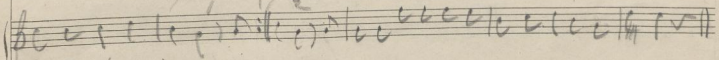
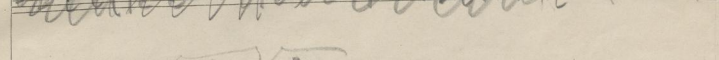
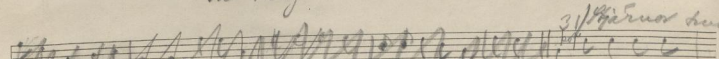
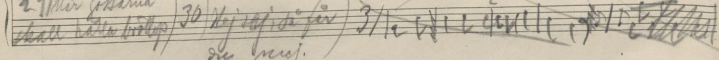
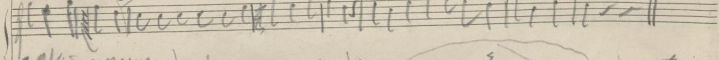
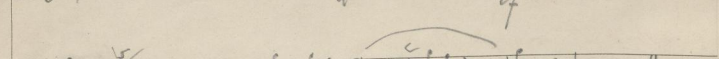
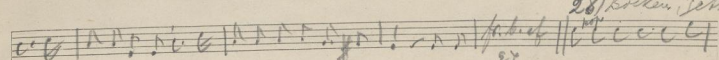
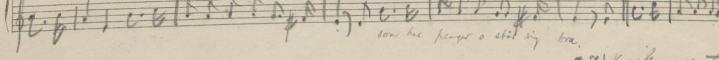
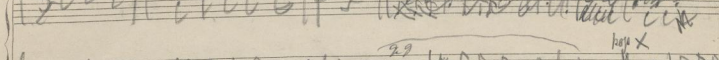
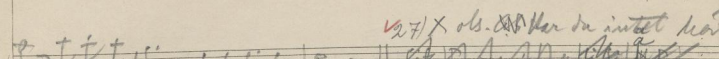
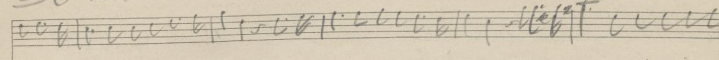
16. (eller)

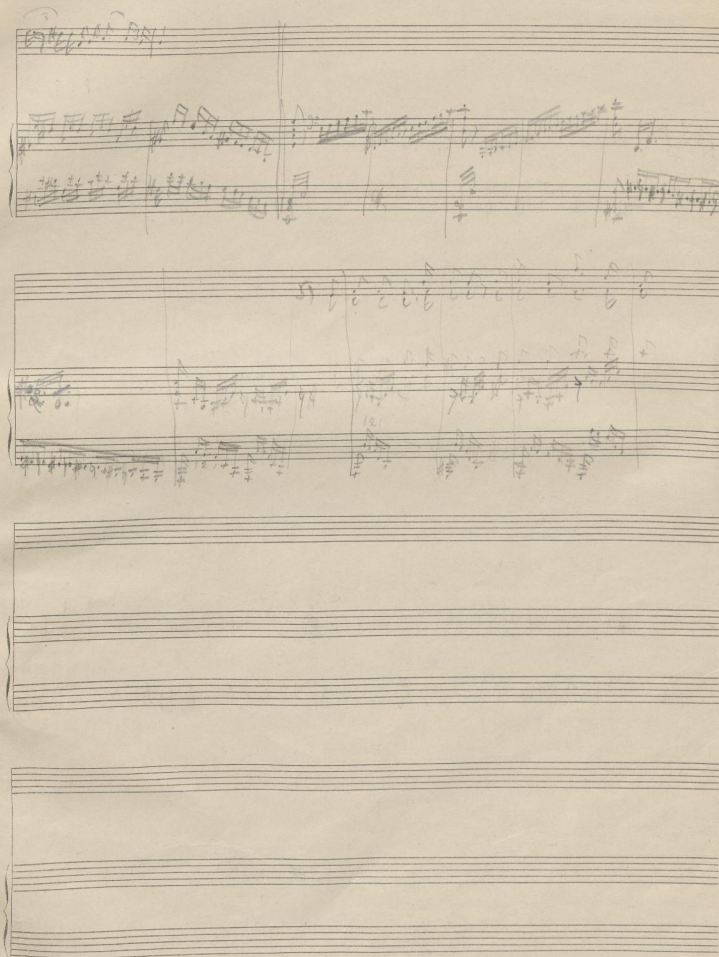
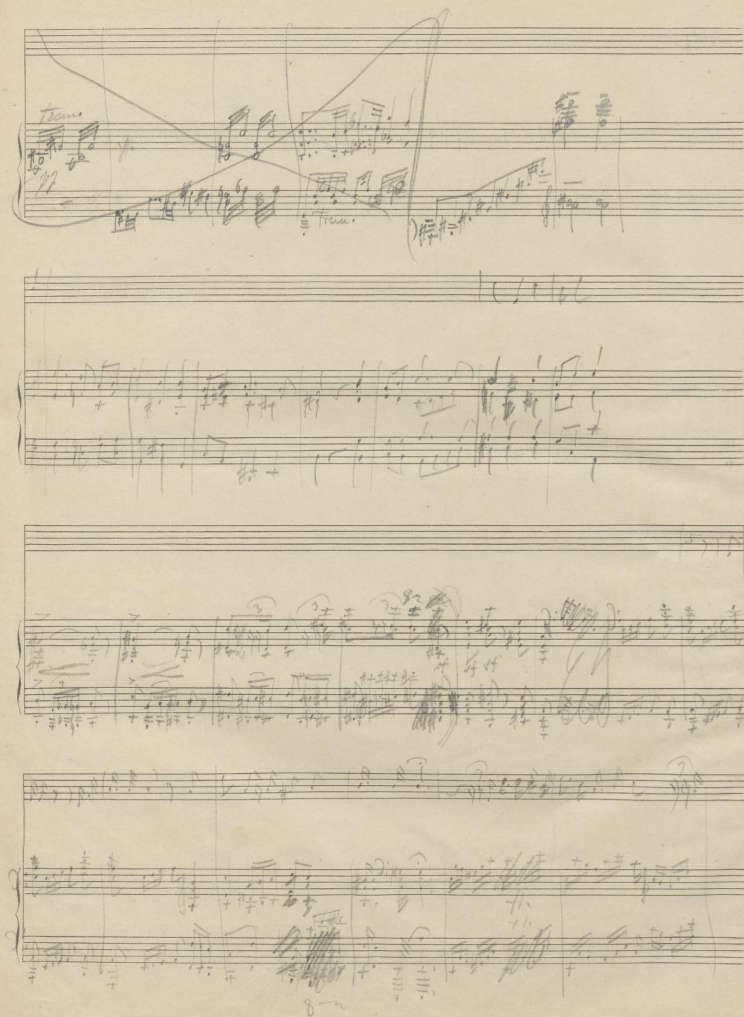

15. Det högaudest himmel

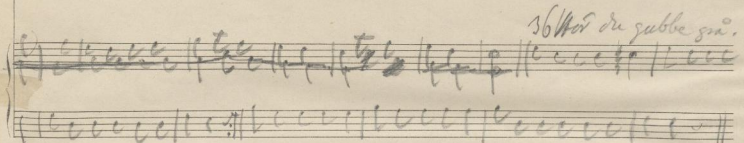
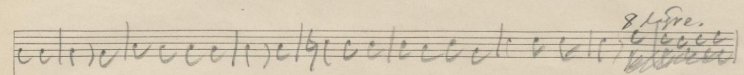
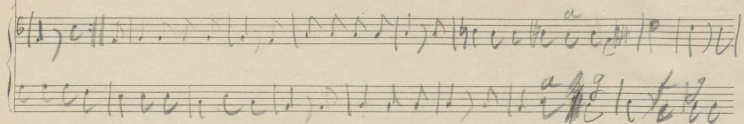

26. Det som bäst smakar

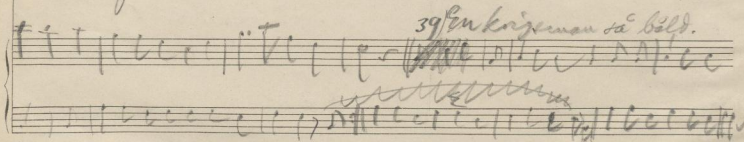

34 Håll i skärmen
 Går, vill ni nu veta
 höra
 J. d. a.

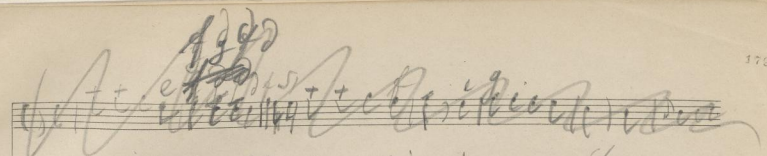

37 In vacker 38 Min ängel
 6/8
 taktf. f. b.

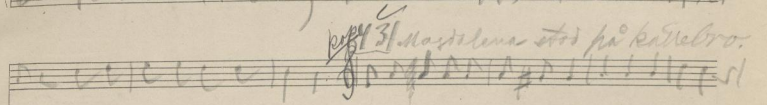

40 Hjärtat klapper i min bröst.

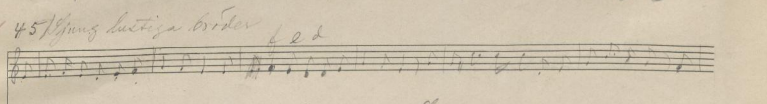
41 På Mikaelidagen
 42/

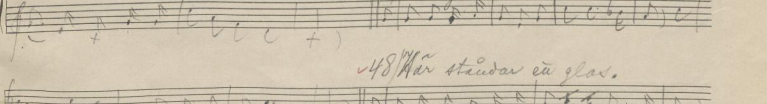
42 In vild vill jag omgiva mig
 43 Massorna stas på kallelse.

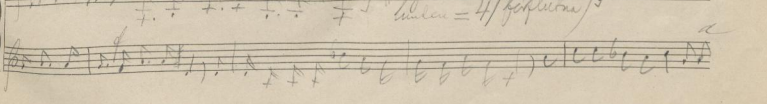
44 Håll i egenom höfvet
 45 Hing luttiga bröder

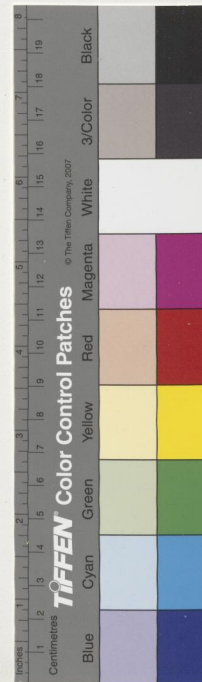
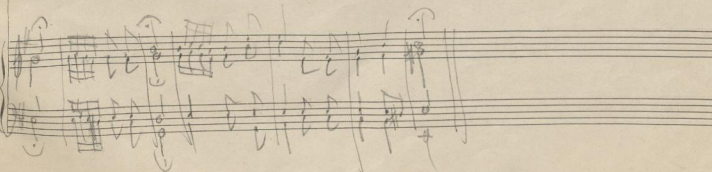
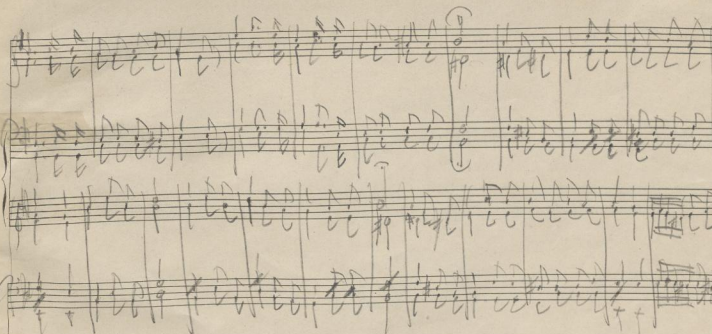
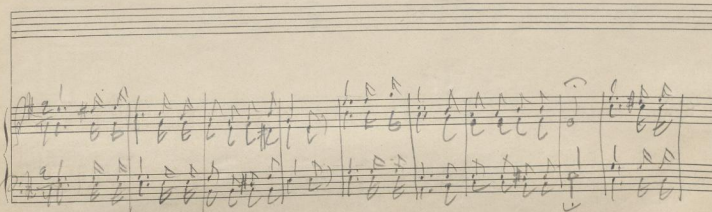
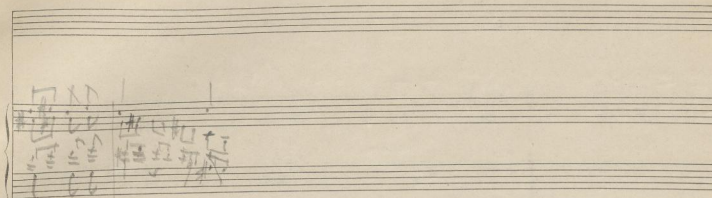
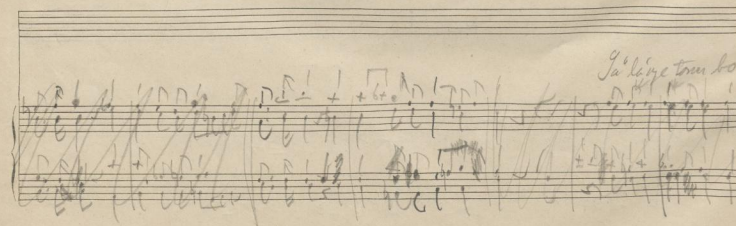
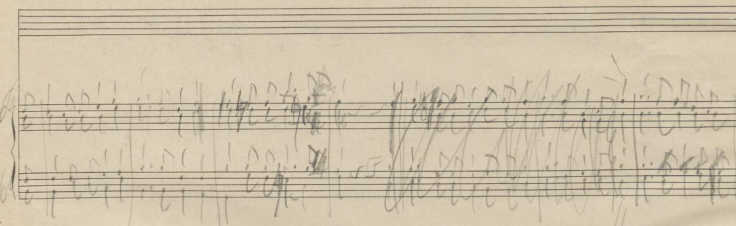
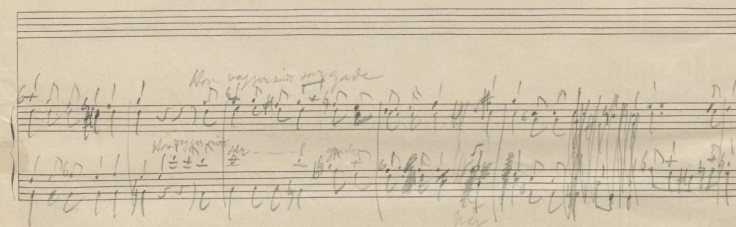
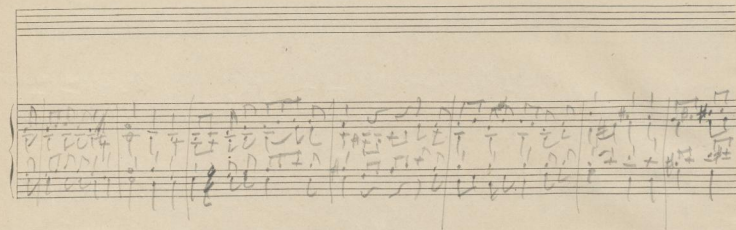

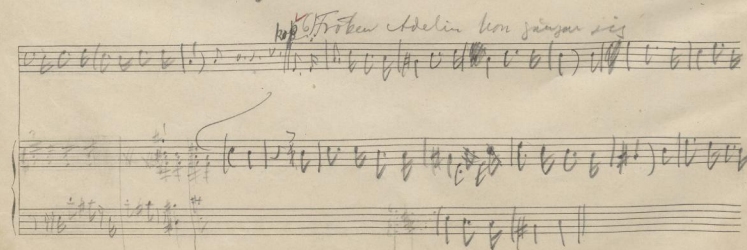
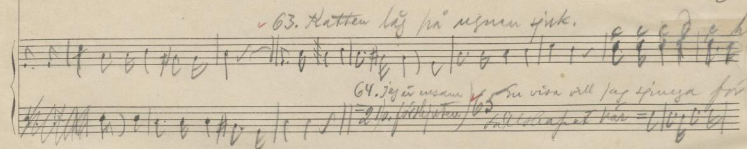
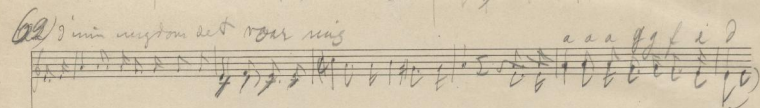
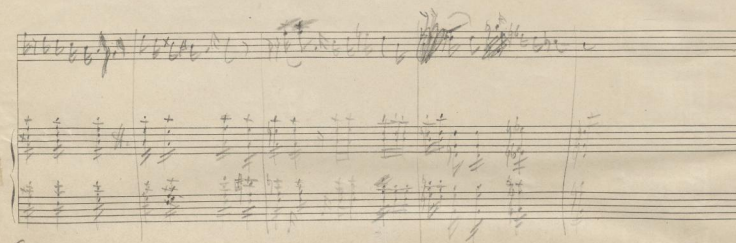
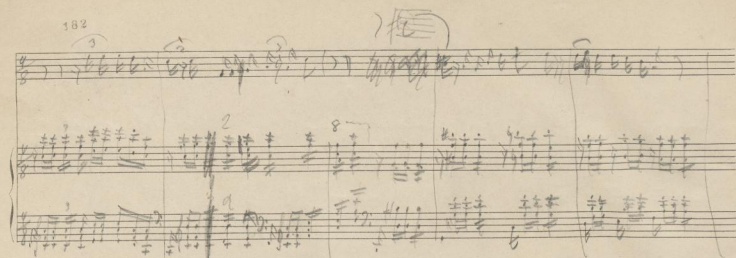
46 Det var i London by
 47 In af en fag afatserte

48 När ständar en glas.
 49 Jag vill 50 När är 51. Blus Värme d.

reg. som 56 beaktas

